ALCRI
COLECȚIA DE AU

Riley Morse
Nori de furtună

Traducerea și adaptarea în limba română de MIHNEA COLUMBEANU.
ALCRIS

Capitolul 1

— N-am nevoie de trucurile tale, Ryan.

— Trucuri? La mine? Doar nu crezi că…

— Ba cred că De ce nu te poţi comporta și tu, măcar o dată, ca un membru profesionist al acestui colectiv?

Ryan Jericho trase aer în piept, încet, prelung, încercând să se calmeze.

— Ai spus că propunerea avea să fie înaintată consiliului director în luna următoare.

— A fost, răspunse Roscoe Williams, rezemându-se de birou cu mâinile sale durdulii. Dar pentru dimineaţa asta am programat o ședinţă specială. Reprezentanţii de la Humantec au fost atât de drăguţi să vină tocmai de la Atlanta ca să ne facă azi o demonstraţie.

— Ce frumos!

— Ascultă, Ryan, te sfătuiesc să…

— Să ce? Să stau cu mâinile-n sân în timp ce voi tocaţi banii clinicii pe jucării high-tech?

Ryan strânse din dinţi, abia stăpânindu-și furia. Doar cinci zile lipsise din oraș și uite ce se întâmplase! Interviul pentru slujbă decursese bine, dar dacă echipa de cercetare îl angaja, ce-avea să se întâmple când pleca definitiv? Trebuia să fie sigur că termina centrul de reabilitare cât mai avea timp.

Roscoe îi aruncă o privire împietrită, pe deasupra ochelarilor.

— Clinica de Sănătate Mintală Sandy Flats are nevoie

de un sistem informatic ultimul răcnet.

Ryan se ridică încet, pe toată înălţimea lui de un metru optzeci și opt, dominându-l pe administratorul clinicii.

— Cine zice? Un reprezentant comercial spilcuit de la Humantec Software? Haide, Ros, până acum ar fi trebuit să înveţi și tu cum operează ăștia. N-avem nevoie nici de jumate din tot ce încearcă ei să ne bage pe gât.

— Nu tu hotărăști asta.

— Și cum rămâne cu finanţarea centrului de reabilitare?

— Nu putem face de toate pentru toţi, Ryan.

— Dar…

— Și nu putem lăsa nici să ne scape o asemenea ocazie.

— Și să rămânem fără centru? Cu copiii ăia ce se va întâmpla?

Nu poţi face asta, Ros.

Roscoe împinse o broșură pe birou, spre Ryan.

— Aici e o descriere a sistemului Humantec. Este foarte impresionantă. Îţi recomand să te uiţi peste ea.

Ryan pufni.

— Nu, mulţumesc.

— Acum nu mai poţi face nimic, Ryan – decât să creezi neplăceri, replică Roscoe, ridicându-și sprâncenele cărunte și stufoase. Iar tu n-ai face una ca asta. Nu-i așa…?

Aruncând documentul în sus, Ryan îl prinse din zbor.

— Haide, Ros, m-ai văzut pe mine vreodată să…?

— Da.

— Bine, atunci cred că știi la ce să te aștepţi.

Nervii lui Ryan fierbeau mai-mai să dea în clocot, în timp ce mergea prin labirintul de coridoare al clinicii, spre cabinetul lui. Las c-avea să le-arate el neplăceri…! Imediat ce găsea cea mai bună cale.

Pesemne că cineva avea un talent comercial al

dracului de ager.

Ceea ce-i lipsea lui era informaţia. Și un plan – i-ar fi prins bine, desigur.

Când dădu colţul, mintea îi mergea la fel de repede ca picioarele. Văzu găleata și teul lângă perete, dar nu le dădu atenţie. Pe neașteptate, piciorul îi alunecă pe linoleumul proaspăt spălat și, cât ai clipi, Ryan porni în derapaj, cu tenișii ajungând într-o clipă acolo unde ar fi trebuit să-i fie capul.

Cu precizia nemiloasă a unei rachete de croazieră, Ryan zbură drept spre o femeie care mergea pe culoar. N-ar fi ratat-o nici să fi fost singura persoană pe-o rază de douăzeci de mile.

Ăsta era norocul lui.

Piciorul drept i se agăţă de al ei și căzură amândoi grămadă, nimerind peste o masă din apropiere, cu o trosnitură sonoră. Vaza mare plină cu gardenii, de deasupra, se clătină un moment și căzu. Femeia o prinse din zbor, dar nu înainte ca toată apa dinăuntru să se fi vărsat.

— O salvare reușită, comentă Ryan. Aproape.

Prin perdeaua udă de păr blond care i se lipise pe faţa de drăcușor, femeia îi aruncă o privire ce-ar fi fost ucigătoare dacă nu arăta atât de ridicol, cu o gardenie trântită drept în creștetul capului.

Ryan râse afectat, râs care îi deveni curând chicotit. Clătină din cap, încercând să-și regăsească îndeajuns controlul pentru a se scuza, dar când se uită din nou la ea izbucni iar în hohote.

Femeia clipi din ochi, cu expresia schimbându-i-se complet.

Acum, doi ochi imenși, verzi ca smaraldul, se holbau la el de parcă i-ar fi crescut o pereche de coarne.

— Îmi… îmi pare atât de rău… murmură ea, încercând să se desprindă din încurcătura de membre.

— A fost vina mea, răspunse Ryan, trăgându-și răsuflarea.

— A, nu, zău așa. Insist să-mi prezint scuzele…

Vocea îi era ascuţită și încordată.

— Eu am venit grămadă peste dumneavoastră… aţi uitat?

Ryan se calmase destul ca să zâmbească un moment, dar tânăra era prea ocupată cu încercarea de a-și descâlci picioarele dintre ale lui fără a-și lăsa fusta strâmtă să se ridice și mai mult.

— A, da, linoleum ud, spuse el afabil. Are mereu același efect.

— Același efect…? A, da… Desigur…

Femeia îşi luă poșeta de piele roșie care căzuse alături, trăgându-și-o în poală, cu cel mai protector gest. Trebuia neapărat să-i explice – și iar văzu expresia aceea. Era vizibil speriată, dar se străduia să nu arate.

Ryan întinse mâna, pentru a-i scoate glezna de sub propriul lui genunchi. La atingerea lui, femeia îşi smuci piciorul, grăbindu-se să se ridice. Bombănind ceva despre găsirea unei surori, se retrase câţiva pași, privindu-l prudentă, apoi se întoarse și o luă la fugă pe culoar.

O soră? Ryan n-avea nevoie de nicio soră. Nu se rănise.

Clătină din cap. „E drăgălașă”, îşi spuse el, „dar foarte ciudată”.

Cu atât mai mult. Ar fi putut să fie cea mai plăcută întâmplare din ziua aceea. Încet, Ryan îşi luă broșura pe care o scăpase în cădere. Era udă. Semn bun, îşi spuse el, ţinând-o departe de trup, pentru ca apa să se scurgă pe jos.

— Ryan, n-ai văzut-o cumva pe-aici pe reprezentanta de la Humantec… Doamne sfinte, ce s-a întâmplat?

— Nimic, Ros, mă relaxam doar.

Roscoe îl privi sceptic, apoi ridică din umeri.

— Bine, atunci te rog să te relaxezi în altă parte, arăţi exact ca un pacient.

— Serios?

Ryan îşi privi tricoul și blugii roșii, chicotind.

— Deci, de-asta era așa de tulburată…

— Poftim?

— A, nu… nimic, absolut nimic.

* * *

— Unde-ai fost, Summer? Trebuie să pornim, dacă vrem să ajungem la Atlanta la timp ca să prindem avionul.

— Dacă-ţi spun, n-ai să mă crezi, îi răspunse Summer Keeton, dârdâind, partenerului ei de afaceri, Maxwell Pelion, care se chinuia cu schimbătorul de viteze rablagit al furgonului.

Smucește dreapta și pe urmă bagă în marșarier… Așa. Hai să plecăm de-aici.

— Tu vorbești? Credeam că te opriseși doar să te aranjezi, dar acum văd că ai făcut un duș în toată regula.

— Ce-am mai râs, replică sec Summer, strângându-și șuviţele de păr ude.

— Ce s-a întâmplat? Am așteptat douăzeci de minute.

— Am fost… reţinută.

Nu-i putea spune lui Max că o atacase un psihopat – un uriaș păros, cu cei mai demenţi ochi pe care-i văzuse în viaţa ei.

— Ai trecut pe roșu, Max.

— Pe galben.

— Pe roșu.

Bine, poate că nu era psihopat. Summer n-avea de unde ști, nu era medic. Dar nu voia să mai dea niciodată ochi cu el.

Omul nu era normal, atâta lucru văzuse bine. În pofida căldurii primăvăratice din South Carolina, o străbătu din nou un fior pe șira spinării.

— Ei bine, puștoaico, se pare că tocmai am vândut

încă un sistem, chicoti Max, în timp ce ieșea pe șosea.

— L-am vândut?

— Mhm! Rodul minţii tale ne va îmbogăţi. Suntem o echipă grozavă, nu crezi?

— Așa se pare… răspunde ea distrată.

— Ce este, Summer? Mă așteptam să fii la fel de fericită ca mine.

Summer rămase cu privirea pe fereastră.

— Hai, destinde-te, o îndemnă Max. Munca ta grea rentează în sfârșit, puștoaico. Acum vine partea cea ușoară. Ţine minte numai, nu trebuie să ai altă grijă decât computerele tale.

Rezemându-și capul pe spătar, Summer închise ochii.

Numai de-ar fi fost adevărat… Humantec Software avea succes.

Sistemul ei se vindea. Și-atunci, de ce avea senzaţia că viaţa i se clătina precar, gata să scape de sub control?

* * *

Cinci săptămâni mai târziu, Summer stătea în parcarea de la Sandy Flats Mental Health Clinic, frământată de toate grijile posibile, numai de computer e nu.

— Și încă un lucru, Summer, îi spuse Max, zâmbindu-i prin fereastra noului său Fiat. Am întâmpinat o mică problemă…

Summer simţi un nod în stomac, pe când mijea ochii spre Max în soarele dimineţii.

— Deci, de-asta pleci…

Max clătină din cap.

— Nu, în niciun caz. Tranzacţia din Bombay poate ieși cu bine la capăt. Avem șansa să ne lansăm pe piaţa internaţională.

Trebuie să ajung acolo, știi cum e.

— Da, știu.

Trase adânc aer în piept. Ar fi numărat până la zece,

dacă nu se temea că Max avea s-o întindă înainte ca ea să ajungă la trei.

— Care-i problema, Max? întrebă ea, neluându-i în seamă rânjetul larg. Sper că nu mă lași iar cu cine știe ce încurcătură pe cap, nu-i așa?

Mai stătuse o zi în Atlanta, lucrând la îmbunătăţirile sistemului, pe care Max le promisese cu ocazia ultimei călătorii.

Nu-l putea lăsa să plece fără câteva răspunsuri.

— Nu e nimic care să-ţi depășească puterile, răspunse Max, privind-o cu înţeles. Doar obișnuitele complicaţii de ultim moment, fiindcă banii cuiva au fost deviaţi pentru a finanţa proiectul nostru. Hai acum…

— De data asta ce le-ai mai promis?

— Summer, liniștește-te și tu măcar o dată. Nu trebuie să ai altă grijă…

— …decât computerele mele. Da, știu. Dar…

— Stai cuminte. Roscoe ne susţine total. N-o să-l lase pe ăla să te bată la cap.

Summer se rezemă de aripa mașinii.

— Cine-i Roscoe?

— Roscoe Williams, administratorul clinicii.

— Și pe cine n-o să-l lase să mă bată la cap?

Max își acoperi faţa cu mâinile, exasperat.

— Summer, încearcă să te distrezi. Meriţi. Fă numai ce știi tu mai bine, pune la punct sistemul și toate celelalte se vor rezolva singure.

— Și dacă nu se rezolvă?

— Ce e, te temi că nu faci faţă?

Spinarea lui Summer se îndreptă de la sine.

— Știi bine că fac faţă, spuse ea, desprinzându-se de mașină.

— Nicio grijă, Summer, continuă Max mai îmblânzit.

Niciodată nu te-aș lăsa singură într-o situaţie pe care nu poţi s-o rezolvi. Știi asta, nu?

Summer reuși să zâmbească. Avea dreptate. Întotdeauna fusese deschis cu ea.

— Cred că locul ăsta mă cam neliniștește, spuse. Atâta tot.

— Ai să te descurci, puștoaico, o mai asigură Max, în timp ce demara lin. Îţi promit.

Și plecă, stârnind un norișor de praf peste nisipul parcării.

Tușind, Summer îşi potrivi cocul strâns de la ceafă, trase adânc aer în piept și se răsuci pe călcâie, spre clădirea de stuc alb a clinicii.

* * *

Rezemată de spătar, cu o dezinvoltură studiată, Summer îl privea pe Roscoe. Acesta era și mai nervos decât ea. Privirea lui stătea îndreptată spre ușa micului amfiteatru, pe unde intrau ultimii dintre subalterni.

— Nu, nu cred c-o s-apară, îi spuse el, cu un mic zâmbet satisfăcut. I-am dat doar un exemplar al contractului cu dumneavoastră, ca să-l citească. Va dura un timp până să-l studieze pe tot.

— Domnule Williams, sunt convinsă că această ședinţă de orientare îi va liniști pe toţi, răspunse Summer pe tonul cel mai încurajator. Humantec Software n-a avut niciodată clienţi nemulţumiţi.

— Nu vreau să vă alarmez, dar…

Roscoe coborî glasul până la șoaptă.

— Domnul doctor Jericho nu e un om dificil… de obicei.

Este cel mai bun psiholog al nostru – foarte înzestrat, mai ales cu pacienţii tineri.

În timp ce vorbea, un ochi îi tresărea după ochelari.

— Tinde să se implice foarte mult în munca lui…

— Îl înţeleg.

La fel obișnuia și Summer.

— Și avea planuri foarte amănunţite care, pentru

moment, au fost… în fine, suspendate. Nu e mulţumit deloc.

— Înţeleg, zâmbi Summer spre chipul dolofan și îngrijorat de lângă ea. Vă rog, nu trebuie să vă faceţi nicio grijă.

— Voiam doar să vă previn…

— Vă mulţumesc, replică Summer, cu zâmbetul intact.

— Suntem gata? întrebă Roscoe, trăgându-se de guler.

Summer dădu din cap.

— Băieţi… puţină atenţie, vă rog…

În timp ce Roscoe îşi începea discursul introductiv, Summer urmări reacţiile auditoriului.

Toate chipurile care o priveau erau posomorâte.

„Fii dură!”, îi sună în minte lătratul milităros al tatălui ei.

Încercă să-și aleagă câţiva posibili aliaţi. Nu erau prea mulţi. Își spuse că grupul era încă maleabil, încă nu-i văzuseră sistemul.

— Sandy Flats Mental Health Clinic are plăcerea de a primi Humantec Software în familia noastră, răsună sonor glasul lui Roscoe în sala strâmtă.

Arătă cu capul spre Summer. Aceasta le zâmbi larg ascultătorilor.

— Cu ajutorul domnișoarei Summer Keeton, tehnologia computerelor va deveni parte integrantă din…

Un scârţâit sonor întrerupse cuvântarea, când ușa din fundul sălii se deschise.

— Salut, Ros!

Timbrul baritonal al noului-sosit străbătu sala cu impactul unui ordin.

— Nu vreau să te întrerup, continuă omul, sau cel puţin nu încă.

Și intră, lăsând ușa să se trântească în urma lui.

Summer simţi că i se usca gâtlejul, în timp ce-l recunoștea pe bărbatul înalt, cu tricou închis la culoare. Acesta stătu un moment în fundul sălii, în dreptul unui perete care-i accentua prin contrast umerii laţi și constituţia puternică. Hotărârea aprigă întipărită adânc pe chipul lui, altminteri atrăgător, nu lăsa nicio urmă de îndoială. Summer încercă să-și înghită saliva, dar constată că nu putea.

Trăsăturile regulate și puternice ale noului-sosit erau dăltuite ucigător de aspru, iar ochii lui albaștri ca oţelul o ţintuiau direct pe ea. Summer îl privi nemișcată, cu un ghem în stomac, cum pornea încet, calculat, spre partea din faţă a sălii.

— Ăă… bună, doctore Jericho, îl salută Roscoe. Frumos din partea ta că ni te-ai alăturat.

Cum? Un moment, lui Summer i se tăie respiraţia. Doctorul Jericho…?

Blugii albiţi arătau deplasat printre costumele din jur. La fel și coama de păr brunet care-i cădea în laţe pe umeri. Dar, după expresiile cu care era întâmpinat, se vedea clar că toţi cei din clinică îl admirau.

Alegându-și un scaun liber, doctorul Jericho îl mută din loc, prelungind rândul întâi până pe culoarul dintre locuri. Se așeză, semănând izbitor cu un sălbatic gata să atace.

Summer făcu un efort să-și destindă încleștarea din stomac și îi înfruntă privirea. Nu, nu era nebun. Incredibil, doctorul Jericho părea foarte stăpân pe sine – și pe cei din jur.

N-avea de gând să se lase intimidată. Își impuse să scruteze calm feţele celorlalţi.

Toţi erau atenţi la Jericho. Nu se deosebea cu nimic de cei din jur, îşi spuse Summer, era doar un membru al conducerii, care avea nevoie de puţină muncă de lămurire în plus… Sau, mă rog, ceva mai multă muncă de lămurire…

— Iar acum, bubui glasul lui Roscoe, aș dori să v-o prezint pe domnișoara Summer Keeton. Domnișoara Keeton va lucra aici câteva săptămâni, instalând noul nostru sistem de computer.

Privirea i se abătu spre Jericho.

— Vă va explica în detaliu sistemul – și, nu mă îndoiesc, spre mulţumirea tuturor.

Răsunară câteva aplauze răzleţe, repede stinse.

Unul câte unul, toate capetele se întoarseră încet spre Summer. Recunoscând lucirile carnivore din ochii care o priveau, Summer se ridică încet, înfruntându-le privirile cu un zâmbet sigur pe sine. Destinzându-și deliberat poziţia, luă cuvântul, imprimând fiecărei fraze competenţă și bunăvoinţă.

Deschizând mapa de lângă ea, se lansă în prezentarea plănuită cu multă grijă. Descrise modulul favorit – programele bazelor de date – bătând ușor cu indicatorul metalic în diagrama trasată cu linii negre și roșii. Baza de date proiectată de ea însăși reprezenta cea mai mare valoare comercială a Humantec. După ce instala sistemul, avea să-l specializeze conform cerinţelor specifice ale clinicii Sandy Flats.

Jericho o privea la fel de încruntat, de pe scaunul său scos pe culoarul dintre locuri. Summer, însă, continua să surâdă, ca și cum privirea lui ar fi exprimat cea mai deplină aprobare.

— Mă scuzaţi, domnișoară… ăă… Keeton…

Tonul scăzut, aspru, al glasului făcu mâna lui Summer să se strângă pe indicator.

— Da?

— Domnișoară Keeton, cine a avut toate ideile astea? întrebă el, arătând spre diagramă.

— Eu, cel puţin pentru interfaţa pe care o veţi vedea, răspunse Summer, ciudat de mulţumită că o întrebase despre partea cea mai reușită a lucrării. Pachetul

Humantec de bază e generic. Îmi dă impresia unui cort de circ care acoperă mai multe arene în același timp. Produsele de automatizare birotică sunt numerele reprezentate în fiecare arenă, dar baza de date…

— Aha, înţeleg, o întrerupse el, arcuindu-și buzele cu răutate. Iar acum, că am cumpărat cupola, o să ne spuneţi că măscăricii se dau gratis.

Un val se râsete răutăcioase străbătu grupul.

— Măscărici?

Summer strânse indicatorul ca într-o cătușă de oţel.

— Avem într-adevăr un software al bazei de date care…

— Da. Numărul comic.

— Prefer să compar bazele noastre de date cu elefanţii, replică Summer, atenuându-și tonul tăios. Nu sunt absolut necesari, dar adaugă multă greutate.

— Iar această bază de date… ăă, elefanţii ăștia…

Timbrul lui baritonal îi spăla creierul. O clipă, Summer avu impresia îngrozitoare că gândurile i se formau în vid. Nu-i mai rămăsese în minte decât privirea tulburătoare a acelor ochi albaștri. Păreau s-o absoarbă în adâncurile lor.

— …ce mănâncă? îşi încheie doctorul Jericho întrebarea.

În mod neașteptat, acum în glas i se simţea o undă de umor.

— Alune, răspunse ea.

Bluza de mătase i se umezise sub taiorul de in ivoriu, în timp ce se chinuia să-și adune gândurile. Alune, nici mai mult, nici mai puţin.

— Aţi descris un pachet interesant…

N-o slăbea o clipă.

— Dar ceea ce aș dori să știu e ce preţuri suplimentare implică…

— Firma Humantec e rezonabilă la negocieri, spuse

promp t Summer. Pachetul nostru oferă nu numai cele mai bune programe de calcul contabil și procesare a cuvintelor, continuă ea, indicând cercurile roșii de pe diagramă, ci integrează mai multe baze de date din surse-cheie.

Dacă Jericho avea chef de gâlceavă, n-avea decât să-și găsească alt loc. Acest teritoriu era al ei.

Jericho, însă, rămase tăcut, cu braţele încrucișate pe piept și buzele strânse într-o linie strâmbă, meditativă. Privirea care o ţinuse prizonieră se răsfrânsese spre înăuntru, tenebroasă, de nepătruns.

Summer îşi încheie prezentarea, conștientă că habar n-avea ce impresie făcuse auditoriului. Orientarea ei era concepută spre a risipi tensiunile și a prezenta produsele Humantec într-o lumină cât mai favorabilă. Nu putea decât să spere că reușise.

Summer se concentră asupra saluturilor amabile adresate oamenilor care ieșeau din amfiteatru. Când îl văzu și pe Jericho plecând, răsuflă ușurată.

— Bravo, domnișoară Keeton, o lăudă Roscoe, cu un zâmbet radios. O prezentare strălucită!

— Vă mulţumesc.

Deci, o scosese la capăt. Perfect. Deschizându-și servieta, începu să aranjeze cu grijă hârtiile, deznădăjduită să vadă cum îi tremurau în mâini.

— Mă mir că Ryan Jericho n-a creat dificultăţi mai mari. O mărturie a puterilor dumneavoastră de convingere. Știu din experienţă că poate exercita reale presiuni.

— Așa…?

— Aţi avut noroc, adăugă Roscoe.

Summer îşi stăpâni imboldul de a da energic din cap.

— Trebuie să vă previn, domnișoară Keeton. Simplul fapt că Ryan Jericho s-a lipsit de această ocazie pentru a-și… exprima nemulţumirea nu înseamnă că s-a dat bătut.

Roscoe îşi împinse ochelarii pe nas, privind-o pe

deasupra lor.

— În niciun caz. Dacă ar fi după voia lui… ei bine… toate cutiile acelea cu computere de pe coridor ar fi expediate înapoi chiar azi.

Summer zâmbi, pentru a nu-și mușca buzele.

— Strategia noastră constă în a instala reţeaua, astfel încât oamenii să se poată apuca de lucru imediat, spuse ea. Se va vinde de la sine, iar angajaţii dumneavoastră ne vor acorda tot sprijinul.

Își luă servieta.

— Humantec îl va învinge pe doctorul Ryan Jericho. N-am nici cea mai mică îndoială.

Capitolul 2

Ryan ieși repede din administraţia clinicii, fierbând de furie.

Ce se întâmplase acolo, înăuntru? îşi pregătise perfect planul. Trebuia s-o doboare pe reprezentanta de la Humantec din primul moment. Să le arate tuturor ce făcuse Roscoe cu banii lor. Avusese de gând să conducă o ofensivă spectaculoasă, în urma căreia Humantec s-ar fi dus la fund ca un bolovan.

La dracu'! Keeton ar fi trebuit să fie mai ușor de manevrat. În ziua aceea când se ciocnise de ea pe hol arătase atât de tânără și lipsită de experienţă! Poate că, dacă nu era așa de drăgălașă, ar fi reușit să meargă până la capăt… Nu, nu era cinstit. Femeia aia avusese tot numărul pregătit dinainte. Lui nu-i rămânea decât să mai lucreze la al său.

— Ryan, amice. Pleci?

Ryan aruncă cheile jeepului dintr-o mână în alta.

— De data asta ai mers prea departe, Roscoe. Dacă-ţi închipui c-o să-ţi meargă și figura asta, te înșeli.

— Dar înţelege că e numai în interesul clinicii, insist a Roscoe, scoţându-și din buzunar o batistă mare de

bumbac.

— Trebuia să consulţi personalul administrativ. N-ai nicio scuză pentru ce-ai făcut.

Și, cu o smucitură frustrată, Ryan deschise portiera mașinii.

— Săptămâna viitoare vei examina personal software-ul, spuse Roscoe, ștergându-și fruntea de sudoare.

Ryan clătină din cap. Nu-i plăcea deloc să-i creeze asemenea probleme lui Roscoe. Și nici n-o făcuse, în cei opt ani de când lucra la clinică. Dar, de la moartea Aliciei, avea încontinuu senzaţia că alerga pe o pistă greșită. Trebuia s-o părăsească, și cât mai repede.

— Ros, spune-i doar reprezentantei ăleia de la Humantec că-mi poate scuti biroul de computerele ei. Nu sunt pregătit să…

— Ascultă, ne-am înţeles ca toţi să facă parte din sistem…

— Să facă parte din sistem? Să devenim, fiecare, câte o rotiţă neînsemnată într-o mașină cu preţul umflat? O rotiţă în minus n-o să con…

Roscoe îşi drese glasul.

— Domnule doctor Ryan Jericho, atâta timp cât ești angajat al acestei clinici, faci parte și din sistem. Nu glumesc. Vei primi un computer.

— A, e-n regulă. Atunci, las-o să și-l instaleze, dacă asta te face fericit, răspunse Ryan, așezându-se pe scaunul înfierbântat de soare. Voi încerca să nu dau cu el de toţi pereţii – câteva zile, cel puţin…

— Ascultă, Ryan, zău că ar trebui să-i dai firmei Humantec o șansă…

— Am venit la ședinţa de orientare, nu?

— Tocmai asta voiam să spun.

Roscoe oftă zgomotos, punându-și mâna pe capota jeepului.

— Încearcă numai să ţii minte că domnișoara Keeton

se află aici ca să ne ajute. Așa că nu-i mai face probleme… bine?

— Sunt un om cinstit, Ros. În sensul ăsta, nu pot să-ţi promit nimic.

Ryan îl privi drept în ochi. Roscoe nu rezistase niciodată la confruntări directe. Era un câine care lătra, dar rareori mușca.

— În după-amiaza asta îmi iau liber. Dacă are nevoie cineva de mine, va răspunde robotul.

Cu asta ar fi trebuit să-l satisfacă.

— Ryan, proiectul ăsta e important pentru clinică. Înţelegi, nu-i așa?

— Și centrul de reabilitare nu e? Am numai o întrebare, continuă el, împingându-și ochelarii pe nas. De ce s-a procedat atât de rapid și discret cu proiectul Humantec, Ros?

— N-am avut timp să urmăm procedurile normale, răspunse Roscoe, îndepărtându-se de mașină. Am fi pierdut mult.

— Ce anume?

— Știi că n-aș fi susţinut sistemul Humantec dacă nu credeam în utilitatea lui.

— Ros, ce anume am câștigat?

Roscoe își împături batista și o puse înapoi în buzunar, înainte de a răspunde:

— Humantec a acceptat să instaleze sistemul în patru săptămâni, nu în șase, cum se obișnuiește. Asta înseamnă că vom fi online luna viitoare, când începe inspecţia pentru acreditare.

— Și dacă sistemul nu e gata până atunci?

— Avem posibilitatea de a anula proiectcul – sau, cel puţin, modulul bazei de date.

— Așa…?

— Nu că am face-o, desigur. Să nu-ţi vină cine știe ce idei acum…

— Idei? Mie?

— Am cea mai mare încredere în domnișoara Keeton. Da, Humantec va rămâne la noi.

Cumva, Ryan reuși să-și stăpânească zâmbetul.

— Cred c-am s-o iau spre baltă, spuse el. Poate prind câteva ore de pescuit, mai pe seară.

— Bun, bun! răspunse voios Roscoe. Stai și gândește-te pe îndelete.

Ryan porni cu viteză, lăsând aerul cald de iunie să-i scalde faţa, liniștitor. Va să zică, ședinţa de dimineaţă nu avusese loc așa cum se așteptase el. Făuse vreo două încercări, apoi stătuse tăcut, ascultând-o pe reprezentanta Humantec, alături de toţi ceilalţi.

Summer. Cu siguranţă, numele nu i se potrivea deloc. Era îngheţată ca iarna, cu pielea aia albă și privirea ca un sloi.

Plănuise s-o intimideze, dar ea nici nu tresărise. Privirea aceea dură cu care îl ţintuise în momentul intrării lui în amfiteatru era cea care-i captase atenţia. Îl intriga. Era o privire menită să-l pună la punct, într-adevăr, dar și o privire folosită pentru a se ascunde.

Ochii aceia ca nestematele erau strălucitori, dar nu scânteiau.

Ryan zărise în adâncurile lor umbre, licăriri misterioase, ca niște mișcări sub apele unui elește rece ca gheaţa. Se întrebase ce făpturi ar fi putut supravieţui în undele acelea îngheţate – se întrebase, în feluri care nu aveau nicio legătură cu computerele sau centrele de reabilitare.

Ryan își încleștă ambele mâini pe volan. „Mai încet, omule, dacă nu ești atent ai s-o iei razna. E vorba de Humantec și de centrul de reabilitare – punct. Adu-ţi aminte, trebuie să-ţi primești fondurile înapoi, și nu ţi-a mai rămas mult timp pentru asta”.

Refuzase deja oferta unei slujbe avantajoase și n-avea

de gând s-o respingă și pe următoarea. Cum și-ar fi putut continua activitatea de psihoterapeut, când eșuase în cel mai lamentabil mod? Alicia era moartă, iar el n-o putuse ajuta – fusese propria lui soră mai mică, și nu făcuse nimic pentru ea.

Acum, însă, centrul de reabilitare putea să aibă o șansă.

Humantec făcuse o greșeală. Un fleac, de fapt, dar Ryan avea de gând să aţâţe flacăra până se isca ditamai pălălaia. Erau în joc vieţi omenești, nu doar o tehnologie fantezistă.

* * *

Summer îşi scoase din servietă trusa de scule și o deschise.

Alegând cea mai mică șurubelniţă, întoarse monitorul computerului cu spatele spre ea.

— Phii, da' cald mai e aici, comentă Roscoe, răsuflând greu, cu fruntea îmbrobonată de transpiraţie. Am… ăă… am avut o mică discuţie cu doctorul Jericho.

— Așa?

Șurubelniţa alunecă din mâna lui Summer, rostogolindu-se sub baza computerului.

— O să se răzgândească, mai devreme sau mai târziu, spus e Roscoe. Cred că acum totul e sub control.

— Desigur, răspunse ea, dând să apuce șurubelniţa, pe care o simţea alunecând dincolo de vârfurile degetelor.

— Văd că instalaţi deja sistemul.

— Hmmm…

Degetul ei mijlociu atinse capătul șurubelniţei. Summer o împinse ușor, prinzând-o în palma celeilalte mâini, când se rostogoli în partea opusă a mesei.

— Te-am prins.

— Poftim?

— Ăă… da. Politica Humantec cere ca sistemul să fie în funcţiune cât mai curând posibil.

Roscoe nu trebuia să știe că-și descărca energia nervoasă care se acumulase în ea toată dimineaţa. Nu avea altă soluţie decât să fie ocupată.

— Păi, domnișoară Keeton, pot face ceva…?

— Nu… nu. Am planificat totul. Oamenii dumneavoastră vor avea computerele în birouri luni.

Roscoe îşi înfipse degetele sub curea.

— Splendid.

— Atunci vor fi gata doar elementele hardware de bază, continuă Summer, învârtind șurubelniţa între degete.

Săptămâna viitoare voi configura sistemul de operare, iar programele software de automatizare birotică le voi încărca în cealaltă săptămână. După care am să specializez baza de date.

Vă pot da o copie a programului, dacă doriţi.

— A, nu, nu este necesar. Contractul e destul de clar în acest sens, spuse Roscoe, legănându-se înainte și înapoi pe călcâie.

Summer clătină din cap. Unii oameni nu se preocupau niciodată de detalii. Nu era și cazul ei.

— Dacă mă scuzaţi, domnule Williams, aș dori…

— Mă numesc Roscoe. Da, continuaţi, vă rog.

Îl privi cum se îndepărta grăbit pe culoar. Ceva continua să-l deranjeze. Summer nu putea decât să spere că Max avusese dreptate în privinţa lui. Dar oare ce îi putea face impresionantului doctor Jericho? această întrebare îi trimise un fior ciudat pe șira spinării.

Reveni cu atenţia la computer, pentru a nu-și pierde concentrarea.

N-avea niciun rost să se gândească la Jericho – o distrăgea prea mult.

Îngenunchind cu stângăcie în fusta ei strâmtă, atașă cablul de reţea în portul dinapoia computerului. Ar fi trebuit să-și ia niște pantaloni. Dar fusese prea grăbită ca să mai ocolească pe la hotel.

„Vezi-ţi de computerele tale”, îşi spuse ea iritată. Numai computerele puteau înlocui inconsecvenţele crude ale comportamentului omenesc, cu detalii concrete și logice.

Max îi spusese odată că avea un computer în loc de inimă.

Summer se înfuriase pe el și, ca să se facă bine înţeleasă, îi aruncase vinul din pahar în faţă.

Trecuseră de-atunci doi ani. Probabil Max avea dreptate, dar nu-l putea minţi, nu putea să-i spună că-l iubea.

Rămăseseră parteneri, totuși. Humantec Software era prea important ca să-l compromită pentru o încurcătură emoţională scăpată de sub control. Trecuse un timp până să-l convingă pe Max, dar acesta se consolase în cele din urmă cu alta. Cu altele, mai bine zis. Ciudat, cât de puţin conta totul acum.

Peste câteva ore, fără tragere de inimă, Summer încetini ritmul, dar numai pentru a lua o gustare grăbită, cu crochete și cafea de la un automat.

Când în sfârșit scoase ultimul monitor din cutie, braţele îi tremurau de oboseală.

După ce căută câteva momente, găsi cel din urmă birou de pe listă, retras într-un alcov. Nici nu-l observase la început, când studiase prima oară diagrama reţelei.

În momentul când citi inscripţia pictată pe geamul mat, îşi simţi mușchii feţei contractându-se involuntar într-o grimasă.

DR. RYAN JERICHO, DIRECTOR PROGRAM ADOLESCENŢI

„Calmează-te, nici măcar nu-i aici”, îşi reaminti Summer, intrând cu mare prudenţă pe ușă.

După ce puse computerul pe biroul plin de hârtii, îşi scutură braţele obosite și privi prin încăpere. Peste tot domnea o aglomeraţie dezordonată care invita la

explorare, oferind mai multe întrebări decât răspunsuri, la fel ca ocupantul acelui birou.

Pe un perete se înșirau rafturi cu tomuri de psihologie groase, iar pe altul, tablouri. Totuși, camera arăta mai mult ca un cabinet la domiciliu decât ca un birou. În încercarea ei de a le vedea pe toate dintr-o privire, Summer se împiedică de un arbust cu boboci purpurii și fu nevoită să se rezeme de o masă joasă. Parfumul plăcut al florilor o făcea să se simtă surprinzător de bine.

Studie o acuarelă prinsă pe perete, deasupra unui birou vechi din lemn de stejar. Reflexiile sclipitoare ale mușchiului din tablou îi aduceau în minte un peisaj de mlaștină, întunecat și răcoros. Făcu un pas înapoi, ca să vadă mai bine, și observă un mic orificiu în tavan.

Era aproape invizibil pentru oricine, cu excepţia cuiva care voia să instaleze un sistem de computere. Cablul care ar fi trebuit să iasă prin deschizătură, pentru a conecta computerul la reţea, lipsea.

Summer îşi mușcă buza. Computerul acela, mai cu seamă, trebuia să fie instalat impecabil. Probabil că electricienii de la compania telefonică uitaseră să tragă firul, îşi spuse ea, hotărând în același moment să nu lase o asemenea omisiune să încetinească tocmai acea instalare.

Scoţându-și pantofii cu tocuri înalte, îşi ridică poalele fustei și se urcă pe birou. Dar nici chiar întinzându-se cât era de înaltă, la statura ei de un metru și șaizeci și șapte de centimetri, nu reușea să ajungă la tavan. Se uită prin jur, în căutarea unui obiect destul de solid ca să-i suporte greutatea.

Câteva scaune, dispuse în semicerc, arătau promiţător, dar aveau rotile. Nu-i rămânea decât să folosească teancul de reviste îngrămădite în colţ. Le stivui pe birou și încercă iar.

Când desprinse placa din tavan, o pulbere albă fină îi

căzu pe faţă. Summer strănută de câteva ori, apoi împinse placa într-o parte și vârî capul prin locul ei. Întinzând mâna cât de mult ajungea, reuși să apuce capătul cablului făcut colac.

Se rugă ca picioarele să n-o trădeze tocmai atunci.

Scrâșnind din dinţi, începu să tragă firul prin gaură.

În timp ce colacul de cablu se desfăcea treptat, Summer simţi revistele lucioase începând să alunece de sub picioarele ei în ciorapi. Dădu din picior, într-un ultim efort de a-și păstra echilibrul, îşi simţi călcâiul lovind ceva și auzi un „oof” slab, dar distinct.

Lovitura îl nimeri pe Ryan drept în bărbie. O văzu căzând spre el și, instinctiv, o cuprinse cu braţele de mijloc, pentru a o trage de deasupra biroului.

— Te-am prins… stai liniștită…

Era mai slabă decât crezuse. Și mai gingașă. O trase ușurel, până când Summer ajunse să stea pe propriile ei picioare, în faţa lui, dar nici atunci nu fu în stare să-i dea drumul.

— Îţi… îţi curge sânge, şopti ea, atingându-i mica tăietură verticală de pe bărbie.

Ochii lui Ryan se aţintiră o clipă într-ai ei și, spre surprinderea lui, recunoscu oglindit acolo propriul său interes.

Dar momentul trecu la fel de repede pe cât se ivise, peste trăsăturile delicate din faţa lui așternându-se o expresie prudentă, reţinută.

Ryan îi dădu drumul, încet, fără tragere de inimă.

— N-am păţit nimic, spuse el, tamponându-și absent bărbia cu degetele.

— Nu, că te mânjești… Stai, lasă-mă pe mine…

Summer scoase din buzunarul fustei un șerveţel împăturit și i-l apăsă pe tăietură.

Ryan observă că mâna îi tremura ușor, dar pe chip nu i se mai citea nicio expresie nouă.

— Nu cred că am făcut cunoștinţă cum se cuvine, spuse el.

Sunt Ryan Jericho.

Summer făcu un pas înapoi, nesigur, ca și cum abia atunci și-ar fi dat seama cât de aproape stăteau unul de altul.

— Summer Keeton, se prezentă ea, cu spatele mai drept, întinzându-i mâna; de data asta nu mai tremura.

— Reprezentanta Humantec, zise Ryan, simţindu-i degetele calde și ferme în strânsoarea mâinii. Păcat că n-am fost prezentaţi prima dată când ne-am cunoscut.

— Da, mă rog…

Summer îşi retrase mâna, compunându-și pe buze un zâmbet precaut.

În mod inexplicabil, pe Ryan îl deranja să vadă că-și regăsea atât de ușor calmul. Îi scutură o bucăţică de tencuială de pe umăr.

— De fapt, ce făceai cocoţată acolo, sus? o întrebă el.

— Nu instalam microfoane ascunse, te asigur, răspuns e Summer, ţinându-și spatele drept ca un vătrai. Conectam reţeaua. Cei de la telefoane n-au tras și firul ăsta, adăugă ea, atingând capătul cablului care atârna din tavan.

Ryan pufni.

— Mi-aduc aminte că i-am dat afară de-aici, acum câteva zile.

Deși fălcile lui Summer se încordară vizibil, Ryan nu-și putu stăpâni un chicotit, amintindu-și.

— Dar cred că n-am să mai alung pe nimeni, continuă el, arătând cu capul spre grămada de elemente de computer și cioburi de ipsos de pe birou. Se pare că oricum am ajuns prea târziu.

— Voi face curăţenie imediat, răspunse Summer, grăbindu-se să strângă o mână de cioburi de ipsos. Îmi pare foarte rău. Nu mă așteptam ca în seara asta să mai

lucreze cineva.

— Las-o baltă. Oricum nu rămân… am trecut doar ca să-mi iau niște hârtii. Nu e nevoie să te deranjezi acum…

Și nici altă dată, adăugă Ryan în sinea lui. Putea să lase deconectat afurisitul ăla de computer, oricum n-avea de gând să-l folosească.

— Te rog. Lasă-mă să strâng…

Tonul ei liniștitor, în loc să-l împace, îl enerva și mai rău.

— N-am vrut să deranjez…

— Nu?

— Nu credeam că în seara asta te voi încurca la birou…

Ţuguindu-și buzele, Summer ezită un moment.

— Scopul firmei Humantec e ca fiecare instalare să decurgă cât mai rapid și fără probleme.

Prudenţa cu care îşi alegea cuvintele îi trezea lui Ryan un chef nebun s-o ia de umeri și s-o zgâlţâie. Trebuia să aibă o mică discuţie ca între oameni despre Humantec, dar înainte de asta avea nevoie de câteva informaţii. Toată după-amiaza studiase contractul și începea să întrezărească anumite posibilităţi. Se întorsese să ia și broșura, ca să fie sigur.

— Pot termina mâine curăţenia, continuă veselă Summer.

Numai să pun puţin lucrurile în ordine, și m-am dus.

Și potrivi la loc biroul, făcând să se răstoarne și ce mai rămăsese din teancul de reviste.

Scoase un sunet slab, exasperat. Perfect, îşi spuse Ryan, în timp ce se apleca să ridice o revistă. O prefera fâstâcită – atunci, era aproape agreabilă.

— Deci, dumneata ești linia întâi a companiei Humantec, comentă el, cu o amabilitate perversă.

— Linia întâi, de mijloc și de fund, preciză Summer, fără să-l privească. Suntem o companie mică… dar

ambiţioasă.

Ryan luă o revistă ruptă, aruncând-o pe birou. Mda, erau ambiţioși ca niște rechini cu sânge rece. Așezându-se pe călcâie, o privi cum aduna la loc revistele. Nu, Summer Keeton nu avea stofă de rechin. Ba chiar, părea să aibă un sânge destul de cald, după roșeaţa din obraji.

— Domnule doctor Jericho…

— Ryan.

— Ryan. Te asigur că voi face toate eforturile să-ţi pun computerul în funcţiune cu cât mai puţin deranj posibil, îi promise ea, cu un zâmbet încurajator. Și apoi, oricând ești dispus, îţi voi arăta cu plăcere tot ce trebuie să știi despre sistem

— Personal. Niciodată n-am avut vreun client nemulţumit, domnule doctor Jer… ăă… Ryan. Sunt sigură că vei…

— Că voi ce? o întrerupse el, iritat din nou.

— De fapt… aș putea face o demonstraţie a fazei unu. Încă nu funcţionează pe reţea, dar am o copie de utilizator unic și…

— Nu va fi necesar, i-o reteză scurt Ryan.

Summer îşi aţinti spre el ochii de smarald.

— Nu vrei să-mi acorzi nicio șansă, nu-i așa?

Ryan înghiţi în sec, captivat de ochii aceia care-l atrăgeau și respingeau cu egală ferocitate. În tăcere, o luă de cot, ajutând-o să se ridice în picioare. Se pregătise să se lupte cu Humantec, dar lupta cu acea femeie îl scotea din minţi.

— Domnișoară Keeton, aici nu e vorba de șanse. Pur și simplu, îmi iau foarte în serios angajamentele faţă de clienţii mei.

Summer deschise gura să vorbească, dar Ryan continuă repede:

— Humantec îmi stânjenește aceste angajamente și nu am cum să susţin un sistem care-mi perturbă

responsabilitatea faţă de clienţi.

— Înţeleg, răspunse Summer, pe un ton mieros. Îmi pare rău că nu pe acesta l-ai fi ales, dar crede-mă, nu vei fi dezamăgit.

Ryan nici nu intenţiona să fie dezamăgit. Existau oameni care contau pe el și nu avea de gând să bată în retragere.

— Cred că aș putea asista la o demonstraţie de-a dumitale… spuse el. Dacă e scurtă.

Când Summer zâmbea, toată faţa îi devenea luminoasă.

Ryan nu credea că se arătase chiar atât de entuziast.

— Nu promit decât să asist la o scurtă demonstraţie, clarifică el, și nimic mai mult.

— Excelent!

— Când vei fi gata?

— Dacă mă aștepţi o oră, aș putea-o face astă-seară.

Răspunsul ei era vesel, plin de o energie pe care Ryan știa că n-o avea cu adevărat.

Clătină din cap.

— Cred că mi-am luat doza de Humantec pe-o singură zi.

Altă dată, eventual?

Pe faţa ei se așternu dezamăgirea, înlocuită repede de acel zâmbet pe care Ryan începea să-l deteste. Exprima mult prea multe.

— Bine, atunci, săptămâna viitoare… chiar la început.

Colţurile gurii lui Summer se încăpăţânau să rămână arcuite în sus.

— Și-acum, am să plec cât ai clipi, adăugă ea, adunându-și în servietă sculele și diagramele.

Când se aplecă să închidă capacul, agrafa ornamentată care-i ţinea strâns părul se desprinse. Privind cascada neașteptată de bucle rebele care i se revărsau pe umeri, în ciuda eforturilor ei de a se controla, Ryan se

învelesi surprinzător de tare.

Când agrafa căzu pentru a doua oară, Summer închise ochii, aproape scoţând un mârâit gros din adâncul pieptului.

— Stai, lasă-mă pe mine să încerc, se oferi Ryan. Ce frumos e lucrată, comentă el, examinând arabescurile aurii.

— Mulţumesc. E o…

Un moment, ochii lui Summer se adumbriră.

— Da? întrebă Ryan privind-o atent, pentru a profita de acele clipe ca o fereastră întredeschisă, înainte ca zâmbetul ei să învingă din nou.

— O moștenire de familie, răspunse vag Summer, întinzând mâna să ia agrafa.

Ryan o trase mai aproape.

— La fel o ajutam și pe sora mea, Alicia, spuse el, apucând o șuviţă din părul ei. Niciodată nu se descurca singură.

Întoarce-te… așa…

Îi poziţionă ușor umerii ţepeni, stăpânindu-și imboldul de a-i masa ca să-i destindă.

Își strecură degetele printre buclele ei, ridicându-i părul.

Era greu și mătăsos, așa cum se așteptase. Buclele aurii îi mângâiau degetele, încolăcindu-se peste ele.

Ryan simţi un nod în gât și se grăbi să adune șuviţele lucitoare într-un coc compact. Prinzându-l cu agrafa, îi scutură praful de pe bluză, ca și cum ar fi făcut cel mai firesc lucru din lume.

Summer murmură un cuvânt de mulţumire, în timp ce-și bătea ușor cu degetele părul strâns.

— N-ai pentru ce, răspunse Ryan, privindu-i buza de jos. Era roșie, puţin umflată. Ar fi putut să jure că şi-o mușcase.

— S-a făcut târziu, şopti abia auzit Summer.

— Trecut de unsprezece, cred.

— Ar trebui să mă duc la hotel acum, să mă cazez…

— Încă nu ai o locuinţă proprie? o întrebă el, pe când în minte începeau să-i vină tot felul de idei.

— Nu. Am venit cu mașina direct de la Atlanta, azi-dimineaţă.

Dar mi-am rezervat cameră.

— Unde?

— La „Whitley Inn”.

— La hanul lui Clyde Whitley? se interesă el, prefăcându-se că-i ștergea praful de pe servietă.

— Pe Red Oak Road, la trei mile pe dreapta, de pe șoseaua numărul șase… răspunse Summer, ca și cum ar fi citat dintr-o broșură.

— Da, la Clyde. Dar astă-seară nu mai primești nicio cameră. A închis acum câteva ore.

— Trebuie să aibă un recepţioner de noapte.

— N-aș crede…

— Atunci, voi găsi un motel sau ceva…

— Sigur, dar nu în Sandy Flats. Cel mai apropiat e în Odell, la treizeci de mile de-aici.

Îi dădu servieta, privind cum i se înmuiau umerii.

— Apoi, mai e și „Alford Place”, pensiunea lui Carrie Alford.

Ochii lui Summer deveniră mai strălucitori.

— Întâmplător, nu s-ar putea să fie deschis?

— Probabil că nu.

— Norocul meu…

Ryan încercă să nu chicotească.

— Poate-o conving, totuși, să te primească în seara asta.

— Așa…? întrebă Summer, cu speranţe renăscute.

— Carrie e mătușa mea. O sun să-i spun că venim, se oferi el, bucuros să-i vadă ușurarea de pe faţă.

— Așteaptă-mă să-mi iau jacheta. Revin într-un

minut… spuse Summer, ieșind grăbită din birou.

Râzând, Ryan ridică receptorul. Avea să meargă de minune.

Vocea mătușii Carrie ciripi în urechea lui ca a unei păsărele:

— I-auzi, ce încântător! E minunat!

— Mă achit de o obligaţie profesională, se grăbi Ryan să-i explice. Nimic mai mult.

— Nu mă îndoiesc, dragul meu. Cum spui tu. Trăiești ca un pustnic și am crezut că… în fine…

— E-n regulă.

Oftând, Ryan îşi desfășură încet firul telefonului de pe degete.

— Nu ne aștepta… te rog.

— Dar…

— Mă ocup eu de toate.

— Desigur. I-auzi…!

Receptorul reveni în furcă, retezând ciripitul.

Ryan clătină din cap. Spera să nu fi făcut o mare greșeală.

Capitolul 3

— Când au plecat? întrebă Ryan.

— Acu’ o juma de oră, poate mai mult, spuse negrul bătrân, cu păr argintiu, în timp ce strângea farfuriile de la micul dejun.

— Și unde s-au dus?

Ar fi vrut să stea de vorbă cu mătușa Carrie înainte de a o lua în primire pe Summer.

— A, deci domnișorica te-a adus de pe baltă așa de devreme… Măi, măi…

Bătrânul îl privi rânjind, fără să se întrerupă din lucru.

— Marcus, sunt aici ca s-o duc pe domnișoara Keeton la clinică, răspunse Ryan. E o problemă de serviciu.

Luă un biscuit, întinzând pe el un strat gros de unt.

— M-hmm… Sâmbăta? Ce ciudăţenie… Socot că și Carrie-i la fel de curioasă ca mine, după ce-ai adus-o așa pe domnișorica aici, în toiu' nopţii…

— Unde s-au dus?

— În grădină, crez. Doar o cunoști la fel de bine ca mine pe tușă-ta.

Bând un pahar cu suc de portocale, Ryan dădu din cap. Ar fi trebuit să se aștepte. Carrie îşi împărţea pasiunile între flori și plăcerea de a-și vârî nasul în treburile altora. Acum, a doua ocupaţie îl interesa cel mai mult.

Marcus Murphy lucra la „Alford Place" de când îşi aminte a Ryan și se pricepea la săpături la fel de bine ca mătușa Carrie.

— Domnișoara Keeton e o femeie interesantă… murmur a Ryan evaziv.

— Deci, ai o pretenă-nteresantă, hai? Era și vremea să…

— Poate s-or fi dus pe malul râului, se grăbi Ryan să-l întrerupă, coborând de pe verandă.

Deci, hotărârea de a o aduce acolo fusese dictată de instinct, nu de creier. Ar fi trebuit s-o ia ca pe o dovadă că procedase bine.

— Dumnezeule, Ry băiete, da' devreme te-ai mai trezit! îl întâmpină mătușa Carrie, când Ryan trecu printr-o deschizătură a gardului viu.

Toate aveau o limită.

— Nu mai poate omul să se trezească devreme din când în când, fără ca toată lumea să comenteze? replică Ryan, mai tăios decât intenţionase.

Bătrâna îşi potrivi pălăria de paie cu boruri largi.

— Nu-i nevoie să latri ca un ditamai dulăul. Se vede clar că schimbarea nu-ţi priește.

— Iartă-mă, mătușă Carrie, o rugă el, îmbrăţișând-o.

Mă preocupa ceva…

— Se vede. Uită-te numai ce-ai făcut la frunza aia.

Ryan aruncă într-un boschet resturile frunzei pe care o ferfeniţise în mâini.

— Unde-i domnișoara Keeton? Marcus mi-a spus că sunteţi împreună.

— Culege flori, răspunse veselă mătușa Carrie, punându-i în braţe un coș plin cu boboci.

— Nu zău? Nu mi se părea genul…

— Și, ia zi, ce știi despre fata noastră Summer? se interesă mătușa Carrie, gata să asculte o biografie completă.

— Mult mai puţin decât știi tu la ora asta. Sper că n-ai interogat-o…

— Nu, Ry, nu fac decât să mă împrietenesc cu ea, răspunse dulce bătrâna. Ai ales bine, dragul meu. E fermecătoare…

— De-ajuns atât! ridică Ryan mâinile, ca pentru a-i alunga cine știe ce idei ridicole din cap. Nu face decât să lucreze câteva săptămâni la clinică. Sunt ospitalier, nimic mai mult.

Carrie îi zâmbi, cu o lucire în ochii ei albaștri.

— Sigur că da, dragul meu.

— Nu face din ţânţar armăsar. Vorbesc serios. Nu te amesteca…

Deja ai făcut destul.

— Ce-am făcut? O plimbare prin grădină, puţină conversaţie?

— Ai cazat-o în camera Aliciei – intenţionat. Nu nega.

Mătușa lui îi luă coșul din mâini.

— N-am de gând să fac din camera aia un mausoleu, murmură ea încet.

— Dar, după tot ce s-a întâmplat acolo…

— Summer mi se pare o femeie practică. Nu cred c-are s-o deranjeze. Nu camera aia ţine pe loc demonii, Ry,

dragul meu, ci tu.

Ryan îşi strânse buzele într-o linie crispată, neputând nega adevărul din cuvintele ei.

Carrie îl mângâie pe obraz, la fel ca în copilărie, când avea nevoie de alinare.

— Prefer să nu discuţi anumite lucruri cu musafira noastră, spuse ursuz Ryan, simţind o apăsare în piept.

— Cum dorești, Ry.

Bătrâna îi imită un moment expresia ca de oţel a ochilor, apoi buzele i se arcuiră într-un zâmbet, când prin gardul viu apăru cu stângăcie Summer.

— O, frumoasa fată Summer! intonă ea melodios.

Somnul de peste noapte șterse orice urmă de oboseală.

Cu braţele încărcate de flori multicolore, Summer strălucea aproape tulburător de tare.

Ryan clătină din cap, încercând să şi-o readucă în minte pe profesionista în taior din ajun. O clipă, văzuse altceva. O altă femeie…

Zâmbetul. Chiar îi strălucea și din ochi? Ideea îl intriga.

— Bună dimineaţa, salută Summer. Mătușa ta are cea mai minunată grădină, e absolut fantastică! se repezi ea, cu sufletul la gură. Aș putea sta aici toată ziua, toată via…

Se întrerupse brusc. Numai aerul curat era de vină că o îmbăta așa…

— Văd că mătușa Carrie te-a prins deja sub vraja ei, comment a Ryan, cu o privire amuzată. Ai grijă, Summer, oricât ești de puternică, s-ar putea să nu mai scapi.

— Într-adevăr, pe-aici plutesc farmece puternice, interveni Carrie, culegând un boboc din gardul viu. Spiritele dansează în grădina mea. Poţi să le simţi, suave și calde, ca miresmele florilor…

Summer făcu greșeala să se uite spre Ryan chiar în acel moment. Părul negru-albăstrui, lucind în soare,

printre bobocii de gardenii, îl făcea să pară el însuși un duh de pe altă lume.

Se întoarse spre Carrie, cu respiraţia întretăiată.

— Deci… chiar crezi că grădina dumitale este vrăjită? întrebă ea.

— Nu cred, Summer, draga mea, o simt până-n adâncul sufletului. Și cu siguranţă, o simţi și tu, zâmbi răutăcios bătrâna. Ia, Ry, continuă ea, ridicând bobocul de gardenie, prinde-i floarea asta lui Summer în cosiţă, cum ai prins una și la pălăria mea.

— Nu cred că… Nu e nevoie…

Când Ryan se apropie, Summer îi simţi căldura trupului. Își ţinu respiraţia, rămânând absolut nemișcată, în timp ce el îi potrivea ușor floarea în păr.

— Perfect, constată Ryan, admirându-și opera, după care îi făcu cu ochiul, ca și cum ar fi avut împreună un secret cunoscut numai de ei doi.

Fierbinţeala din obraji o preveni pe Summer că era gata să roșească, un cusur pe care și-l detestase dintotdeauna. Încercă disperată să se stăpânească.

— Eu mă duc să pun florile astea într-o vază, spuse Carrie, desprinzându-i din mână tulpinile. Sunt sigură că aveţi de făcut lucruri mai interesante decât să vă pierdeţi vremea toată ziua în grădina unei bătrâne, adăugă ea, făcându-se nevăzută printre frunze.

— Ai apucat să vezi râul? întrebă Ryan pe cel mai firesc ton.

— Nu. Poate altă dată, dacă am timp…

Summer trebuia să se concentreze pentru a-și încetini bătăile inimii.

— Ar fi bine să mergem, altfel se face ora prânzului până ajungem noi la clinică, spuse ea, recunoscătoare că reușea să vorbească pe un ton profesional și pragmatic.

Ryan îşi înclină capul într-o parte, zâmbindu-i.

— Ai spus că vei sta în Sandy Flats șase săptămâni,

așa e?

— Da, dar…

— Și chiar vrei să-ţi petreci o zi minunată ca asta în casă, cu un computer?

Numai de-așa ceva nu-i ardea. Dar nu mai putea sta nicio clipă în aerul înmiresmat al unei grădini magice, singură cu bărbatul acela, fără să se facă de râs.

— Am multe treburi, se grăbi ea să răspundă. Nu pot să…

— Ba poţi.

Cuvintele lui erau blânde, dar ferme.

— Hai să-ţi arăt râul. La debarcader e o canoe. Putem să ne plimbăm un timp, până nu se face prea cald.

— Ar trebui să lucrez la…

— O zi nu contează. Nu-i așa?

Summer îşi aranjă fără rost bobocul de gardenie din păr cu o mână, în timp ce cu cealaltă îşi netezea pantalonii verzi. Ar fi trebuit să fie la clinică de câteva ore.

— Cred că-mi pot sacrifica vreo câteva minute ca să văd râul, iar mâine voi recupera lucrând mai mult.

— Lasă încolo recuperatul, replică Ryan cu un zâmbet poruncitor. Măcar pentru un timp.

* * *

Summer îşi lăsa degetele să alunece prin apa răcoroasă, știind că n-ar fi trebuit să se simtă atât de minunat. Dar acolo era ceva care îi submina total pofta de muncă. I se infiltra în vene, înceţoșându-i toate planurile și programele, risipind orice sentiment de urgenţă.

— S-o luăm în susul râului, sau în jos? întrebă Ryan, așezat la prova canoei, cu pagaia în mână.

— În sus, răspunse Summer, înfruntând dulcea letargie care-i amenința coerența gândurilor.

— Perfect. Ne vom îndrepta spre „Prescot’s Landing”, adăugă el, întorcând canoea dintr-o mișcare rapidă de lopată.

La întoarcere ne va purta curentul.

Summer dădu din cap, privind micile gâze de apă care o zbugheau din calea bărcii.

— Nu te temi de șerpi, nu-i așa? continuă el, cu ochii lucindu-i că ai mătușii sale.

— Nu, în niciun caz… Dar nu-mi place nici să risc.

— Sunt convins.

— Ce vrei să spui cu asta? întrebă Summer, văzând că zâmbea în continuare.

— Întotdeauna ești pregătită, așa e? Pariez că ai fost o cercetașă grozavă.

— Dacă vrei să știi, am fost. Dar tatăl meu m-a învăţat să nu fiu niciodată nepregătită. Era ofiţer în Infanteria Marină.

Mama a murit când aveam doisprezece ani.

— Cred că v-a fost greu…

— Am făcut faţă.

Summer îşi trase respiraţia, privind spre frunzișul împestriţat de soare. Nu vorbea niciodată despre viaţa ei personală, cu nimeni. Ce-o fi avut Ryan de-o făcea să se confeseze?

— Te simţi bine? întrebă el, ridicând pagaia din apă.

— Sigur, zâmbi Summer – cât mai convingător, spera. Sigur că mă simt bine.

Căutând disperată o diversiune, zâmbi și mai cuceritor.

— Iar acum, că ţi-am captat atenţia, aș dori să-ţi vorbesc despre sistemul Humantec.

Sprâncenele lui Ryan se arcuiră cu surprindere.

— Nu despre asta conversam.

— Eu despre Humantec vreau să conversez, replică ea.

— Ai venit atâta drum, cu canoea asta, numai ca să-mi vorbești despre Humantec?

— Profit de orice ocazie, ripostă Summer, mușcându-

și buzele când văzu cum luceau în soare capetele genelor lui negre. Humantec este opera mea… adică, eu am programat sistemul… cel puţin, în cea mai mare parte… continuă ea, încercând zadarnic să-și amintească discursul obișnuit, cel cu care îi cucerea până și pe cei mai înverșunaţi sceptici. Îţi pot răspunde la orice întrebări, încheie, simţind că privirea lui îi golea creierul de toate gândurile. Prin urmare… ai cumva… întrebări?

Ryan lăsă pagaia în apă, apoi o ridică din nou, încet, cu mușchii umerilor încordându-i-se.

— Am de pus câteva întrebări despre Summer Keeton.

— Concepţia de specializare a fost ideea mea, răspuns e Summer, hotărâtă să nu cedeze. Pot să… ăă… programez componente speciale, funcţii, conform cu cerinţele oricărui cumpărător…

— Cred că-ţi petreci mult timp așezată în faţa computerului, comentă Ryan, cu un zâmbet fermecător de strâmb.

— Nu la fel de mult ca în trecut, spuse ea înghiţind în sec.

Acum îmi petrec mai mult timp pe drumuri, nu mai apuc să lucrez la programe atât de mult pe cât ar trebui.

Ochii lui Ryan se aţintiră asupra ei, rugători.

— Hai să lăsăm în pace computerele pe ziua de azi.

Summer mai făcu o încercare.

— Vreau să știu de ce crezi că Humantec…

— Ne-am înţeles să nu mai vorbim despre computere.

— Nu ne-am…

— Întotdeauna ești atât de insistentă?

Buzele lui Summer se strânseră cu nervozitate. Trebuia să-și revizuiască strategia. Ryan se pricepea prea bine să manipuleze conversaţiile.

— Bine, se învoi ea, n-am să mai pomenesc despre Humantec, numai dacă…

— Ce-i acolo? o întrerupse Ryan, arătând cu pagaia spre apă, chiar sub piciorul ei petrecut peste bord.

— Dacă-ţi arde de farse…

Totuși, ca să fie sigură, Summer se aplecă deasupra apei, privind spre locul indicat.

— Nu văd nimic…

Prea târziu, auzi pana pagaiei plesnind cu putere apa.

Stropii îi udară bluza până la piele.

— Dă-mi lopata imediat! ceru ea, înfruntându-i zâmbetul maliţios.

— Îţi fac cumva impresia unui tâmpit? replică Ryan, trăgând calm pagaia la distanţă.

Summer își înmuie mâna în apă și încercă să-l stropească, fără niciun rezultat. Drept răspuns, Ryan mai dădu o lovitură de lopată.

— Trișezi! strigă ea, ștergându-și apa de pe faţă.

Și se aplecă peste margine cât putea de mult, pentru a lua apă cu ambele mâini – fără să-și dea seama de greșeală decât în momentul când undele tulburi se repeziră spre faţa ei.

Canoea se răsturnase.

Capitolul 4

În timp ce înota spre suprafaţă, Summer simţi braţele lui Ryan încercuind-o, pentru a o ridica dintr-o singură mișcare, rapidă și puternică.

— Știu să-not… gâfâi ea, când în sfârșit se opri din tuse.

Atinse cu picioarele fundul mâlos și se ridică, în apa până la umeri.

Ryan continua s-o ţină strâns.

— Cano… Canoea… şopti Summer, neputându-se mișca.

După ce o mai privi un moment în ochi, Ryan îi dădu

drumul și ajunse din urmă canoea care plutea în derivă, dusă de curentul leneș. Lui Summer nu-i era frig, dar tremura totuși, înfiorată de senzaţiile năvalnice care o cuprinseseră în contact cu el.

— Îmi pare rău, murmură, când Ryan se întoarse.

Luându-și din apă cămașa care plutea în apropiere, Ryan o stoarse și o aruncă pe un grind nisipos din apropiere, după care o privi pe Summer cu falsă severitate.

— Frumoasă cascadorie, domnișoară, comentă el, în timp ce-și scotea o crenguţă din păr.

— Trebuia să reacţionez… se apără Summer, încercând să-și stăpânească un chicotit nervos.

Ryan izbucni în râs.

— E clar că știi cum să ăă… reacţionezi în orice situaţie, răspunse el, dar cred că de data asta ai ridicat miza cam prea sus.

Încercând să răspundă, Summer sughiţă în schimb.

Ryan clătină din cap, râzând mai departe, și porni spre pupa canoei.

— Și-acum, mai bine ajută-mă să scot apa din chestia asta, spuse el, arătând spre prova. Apuc-o și, la trei, o răsturnăm. O ţii bine?

— O ţin…

Un nou sughiţ.

— …bine.

— Unu, doi, trei – și!

Canoea se întoarse cu fundul în sus.

Înlăturându-și din ochi o șuviţă de păr, Summer rămase privindu-l lung.

— Și acum?

— Parcă-mi spuneai că ai fost o cercetașă bună, comment a Ryan, cu un zâmbet strâmb. Ăia de-acolo nu v-au învăţat cum se golește de apă o canoe?

Summer ridică din umeri. Nu-și amintea să mai fi

răsturnat vreodată o barcă, întotdeauna avusese cea mai mare grijă.

— Înoată sub prova și așteaptă-mă acolo, în aerul de sub barcă, o sfătui Ryan. Am să-ţi spun când s-o ridici.

Ascultătoare, Summer se scufundă, pentru a scoate capul în spaţiul dintre suprafaţa apei și fundul canoei. În timp ce ochii i se adaptau la penumbra verzuie, ascultă clipocitul ușor al valurilor pe bordaj, simţindu-se în chip straniu izolată de soarele și căldura de-afară.

— Ryan? întrebă ea, auzind cât de tare îi răsuna propria voce în coca de aluminiu.

Chipul lui ud ieși din apă, la câteva degete de al ei.

— Spuneai că-mi arăţi cum să ridic prova, şopti Summer.

— Într-adevăr, răspunse Ryan fără să se miște. Dar înainte, ce-ai zice să egalăm scorul? continuă el, pe un ton extrem de sugestiv.

Summer simţi că i se contracta gâtlejul.

— Ce… ce vrei să spui? întrebă ea, cu o voce ca un horcăit, în timp ce simţea respiraţia lui caldă mângâindu-i obrazul.

Ryan chicoti.

— Nu prea cred că o mică stropitură răcoritoare cu pagaia merită o ditamai bălăceala-n baltă.

— A fost un… accident, răspunse gâtuit Summer. N-am vrut… să te…

— Sigur că n-ai vrut. Dar ai făcut-o, iar acum e rândul meu.

Piciorul lui Ryan îl atinse pe al ei.

Summer încremeni, ca electrizată.

— O să pornim înapoi și… am să lopătez eu tot drumul. Așa am să mă achit.

Ryan râse din nou, gros, profund. Când o atinse, Summer tresări, dar în timp ce degetul lui îi cobora pe obraz simţi ceva în adâncul făpturii ei alunecând. Inima i

se desprinse din loc, vibrând în mijlocul trupului, așteptând ca totul să se liniștească.

— Summer.

Ea închise ochii.

— Da?

— Și dacă eu încă nu sunt gata să pornesc înapoi?

Se forţă să-l privească, numai pentru a fi hipnotizată de buzele lui – atât de aproape, umede, calde, hotărâte. Le văzu despărţindu-se și-i simţi mâna pe ceafă, trăgând-o spre el, cu o apăsare insistentă, irezistibilă.

Buzele lui le atinseră pe ale ei, cald și blând, cu o mângâiere tandră care-i smulgea un răspuns tremurător, tot mai intens cu fiecare secundă ce trecea. Summer avu senzaţia stranie că dorise ca acel lucru să se întâmple, ca și cum o parte din ea ar fi dirijat fiecare mișcare. Dar, când sărutul deveni mai profund, ajungând în acel loc care aștepta undeva în adâncurile fiinţei ei, constată că simţurile o purtau dincolo de orice hotare îşi imaginase.

O bufnitură puternică în bordajul canoei o smulse pe Summer din lumea viselor. Auzi un foșnet, urmat de un ușor plescăit. Ieși de sub canoe la timp pentru a vedea o formă neagră șerpuitoare lunecând rapid pe lângă ea, spre malul opus.

— Un mocasin-de-apă, spuse Ryan, apărând alături.

— Aha… murmură ea cu un fior.

Ryan o cuprinse cu braţul pe după mijloc.

— Nu… îngăimă Summer, retrăgându-se cu mișcări poticnite.

N-aș…

O prinse, ţinând-o să nu alunece în mâl.

— Te rog… continuă ea. N-am vrut… Vreau să zic… N-ar trebui să…

Simţi că roșea ca focul.

Ryan nu mai făcu nicio mișcare spre ea.

— Ei, acum cred că suntem chit, spuse, cu vechiul

zâmbet revenindu-i pe buze.

— Poftim?

— Sărutul. Deci, nu mai e nevoie să lopătezi, și nici să ne întoarcem nu trebuie.

— Dar sunt udă leoarcă…

— Ai să te usuci.

Îi scoase gardenia din coada aproape despletită și începu să-i descâlcească părul.

— Nu… încercă ea să-l oprească. Stai… acolo.

Pe chipul lui Ryan se așternu amuzamentul, în timp ce ochii i se îmblânzeau.

— Mai bine să întoarcem canoea, propuse el nepăsător, cu buzele rămânându-i ușor arcuite.

Summer merse spre prova bărcii, unde se scufundă din nou, încercând să-și ascundă stânjeneala. Spre ușurarea ei, de astă dată capul lui Ryan ieși din apă aproape de pupa.

— La semnalul meu, împinge în sus cu toată puterea, o învăţă el. O s-o răsturnăm spre limba de nisip. Gata?

Summer dădu din cap, cu un început de claustrofobie.

Așteptă semnalul lui Ryan, încercând să-l privească în ochi și ocărându-se pentru că nu putea.

— Eu…? întrebă ea după câteva secunde chinuitor de lungi.

— Nu știu dacă să-mi prezint scuzele, sau să te sărut din nou, răspunse Ryan.

— Nu!

— Ce nu?

— Niciuna, nici alta.

Voia să scape de el și, în același timp, să fie strânsă la pieptul lui.

— Pot supravieţui în condiţiile astea… o vreme, replic a Ryan, în ochi cu o licărire care promitea că armistiţiul n-avea să dureze mult.

— Suntem gata să întoarcem chestia asta sau nu? întreb a Summer, simţind o nevoie disperată de a-și încetini circulaţia frenetică a sângelui. N-ar fi trebuit să reacţioneze așa faţă de Ryan Jericho. Miza jocului era prea mare pentru a se lăsa dominată de emoţii iraţionale.

— Suntem gata. Unu, doi, trei… și!

Dintr-o mișcare scurtă, canoea basculă și căzu lângă ei, cu gura în sus.

După ce se așezară amândoi la loc, Ryan luă pagaia, împiedicând barca să fie dusă de curent.

— Vrei să mai mergem sau să ne întoarcem? întrebă el.

— Mai mergem…

Summer n-avea de gând să-i dea de veste cât de iritată se simţea de fapt.

Canoea porni peste apele negre, în timp ce pulsul lui Summer începea să se calmeze, printre respiraţii prelungi, liniștitoare.

Ryan risipi cel dintâi tăcerea.

— Ţi-e frică de șerpi?

— Nu, răspunse Summer, prin perdeaua părului umed pe care și-l răsfira cu degetele.

— Atunci de ce anume ţi-e așa de frică, Summer Keeton?

Degetele ei se agăţată între șuviţele încurcate.

— Vrei să zici că de tine mi-ar fi?

Își smuci părul încâlcit, frustrată.

— Au!

— Ăsta-i un răspuns?

— Da… și nu…

Nu știa sigur decât că cele trăite o alarmaseră și o răscoliseră până-n măduva oaselor.

— Atunci?

Summer îşi ridică bărbia, încercând să reziste iscodirii lui.

— Problema e că…

„Of, haide, Summer, începe să mai și gândești, acuma…!”

— De ce ești așa de pornit împotriva sistemului Humantec? întrebă ea, după care îşi ţinu respiraţia.

Ryan se încruntă.

— Iar ne-ntoarcem la Humantec?

Summer dădu din cap, tot fără să respire.

— Humantec Software incorporated… pronunţă el rar cuvintele.

Schimbarea de ton, felul cum scrâșnise printre dinţi denumirea firmei, o făcură pe Summer să regrete imediat subiectul pe care-l alesese.

— Humantec nu are ce să caute în Sandy Flats, declară scurt Ryan.

— Dar suntem aici și n-ai ce face, ripostă ea.

— Ba cred că am ce face. Și voi încerca. Summer, caută să vezi imaginea de ansamblu. Dacă ai înţelege, ai…

— Ba n-aș. Nu e pentru prima oară când Humantec întâmpină rezistenţă. Dar am dovedit că suntem cei mai buni oriunde am intervenit. Pot să-ţi arăt…

— Nu mă interesează alte clinici, o întrerupse Ryan cu un calm tăios. Mă interesează Sandy Flats, unde avem nevoie de multe altele, nu de sisteme de computer.

— Sunt sigură că așa e, răspunse ea încet. Dar Humantec nu vă deranjează cu nimic.

— Nu ne deranjează pe dracu’!

— Știu din experienţă că toate proiectele care merită sunt finanţate, mai devreme sau mai târziu. Acum a sosit momentul pentru Humantec. Sunt sigură că după un timp…

— Summer, nu va trece nici „un timp”.

— Așteaptă, Ryan. Dacă m-ai adus aici ca să mă convingi să nu-mi fac datoria, ţi-ai pierdut vremea de pomană, se grăbi ea să-l avertizeze. Dacă-ţi închipui că un

sărut contează cu ceva, te înșeli amarnic, Ryan Jericho.

Strânse din dinţi, stăpânindu-și un suspin. Avea și ea mândria ei.

— N-ai acceptat să vii aici numai ca să mă convingi că Humantec nu e personajul negativ din piesă? întrebă el cu blândeţe, ridicând pagaia din apă și rezemându-și-o pe genunchi.

— Deci, sunt vinovată că doresc să mă sprijini, răspuns e Summer cu toată nonșalanţa de care era în stare. Mi se pare că amândoi am venit aici cu aceleași intenţii.

— Poate că da… îşi lăsă Ryan capul pe spate, privind-o lung.

Dar eu mai voiam și să aflu cu ce fel de femeie am de-a face.

Declaraţia lui era deconcertant de provocatoare.

Summer rămase nemișcată, în timp ce din trup i se scurgea toată căldura, lăsând-o rece ca gheaţa. Trebuia să înfrunte acea stare de confuzie ciudată.

— Ascultă, Ryan, sunt reprezentanta Humantec și…

Peste chipul lui trecu o umbră fugară.

— Cred că sub armura ta se ascund mult mai multe, o întrerupse el.

— Poftim?

— E dură, dar nu impenetrabilă.

Lui Summer i se puse un nod în gât. Făcu un efort să vorbească mai departe:

— Sistemul de computere Humantec este…

— Avem timp destul ca să discutăm despre sistemul tău, spuse Ryan, aplecându-se spre ea. De-acum încolo, aș dori să facem distincţie între Summer Keeton și Humantec Software…

Summer încercă să nu se uite la părul negru și aspru de pe pieptul lui, concentrându-se asupra poalelor cămășii, din care-și storcea apa.

— Dar tu poţi face distincţie între Ryan Jericho și clinic a Sandy Flats? i-o întoarse ea.

Ryan tăcu câteva momente, înainte de a răspunde.

— Când ţin la oameni, la clienţii mei sau la oricine altcineva, mă implic, spuse el, pe un ciudat ton de capitulare.

Recunosc că linia de demarcaţie nu e întotdeauna clară. Dar eu muncesc cu oamenii, nu cu niște aparate, lucrez cu fiinţe omenești vii, care respiră și simt, care pot să râdă și să se dezvolte, sau să cadă și să se rănească.

Pe Summer o cuprinse o stranie neliniște. Simţea că Ryan îi făcuse o confesiune de care nu era prea mulţumit. Îl privi cu atenţie, întrebându-se ce anume îi cauzase acea crispare neașteptată a maxilarelor. Dar Ryan se închisese în sine, cu o expresie de nepătruns, iar Summer înţelese că chipul lui ars de soare n-avea să-i mai dezvăluie nimic.

Nedorind să insiste, se rezemă de spătar și închise ochii, ascultând plescăitul regulat și liniștitor al pagaiei, în timp ce hainele umede i se uscau încet.

* * *

Debarcară pe pontonul de la „Prescott’s Landing”, und e Ryan ceru doi hot-dogs.

— Cât îţi datorăm? îl întrebă el pe Jimmy, după ce Summer se retrase până la toaletă.

Jimmy Prescott era proprietarul firmei Prescott’s Mercantile, cel mai bun magazin de momeli, articole de pescuit și altele, de pe tot malul râului, după câte se spunea.

— E din partea casei, răspunse Jimmy cu un gest nepăsător.

Ai făcut pentru mine destule pentru care nu voi putea să mă achit niciodată.

— Las-o moartă. Zi cât îţi datorez.

— Am zis că fac eu cinste, insistă ferm Jimmy, punându-i o mână pe umăr. Oricum voiam să trec pe la

tine. Îmi fac griji din cauza lui Phoebe. De când a murit maică-sa, cum să zic… îi e cam greu și… în ultima vreme a cam luat-o razna.

— Adică? întrebă Ryan, studiindu-i chipul îngrijorat.

Cu aproape patru luni în urmă, soția lui Jimmy, Margaret, murise într-un accident de mașină. Ryan știa că Jimmy suporta greu. Îl văzuse prea des bând în oraș, ca să creadă că acasă totul revenise la normal.

— Nu pot să stau cu ochii pe Phoebe tot timpul, spus e Jimmy. Și nu știu ce să fac. Tot vin fel de fel de tipi mai trecuți, din Odell… și n-are decât șaișpe ani. Ăia nu-s buni de nimic, mai mult ca sigur. Mai ales unu'… Speedy-i zice. Dacă numele ăsta nu miroase a belele, să nu-mi zici mie Jimmy Prescott.

Bătu cu degetele în tejghea.

— Tre' să faci tu ceva cu ea, spuse el, cu un glas șovăitor. Eu nu pot…

— Am să trec mâine pe la tine, îi promise Ryan, știind cât îl costase pe Jimmy să-i ceară ajutorul.

La auzul unei uși scârțâind, Jimmy se grăbi să treacă după tejghea, în timp ce Summer închidea ușa în urma ei.

— Doriți și chili pe hot-dog, duduie? întrebă Jimmy, cu glasul dintr-odată mai înveselit.

— Da, vă rog, răspunse ea. Miroase delicios.

— Se-adună lumea de pe-o rază de nu știu câte mile, pentru ardeii mei! declară el mândru, vârând o lingură în ulciorul nelipsit niciodată de pe tejghea.

— Atunci va trebui să ne comparăm rețetele, domnul e Prescott, îi zâmbi cald Summer. Eu am una, de se topesc lingurile.

Mmmm, grozav, murmură ea, gustând. Ce-ați pus?

Ryan o privi în timp ce asculta atentă rețeta lui Jimmy. Își dădu seama că îl studia și se întrebă dacă nu cumva îi auzise pledoaria dinainte. În orice caz, nu dădea niciun semn. Cu atât mai bine. Lui Jimmy nu-i fusese deloc

ușor, și s-ar fi simţit jenat dacă afla că necazurile lui ajunseseră la cunoștinţa străinilor.

— Crezi că putem ajunge înapoi la Alford până apune soarele? întrebă el, când Jimmy și Summer trecură de la discuţia despre meritele hamburgerilor pe lângă ale fripturilor la un studiu comparat între ketchup și sos barbecue.

— A fost o adevărată plăcere, spuse Jimmy, deschizându-le ușa cu plasă. Să mai vii, Jericho, și s-o aduci și pe domnișoara.

Le făcu cu ochiul, zâmbind. Ryan se bucură să vadă că-și mai revenise, în mare parte graţie lui Summer.

Mâncară pe ponton, aruncând firimituri raţelor care se repezeau să le înfulece.

— Deci, îţi place să gătești, comentă Ryan, printre măcăielile raţelor lacome.

— A, da. Dar n-o fac prea des. Mai mult colecţionez reţete.

Am o bază de date plină. Am scris chiar și un program, care le categorisește după…

Ryan constată că se pierdea în privirea languroasă a ochilor ei verzi. Dacă avea cât de cât minte, păstra distanţa. Se aplecă spre ea.

— S-a făcut târziu… spuse Summer, ca trezindu-se dintr-un vis. Poate-ar fi mai bine să pornim înapoi.

Ryan clipi din ochi.

— N-o să dureze mult. Ne va purta curentul.

— Ai ceva împotrivă să vâslesc eu? întrebă Summer, cu vocea cam tulburată.

— Ești sigură că te descurci? Sunt multe vârtejuri și…

— În ciuda recentei experienţe contrare, mă descurc cu o canoe, cinstit, spuse ea, zâmbind spăsit.

Când o ajută să se îmbarce, Ryan stărui cu mâinile pe trupul ei mai mult decât era necesar. Abia reușea să se

abţină, dar descifrase destul de bine semnalele ca să știe că, dacă voia să aibă vreo șansă cu ea, trebuia s-o ia încet, dându-i impresia că ei îi aparţineau toate iniţiativele.

— Locul ăsta mi se pare familiar, spuse Summer, în timp ce se așeza la pupa. Și știu că n-am mai fost niciodată aici…

Ryan îşi propti picioarele pe bord.

— Fiica lui Jimmy, Phoebe, a pictat o acuarelă, din capătul ăsta al debarcaderului. Poate ai văzut-o în cabinetul meu.

— Aha, deci de-acolo îmi amintesc. A prins bine atmosfera.

— Da, Phoebe e o fată plină de calităţi.

Până nu se-alege praful de toate, adăugă el în gând.

— Are destul talent ca să urmeze o carieră artistică.

— Într-adevăr.

Ryan îşi întinse picioarele, rezemându-și capul pe mâinile împreunate.

— Ce plăcut e să vâslească altcineva un timp…

— Oricând, răspunse Summer cu bunăvoinţă.

Mijind ochii în soare, Ryan îi contemplă contururile arcuite, cu un sentiment de mulţumire. Era o senzaţie pe care de multă vreme nu avusese plăcerea s-o mai încerce.

* * *

Când ajunseră la „Alford Place”, Marcus îi aștepta pe ponton.

— Am primit un telefon pentru domnișoara Keeton, acu’ vreo oră, spuse el, în timp ce stabiliza canoea cu o mână, ajutând-o pe Phoebe cu cealaltă. Părea important. Un domn, Maxwell Pelion, de la Atlanta. Vrea să-l sunaţi imediat. N-am știut când să-i spun că vă întoarceţi… încheie el, cu un zâmbet strengăresc în direcţia lui Ryan.

— Nici nu avusesem intenţia să lipsesc atât de mult, răspuns e Summer. Probabil m-a căutat la clinică. La ce oră a sunat?

Marcus ridică din umeri.

— Mai adineaori…

Ryan strânse din dinţi. Când era menţionat numele lui Maxwell Pelion, Summer suferea o transformare vizibilă – și îl punea pe gânduri…

— Șeful tău te controlează tot timpul? întrebă, studiindu-i ochii în așteptarea unei reacţii.

Umbra fugară care-i străbătu fu inconfundabilă.

— Nu e șeful meu, spuse ea. Suntem parteneri – cu drepturi egale.

În ochi începuseră să i se întrezărească semnale de pericol.

Ryan nu le luă în seamă.

— Înţeleg… Maxwell e cel care te ţine din scurt cu programul ăla strict?

— Nu. Max habar n-are să programeze o instalare de sistem, replică Summer, ridicându-și și mai sus bărbia. De partea asta mă ocup numai eu.

— Și cât de îndeaproape conlucraţi la proiectele astea, tu şi Max?

— Destul de strâns. Suntem parteneri de afaceri, ţi-am mai spus.

Și, netezindu-și părul, Summer îşi mută privirea.

Gestul ei îi dădu lui Ryan impresia neplăcută că tocmai îi trântise o ușă în faţă. Foarte bine, nu trebuia decât să ciocănească mai departe.

— Și Maxwell ăsta încearcă vreodată să…?

— E cazul să-i telefonez.

— Da? Ca să-i dai raportul ce-ai făcut toată după-amiaza? încercă el s-o provoace. Vrei, eventual, să-l asigur că ai fost cu un client?

— Nu va fi necesar.

— Dar, dacă-ţi ţine evidenţa, vreau să știe că…

— Nu-mi ţine nicio evidenţă! se enervă Summer. S-ar putea chiar să nu-l sun imediat.

— Cum vrei, oftă Ryan, care nici nu se gândise ce efect putea să aibă un telefon pentru Max asupra tacticilor lui de temporizare.

— Aș vrea să…

Summer își mușcă buza, apoi trase adânc aer în piept.

— M-am simţit foarte bine azi, Ryan, spuse ea, pe un ton controlat. Îţi mulţumesc.

— Vrei să mergem și mâine?

— Nu. Adică, voi avea de lucru la clinică…

— Mă bucur că ai venit cu mine azi, spuse el, luând-o de mână, când Summer se întoarse să plece.

Ea dădu din cap, iar Ryan îi atinse scurt obrazul cu buzele și-i dădu drumul, pentru a nu-i lăsa posibilitatea de a-și smulge singură mâna.

O privi în tăcere cum se îndepărta pe cărare, ca un iepuraș înspăimântat.

— Ce, de ce te hlizești? îl întrebă el pe Marcus care stătea pe vine, ţinând canoea lângă ponton.

— Pot să număr pe degetele de la o mână de câte ori te-am văzut zâmbind anu' ăsta, răspunse Marcus. Și jumate din ocazii au fost numai azi.

Ryan oftă, așezându-se lângă prietenul lui.

— Chiar în halul ăsta am ajuns?

— Pe-aproape. Nu că te condamn, când situaţia e așa cum e. Se pare că domnișoara Keeton o să-ţi prindă bine.

— Nu știu, Marcus… răspunse Ryan, inspirând adânc. Un lucru e sigur: eu numai bine n-am să-i prind ei.

Capitolul 5

Summer se șterse la ochi, privind displayul computerului.

E încă devreme, își spuse ea, cu puţin noroc s-ar putea să termin până la miezul nopţii.

Imaginea de pe ecran se pierdu într-o ceaţă verzuie.

În regulă, era necesar mai mult decât puţin noroc.

Zilele lungi de muncă la o nouă instalare nu erau neobișnuite, dar lipsa rezultatelor, da. Și totul se întâmpla numai fiindcă gândurile i se abăteau încontinuu, la fel ca niște curenţi înceţi și siguri, spre Ryan Jericho. Se așteptase ca o singură noapte de muncă până târziu, la clinică, s-o reînscrie în program. Dar trecuseră două zile și părea să mai aibă nevoie de cel puţin încă două.

Îl asigurase pe Max că totul mergea perfect, și așa era – sau, în orice caz, avea să fie. Dacă planurile lui Max se realizau, după încheierea proiectului din Sandy Flats urma să pornească peste Atlantic. Ceea ce nu-i mai lăsa niciun moment de răgaz. Totuși, nu voia să-l îngrijoreze pe Max cu asta. Chiar și atât de încet cum progresa, era sigură că va termina în cele șase săptămâni stabilite.

Căscând, Summer îşi înfruntă oboseala care amenința s-o doboare. Închise ochii şi-şi rezemă fruntea de monitor, lăsându-și gândurile să plutească pe sub o boltă însorită de frunze verzi, late…

— Asta ce mai e? Programare prin osmoză?

— Hmmm? murmură Summer, ridicând o privire buimacă.

Ryan stătea în ușa micului cabinet improvizat, cu degetele agăţate în găicile blugilor. O privea cu acel zâmbet strâmb care-i provoca un gol în stomac.

— Ăă… îmi… îmi odihneam ochii, se bâlbâi ea, rezemându-se de spătar.

— Cât mai durează? întrebă el pe un ton blând-acuzator.

— Ce anume? A, asta…

Summer potrivi la loc displayul care se înclinase sub greutatea capului ei.

— Câteva ore încă, cel puţin. Trebuie să termin de configurat…

— Nu încetinești deloc, așa-i?

— Am multe de făcut.

Numai de-o asemenea diversiune nu avea nevoie. Când privea în ochii lui Ryan, toată lumea ei încetinea, părea să existe timp pentru toate.

— Îţi pot face o demonstraţie, dacă vrei, spuse ea.

— Acum n-am timp, tocmai mă duceam la o întâlnire.

— Aha… murmură Summer, cu un surprinzător junghi de dezamăgire. Atunci, poate altă dată. Mi-ai promis să asişti la o demonstraţie, mai ţii minte?

Zâmbind alene, Ryan se rezemă de computer, cu bărbia sprijinită pe mâinile împreunate.

— Da, îmi aduc aminte. Nu cumva eram năucit de-o lovitură?

Pe Summer începură s-o străbată furnicături calde. Își trase scaunul mai în spate.

— Probabil că la întoarcere ai să mă mai găsești aici, spuse ea, fără să se poată stăpâni.

— S-ar putea să dureze…

— Sunt sigură că voi fi tot aici.

— Summer, ești o adevărată maniacă a muncii, declară Ryan clătinând din cap. Știi, avem tratamente pentru pacienţii cu asemenea probleme.

— Ca de pildă?

— Se numesc vacanţe, răspunse el, făcându-i cu ochiul.

— Ce-am mai râs.

O licărire cristalină în ochii lui albaștri îi făcu stomacul să se contracte.

— Am să mă-ntorc la nouă, pentru demonstraţia aia.

— Pregătește-te să fii impresionat! mai strigă Summer în urma lui.

Imediat, îşi dori să nu se fi arătat atât de nerăbdătoare.

* * *

La ora zece fără un sfert, Summer bătea cu degetele,

nervoasă, în cofrajul computerului. Își tot aranja și rearanja manualele, căuta printre dischete, încerca să se hotărască dacă să mai încerce sau nu încă o configurare. Ultima fusese dezastruoasă. Nu, îi era imposibil să lucreze când mintea i-o lua razna într-un asemenea hal.

Exasperată, îşi netezi fusta gri boţită, se bătu cu degetele peste coc și ieși din birou. Doar nu era să-și lase o noapte de muncă ruinată de doctorul Ryan Jericho! Dacă avea de gând să nu se mai întoarcă, trebuia să afle. Atunci, și-l alunga din gânduri și se putea apuca din nou de treabă.

Auzi o rumoare de voci. O femeie…? Da. Și destul de nelinişt ită, judecând după tonul încordat, deși era prea departe ca să i se distingă cuvintele.

Când văzu o dâră de lumină ieșind prin ușa deschisă de la capătul coridorului, Summer porni încet într-acolo. Auzi un al glas, la fel de deznădăjduit. Un glas de bărbat tânăr.

Incertitudinea o făcu să încremenească.

În sfârșit, deslușI un glas mai gros, liniștitor, inconfundabil

— Al lui Ryan. Ascultă, nevrând să se miște pentru a nu tulbura schimbul de replici.

— Phoebe, nu tatăl tău îţi controlează acţiunile, tu şi le controlezi, spunea pe un ton firesc Ryan.

— Știu… Numai că… nu mai… nu mai pot să stau acolo în casă. E oribil, ţipă tot timpul și…

Se auzi un suspin.

— Și pe-ai mei îi interesează numai regulile, adăugă altcineva.

Dacă le încalc de câteva ori, se poartă de parcă m-ar urî de moarte.

Alte glasuri murmurară a confirmare.

— E greu când cei dragi nu pot face faţă situaţiilor în care ai intrat.

Un nou val de încuviinţări.

— Dar decizia îţi aparţine ţie, continuă Ryan, în stilul lui direct. Poţi să fugi, sau poţi să găsești căi de a înfrunta realitatea.

— Mda, dar…

Summer se rezemă de perete, știind că n-ar fi trebuit să asculte, dar captivată de răspunsurile înţelepte ale lui Ryan.

Știa cum să sprijine și, în același timp, să și stimuleze.

Încercă să se retragă în umbră, când din cabinet ieși o fată cu părul blond pal. O privi pe Summer surprinsă, cu ochii ei căprui și triști.

— Scuze, spuse Summer, ieșind la lumină. Îl… așteptam pe domnul doctor Jericho.

— Summer? întrebă glasul lui Ryan.

— Mă întrebam unde ești și…

— Cine e? întrebă fata pe un ton acuzator, arătând spre Summer.

— Summer Keeton, expertă în computere și campioană la canoe, răspunse Ryan cu un zâmbet larg. Summer, ea e prietena mea Phoebe Prescott.

O trase pe fată de păr în joacă, iar aceasta îi adresă un zâmbet scurt, care pieri aproape în aceeași clipă.

— Bună, salută ea, privind-o pe Summer cu suspiciune vizibilă.

— Bună, Phoebe, răspunse Summer, cât putea de încurajator.

Deci, aceea era fiica lui Jimmy. Avusese grijă să nu-i dezvăluie lui Ryan ceea ce auzise. Biata fată, știa ce însemna să rămână fără mamă. Nimeni nu te poate iubi la fel, atât de altruist, de total…

— Îmi pare bine de cunoștinţă.

— Trebuie să plec, spuse repezit Phoebe.

Ryan o strânse ușor de umăr.

— Ne vedem data viitoare.

— Bine, răspunse fata dând din cap.

Summer recunoscu tonul pe care îi vorbise Ryan: blând, dar nemărginit de convingător.

— Îmi pare rău, n-am vrut să vă întrerup, spuse ea, în timp ce ultimii adolescenţi din micul grup plecau. Mă temeam să nu fi uitat de demonstraţie.

— Ședinţa s-a prelungit. Ar fi trebuit să te previn că uneori se întâmplă așa, răspunse Ryan, ridicând din umeri cu un gest de scuză.

— Nicio problemă, replică veselă Summer, hotărâtă să nu-și arate dezamăgirea.

Ryan îşi rezemă mâna de perete, lângă capul ei.

— Cât va dura demonstraţia asta a ta? o întrebă, cu faţa aproape de a ei – mult prea aproape…

Summer trase adânc aer în piept.

— Aș vrea să-ţi arăt tot pachetul. N-ar dura decât o oră, sau cam atâta…

— Așa de mult?

— Altfel nu merită.

Vârfurile degetelor lui îi atinseră în treacăt obrazul.

Summer îşi trase din nou respiraţia.

— De obicei, mai întâi parcurg programul software de automatizare birotică, spuse ea, dar partea cea mai interesantă e modulul bazei de date. E în întregime al meu. Poate reușim să…

— …Să amânăm, completă Ryan în locul ei. Se pare că ai nevoie de o pauză.

Summer întoarse capul.

— Sigur. E târziu.

Abia reușea să-și ascundă tremurul din voce.

— Uit că majoritatea oamenilor nu muncesc la fel de mult ca mine, spuse ea, retrăgându-se, doar atâta cât să-și poată controla bătăile inimii.

— A, și eu pot să rezist enorm, când e nevoie, zâmbi Ryan.

Ai mâncat de cină?

— Ăă… da.

Ryan îşi dădu ochii peste cap.

— Lasă-mă să ghicesc. Un pachet de crochete de la automatul de pe hol.

— De fapt, erau pufuleţi cu brânză.

— Asta nu-i mâncare. Eu mor de foame și știu un local perfect, pe malul râului. Vino cu mine.

— Zău că nu pot. Am de…

— Ai de lucru, știu. Ce zici de-un compromis? În timp ce mâncăm, îmi ţii aceeași prelegere ca și cum aș asista la demonstraţie.

— Dar nu e totuna cu…

— Haide. Ai nevoie de o pauză, și de o masă civilizată. Așa, le câştigi pe amândouă și vom vorbi și despre sistem.

Îi luă mâinile, strângându-le cu putere.

— Singurul răspuns logic este da.

Summer îi simţi căldura degetelor răspândindu-i-se în sus prin braţe.

— Ei, cred că…

Mintea i se golea cu repeziciune de orice gânduri.

— Crezi că ce? şopti Ryan, trăgând-o spre el încet, irezistibil.

— Cred că azi aș putea întrerupe mai devreme. Vreau să zic, numai dacă discutăm despre Humantec.

— Cred că se poate rezolva, murmură el, coborându-și buzele spre ale ei.

Căldura sărutului îi tulbură minţile total. Un mic foc se aprinse în mijlocul făpturii ei și începu să se înteţească, răspândindu-și flămând flăcările prin tot trupul. Summer se smulse, prea stupefiată ca să se mai mire de intensitatea neașteptată a senzaţiei.

— Un… unde mergem? se bâlbâi ea.

Ryan chicoti gros, din adâncul pieptului.

— Nu sunt tocmai sigur, Summer. Încotro ne îndreptăm?

— La cină, vreau să spun, preciză ea cu voce tremurătoare, făcând un pas înapoi.

Luând-o de mână, Ryan îi opri retragerea.

— A, da, la cină… Într-un loc plăcut și izolat, pe malul râului.

— La Prescott?

— Nu, localul pe care-l am eu în minte e mai retras.

Zâmbetul lui cald îi încetini tremurul.

— Deși sunt sigur că Jimmy te-ar primi bucuros la masă oricând.

* * *

Summer îşi legăna picioarele prin apa răcoroasă.

— E încântător, spuse ea, cu mâinile rezemate pe platforma de lemn, privind în sus spre casa construită pe piloţi, ca o pasăre gata să sară din apă. E locul ideal, continuă, visătoare.

Singur ai clădit vilișoara asta?

— Vilișoară? Mătușa Carrie o numește șandrama.

Summer chicoti.

— Nu i-ar strica să fie aranjată puţin, comentă ea, privind în susul scării care urca de pe terasă spre o verandă parţial terminată, dar numai șandrama nu se poate numi.

— „Alford Place” e doar la câteva mile în amonte de-aici, spuse Ryan. Într-o zi, vom face drumul cu canoea.

— Data viitoare, cu două pagaie, sper.

Nu, n-avea să fie nicio dată viitoare. Nu-și mai putea permite să piardă nicio zi.

Ryan înclină capul într-o parte.

— Prima noastră excursie n-a fost chiar atât de rea, nu crezi?

— A… da, nu, cred că n-a fost…

Summer înghiţi un nod.

— Dar cred că trebuie să fiu bine înarmată, când sunt prin preajma ta.

— Înţeleg, replică el răutăcios. Bine înarmată tot timpul.

— Desigur, încercă Summer să-l privească sever, numai pentru ca toată asprimea să-i dispară sub privirea lui amuzată.

Ca să-și alunge sentimentul de ameţeală care-o răscolea pe dinăuntru, luă încă o felie de pizza.

— O vrei tu pe ultima…?

Un urlet jalnic răsună peste bălţi, întrerupând-o. Creștea constant, spre a se sfârși într-o serie de lătrături ascuţite, care-i trimiteau fiori reci pe șira spinării.

Lăsă felia de pizza să cadă la loc în cutie.

— Ăsta ce-i? întrebă ea, apropiindu-se de Ryan, care nu se lăsă mult rugat ca s-o cuprindă protector cu braţele.

— Monstrul Bălţilor, răspunse el solemn.

— A, sigur că da…

Summer îşi permise să râdă, dar numai fiindcă se simţea atât de ocrotită. Sinistrul sunet răsună din nou, mai aproape de astă dată, făcând-o să se înfioare.

După câteva momente, Ryan șuieră scurt, iar urletul se opri imediat.

— Ascultător monstru, comentă Summer, desprinzându-se din îmbrăţișare înainte ca senzaţiile care-i furnicau prin tot trupul să scape de sub control.

— Monstrul Bălţilor e un câine, spuse Ryan. Într-o zi, a venit din mlaștină și s-a pripășit la mine. Crede că am nevoie de companie, se pare.

— De ce nu iese la vedere?

— Fiindcă ești tu aici. Nu prea are încredere în oameni. Dar când i-o câștigi, e pentru totdeauna.

O privi lung, neliniștitorii lui ochi albaștri silind-o să întoarcă în altă parte capul.

Ducând degetele la buze, Summer fluieră, uimită că

din gura ei atât de uscată mai puteau ieși sunete.

Îi răspunse un scheunat întrebător.

— Aici, băiete, haide, adăugă încet Ryan.

Un metis enorm, cafeniu cu negru, apăru dintre tufișuri, pe marginea apei.

— Acum îmi dau seama de ce l-ai numit Monstrul Bălţilor, constată Summer, în timp ce animalul lăţos o privea cu curiozitate.

Hei, Monstrule! Cuminte, cuţu! Vrei puţină pizza? îl întrebă, arătându-i ultima felie.

— Stai, stai… o opri Ryan. Dacă n-o mai mănânci, o vreau eu.

— Așteaptă, tocmai îmi fac un prieten. Nu mă întrerupe.

Ademenind câinele cu o bucată de ardei, îl chemă spre ea, adresându-i-se pe nume, blând, încurajator.

— Nu-mi vine să cred, remarcă Ryan în timp ce câinele, apropiindu-se la trap, o adulmeca pe Summer, înainte de a-i lua bucata de ardei din mână. Știam că-l va interesa, numai la mâncare îi stă mintea. Dar s-o primească din mâna cuiva străin…

Nu peste mult, Summer îl mângâia pe Monstrul Bălţilor, care-și culcase capul în poala ei, cu adoraţie. Nu numai că mâncase pizza, dar acum stătea comod pe platformă, între ea și Ryan.

— Deci, ţi-ai lărgit cercul select de prieteni, spuse Ryan, privindu-și câinele. Cred că sunt gelos.

Monstrul îl privi, bătând cu coada în scânduri, dar nu schiţă nicio mișcare de a se clinti din loc.

— E lună plină, continuă Ryan. O noapte ideală pentru pescuit.

Putem merge cu barca, adăugă el, arătând spre o lotcă veche, dar bine întreţinută, legată în capătul opus al pontonului.

Curentul o lovea ușor de anvelopele legate lângă

stâlpi.

Summer ezită, după care simţi câinele adulmecându-i mâna, ca și cum i-ar fi cerut un răspuns pentru stăpânul lui.

— Nu era vorba să discutăm despre Humantec? întrebă ea repede, mângâind urechile clăpăuge ale Monstrului.

— A, da, Humantec…

Unghiurile feţei lui Ryan se înăspriră.

— Mi-ai promis că mă asculţi. Doar de-asta am acceptat să vin aici.

— Chiar?

— Chiar.

Summer îşi drese vocea.

— De ce ești atât de înverșunat împotriva computerelor noastre? îl întrebă.

— Nu sunt înverșunat deloc. E numai o problemă de priorităţi.

Frecându-și bărbia, Ryan îşi înclină capul într-o parte, cu ochii devenindu-i mai strălucitori.

— Haide, să mergem la o plimbare.

O luă de mâini și o ridică, înainte ca Summer să poată protesta. Monstrul se întinse, cam nemulţumit că fusese deranjat. Gemând sonor, se îndepărtă.

Cărarea nisipoasă de lângă râu era scăldată în lumina aurie a lunii, fiind ușor de urmat.

— Astă-seară ai cunoscut-o pe Phoebe Prescott, spuse Ryan.

— Avea niște ochi atât de triști… îşi aminti Summer, întrebându-se cum putea fi Jimmy atât de sigur că Ryan avea s-o ajute. Îl privi pe omul de lângă ea. Ce anume era necesar, pentru a inspira o asemenea încredere?

— Phoebe a trecut printr-o perioadă grea – la fel ca și ceilalţi tineri… spuse Ryan, urmărind cu privirea râul. Nu sunt niște adolescenţi nemulţumiţi ca toţi ceilalţi. Au

trecut de limita aia cu mult timp înainte de a fi ajuns la mine.

Luând o pietricică, o aruncă spre un chiparos care creștea din apă, la câţiva metri distanţă, lovindu-l în plin. Ecoul răsună în jurul lor.

— Unii dintre copiii care ajung la clinica noastră s-au înstrăinat de toţi cei ce le-au fost apropiaţi. Sistemele lor de sprijin sunt șubrezite complet, iar nouă ne revine datoria de a le reface.

O privi, cu chipul mohorât.

— Și mai sunt cei ca Phoebe, ale căror familii pur și simplu s-au destrămat…

— Știu, Ryan…

— Chiar și acolo unde există multă iubire, emoţiile volatile au nevoie de timp și spaţiu, ca să se difuzeze…

Făcu o pauză.

— Clinica urma să deschidă o casă de reabilitare, continuă el peste câteva momente. Dar asta a fost înainte ca Humantec să-și lanseze ofensiva asupra Sandy Flats.

Strângând din dinţi, continuă:

— Iar acum, avem o mulţime de computere noi și niciun adăpost pentru copii.

Summer îşi linse buzele uscate. De sute de ori luase apărarea sistemelor Humantec, dar în seara asta i se părea mai greu ca oricând.

— Dar, Ryan, Humantec vrea să ajute oamenii, la fel ca tine.

Te asigur, creșterea productivităţii va da clinicii posibilitatea de a economisi destui bani pentru ca, în timp…

Chiar și în lumina slabă a lunii, îl văzu pe Ryan încruntându-se. Șovăi, după care se avântă mai departe, dorind cu disperare să-l convingă că firma Humantec nu era răspunzătoare de problema lui.

Cită statisticile obișnuite, dar acestea i se păreau

până și ei reci și nesimţitoare. Nu erau decât niște numere moarte, în comparaţie cu necesităţile copiilor despre care îi vorbise el.

Ryan o atinse ușor pe umăr.

— Cine vorbește aici? întrebă el, cu mâna coborându-i încet pe braţ.

— Eu, Summer, răspunse ea nedumerită.

— Summer, experta în computere de la Humantec, sau Summer, femeia care, un moment, s-a interesat de ceea ce poate face Humantec pentru a ajuta unii tineri nefericiţi ca Phoebe?

— Ryan, Humantec n-a hotărât să-ţi ia banii. Mă aflu aici doar ca să instalez un sistem. E o problemă de afaceri.

— Afaceri. Asta explică totul, murmură Ryan, clătinând din cap.

Deși noaptea era caldă, Summer simţi un fior.

— În statul ăsta există și alte locuri unde-ţi poţi trimite clienţii, nu numai casa ta de reabilitare, insistă ea.

Ryan se rezemă de ramura joasă a unui stejar bătrân, începând să se joace cu o bucată de mușchi spaniol.

— Mi-e destul de greu să conving un tată să-și lase copilul să plece de acasă, spuse el. Câteva sute de mile în plus înseamnă enorm.

— Îmi pare rău că n-ai primit finanţele necesare…

Își înfruntă pornirea se a se scuza și mai mult. Concepuse un sistem bun, destinat să ajute oameni. Nu răspundea de felul cum îi era finanţat proiectul.

— În toţi anii de comercializare a acestui sistem, n-am avut decât rezultate pozitive, reluă ea, simţind cum cuvintele îi pluteau pe lângă el ca frunzele veștede într-o zi de toamnă.

Ryan o studie cu o intensitate pătrunzătoare.

— Sandy Flats nu-și poate permite să investească în tehnologie, în defavoarea oamenilor, spuse el, după o lungă pauză.

Summer, trebuie să știi ceva: voi face tot ce-mi stă în putere ca să stopez proiectul ăsta.

— Dar, Ryan, nu-l poţi opri.

Era foarte greu să anuleze un acord cu Humantec, iar Ryan nu avea nicio șansă în faţa lui Max Pelion

— Avem un contract cu clinica, urmă ea cu fermitate. Și să știi că nu-i chiar atât de rău pe cât crezi. Am mai lucrat și cu alte clinici la fel ca asta. Humantec se află aici ca să vă ajute.

Ryan rămase tăcut, cu maxilarele strânse și ochii reci ca gheaţa, dar pătrunși de o tristeţe pe care Summer n-o mai văzuse. Regret, oare…? îşi mută privirea, înainte de a începe să-și pună întrebări.

— Nu te poţi aștepta să bat în retragere, spuse ea, privind cum se oglindea luna în apă.

— În retragere? Nu, Summer, nu mă aștept la așa ceva. Nu de la tine.

Îl auzi apropiindu-se.

— Atunci, la ce te aștepţi?

— Voiam să înţelegi, spuse el încet.

— Înţeleg.

— Chiar înţelegi? Cu Humantec mă lupt, nu cu tine.

Când mâna lui îi atinse braţul, Summer tresări.

Făcând un efort să-și relaxeze mușchii încordaţi, se întoarse spre el cu cel mai calm zâmbet profesional al ei.

— Mă aflu aici în calitate de reprezentantă a firmei Humantec, spuse ea rezonabil. Nu e posibil să despart…

— Humantec e o firmă, dar tu nu ești.

Zâmbetul ei ezită, când Ryan îi puse mâinile pe umeri și începu să-i maseze.

— Summer, draga mea, nu vreau să mă lupt cu tine, şopti el, trăgând-o mai aproape. Mă doare-n cot de Humantec, dar la tine ţin enorm.

Buzele îi coborâră spre ale ei, sărate, maleabile, sâcâitoare.

Summer nu mai putu face nimic altceva decât să-i permită explorarea.

Strânsă în braţele lui Ryan, îşi lipi buzele de ale lui. Mâinile lui începură să-i descrie arcuri senzuale pe spate. Încet, îi încercuiră talia, apoi coborâră și mai mult. Tocmai când era sigură că gândurile aveau să i se risipească în frenezia care punea stăpânire pe ea, un fior de spaimă se strecură printre jinduirile simţurilor. Oare la asta se referise, spunând că avea să facă tot ce putea ca s-o oprească?

— Ryan… nu… nu putem să…

Încercă să-și potolească bătăile rapide ale inimii.

— N-am să opresc proiectul, dacă asta urmărești.

Mâinile lui Ryan îi încremeniră pe șolduri, în timp ce o privea ca și cum ar fi vorbit într-o limbă străină. Apoi expiră prelung, încet…

Summer făcu un pas înapoi, încercând să-și limpezească mintea.

— Sunt reprezentanta Humantec. Și-i voi apăra interesele până la capăt.

— Nu suntem în război, replică el, cu glasul senzual.

— Am să-mi fac datoria. Un contract e un contract, iar eu instalez deja sistemul. Nu vei reuși decât să ne creezi dificultăţ i tuturor, și nimic mai mult.

Ryan îşi răvășì părul cu degetele.

— Aici ai dreptate, spuse el crispat.

Capitolul 6

Summer se încruntă, privindu-și imaginea reflectată în oglinda dormitorului. Lumina dimineţii îi dezvăluia cearcănele vinete de sub ochi, semne grăitoare ale nesomnului.

Își luă peria și începu să se pieptene. Fiecare mișcare părea să dureze o veșnicie, ca și cum ar fi visat încă. Și o ţinea așa de-o săptămână – de când îl văzuse pe Ryan

ultima oară.

Mâna îi coborî involuntar la șold, în locul unde o atinsese.

Simţi că roșea, cu pielea înfierbântându-i-se. Da, trebuia să-l evite. Singura ei prioritate era Humantec. Humantec era viaţa ei. Viaţa ei solidă și previzibilă.

În ușa dormitorului se auzi un ciocănit ușor.

— Summer, ești aici? o strigă Carrie Alford, cu vocea ei ca de păsărică. Draga mea, am nevoie de ajutorul tău. E… E ceva urgent.

— Intră, o chemă Summer, aruncându-și pe masă agrafa cu care încercase să-și prindă părul.

Carrie vârî capul pe ușă, cu buza tremurându-i.

— Am promis să conduc la plajă un grup de la Sandy Flats, spuse ea. Între timp, Clubul Grădinarilor a programat o ședinţă și nu mai pot să mă duc. Și nu știu ce să fac. O, draga mea, te rog, promite-mi că mă ajuţi! încheie ea, cu lacrimi mărunte lucindu-i în colţurile ochilor.

— Te rog, Carrie, nu plânge…

Summer se grăbi să-i ofere un șerveţel. Nu suporta lacrimile.

Ale ei nu curgeau decât când tăia ceapa.

— Ce pot să fac? întrebă ea, sperând să fie o problemă măruntă, ușor de rezolvat. Nu era o zi în care să se simtă capabilă de eforturi prea mari.

— Deci, mă ajuţi?

— Sigur că da. Cum?

— O, îţi mulţumesc! Ești minunată! Mă duc să le spun! Și grăbește-te, draga mea, sunt aproape gata de plecare!

Și o zbughi.

— Stai…!

Bătrâna băgă din nou capul pe ușă, cu o expresie ciudat de spăsită.

— Ce am de făcut? întrebă Summer.

— Te duci cu copiii la plajă, atâta. Totul e aranjat. Este un grup mixt, așa că trebuie să aibă un însoţitor și o însoţitoare, continuă ea, înfoindu-și părul. Tu vei fi însoţitoarea, și nimic mai mult.

— Dar tocmai plecam la lucru și…

— Vai de mine, sâmbătă?!?… Nu m-am aşteptat să lucrezi și azi. Vai de mine și de mine…

Și din nou îşi ridică şerveţelul la ochi.

— Ce… ce mă fac acum? Nu pot să cobor și să le spun că nu se mai duc nicăieri. Bieţii copilași, au să fie distruși… se tângui ea, cu bărbia începând să-i tremure.

— Nu plânge, te rog… insistă Summer, înghiţind un nod.

Am să mă duc.

— Știam eu că pot conta pe tine! suspină Carrie trăgându-și nasul, ștergându-se la ochi și, în genere, revenindu-și remarcabil de repede. Domnul să te aibă în pază, Summer dragă.

Și-acum, ia zi, ai un costum de baie la tine?

— Nu, dar…

— N-are importanţă, se rezolvă. Hai, grăbește-te, mai spuse ea și ieși.

Cât de dificilă putea fi o zi la plajă cu niște copii mici? Avea să se întoarcă acasă și să lucreze până mai târziu la clinică.

Bănuia că urma să se descurce.

Summer luă pe ea un tricou alb și singura pereche de pantaloni scurţi pe care şi-o adusese. Nu avea prea multe haine sport în garderobă. Smulse un fir destrămat din marginea tăiată a foștilor blugi, încruntându-se.

— Ar trebui să porţi mai des șort, observă Carrie, intrând în cameră cu o sacoșă împletită pe care o aruncă pe pat. Te fac să arăţi…

— Șleampătă?

— Relaxată, mai bine zis. Ești fermecătoare.

Mulţumesc, răspunse Summer, strâmbându-se la auzul complimentului și la vederea expresiei cu care o privea Carrie, la fel de fascinată ca lui Ryan.

— Poftim, draga mea, continuă bătrâna, scoţând din sacoșă o pălărie pleoștită și un costum de baie verde ca smaraldul.

Nu poţi merge la plajă fără astea.

Summer luă pălăria, dar zâmbetul îi șovăi când Carrie întinse pe pat costumul sumar.

— A fost al nepoatei mele, Alicia. Ia-l, te rog. Ea nu l-a purtat niciodată.

Atingând cu degetul materialul fin, Summer se convinse că nici nu se compara cu costumele întregi, negre și simple, cu care era obișnuită.

— Ești mai înaltă decât Alicia, dar și mai zveltă, urmă Carrie, studiindu-i șoldurile înguste. Hai, copilă, hai că pleacă în câteva minute. O să-ţi stea minunat.

— Cred că nu prea am încotro. Ești sigură că Alicia n-o să se supere?

Carrie se opri, ducându-și degetele la buze.

— Nu văd cum ar putea. A răposat în toamna trecută.

— A…

Summer încercă să-și aducă aminte ce-i spusese Ryan. Cum putuse să-i scape?

— Îmi pare rău. Ryan a pomenit ceva despre sora lui, dar n-am…

— Nu vorbește prea mult despre asta, oftă Carrie, clătinând din cap.

Summer îşi dădea seama că era o amintire dureroasă și tocmai se pregătea să schimbe subiectul, când Carrie se ridică de pe pat, începând să împăturească încet costumul de baie.

— Ryan și Alicia au fost foarte apropiaţi, încă de când erau atâtica, spuse ea cu voce scăzută. Alicia semăna mult cu mama ei – vulnerabilă, cumva, copilul etern. Dar n-a

avut niște părinţi care să aibă grijă de ea, numai pe Ryan. El încerca mereu s-o apere, deși nici lui nu-i era ușor. Bieţii copii!

Punând costumul la loc în sacoșă, oftă ușor, cu privirea spre grădină.

— Sora mea și soţul meu i-au dat la cele mai bune școli, le-au cumpărat tot ce-și doreau. O, aveau atât de multe, dar toate însemnau așa de puţin… Nu se aveau, cu adevărat, decât unul pe celălalt. Dragul de Ry… murmură ea cu nostalgie. Vrea să aibă grijă de toată lumea, ceea ce e mai mult decât imposibil.

Summer simţi iubirea din vocea bătrânei și căută să și-l imagineze pe Ryan, în adolescenţă, încercând să joace rolul unui bărbat. Acum îi înţelegea mai bine asprimea. Și Ryan avusese parte de durerile lui.

— Ia uite la noi! spuse Carrie, bătând-o ușurel pe obraz, cu un zâmbet. Am turuit prea mult. Summer, iubito, ai încredere în mine, orice s-ar întâmpla, știu că ai fost îndreptată spre casa asta cu un anumit motiv.

— Ce vrei să spui? întrebă Summer, simţindu-se dintr-odată stânjenită.

— Ei, copilă, ai să înţelegi destul de curând, şopti bătrâna, cu o certitudine aprigă lucindu-i în ochi.

Summer zâmbi, dând din cap a încuviinţare, încă nedumerită de convingerea de pe faţa zbârcită a lui Carrie. Ori de câte ori încerca s-o înţeleagă, parcă și-ar fi mijit ochii prin ceaţă.

— Sper că Marcus le are pe toate gata, mai spuse Carrie, ieșind pe ușă.

— Îţi mulţumesc pentru costumul de baie.

— O nimica toată, scumpo. Mai ai nevoie și de altceva?

— Nu, răspunse Summer în timp ce-și lua agrafa, pregătindu-se pentru o nouă luptă cu părul. E totul în regulă, dar cine mai vine în excursia asta?

— Păi nu ţi-am spus? E vorba de Ryan și grupul lui.

Mâna lui Summer alunecă, iar agrafa căzu cu zgomot.

— Ce bucle frumoase ai, comentă Carrie, în timp ce o lua de braţ, conducând-o pe ușă. Lasă, că-ţi stă foarte bine așa.

În antreu o întâmpină un grup de adolescenţi gălăgioși.

— Excelent, deci vii! exclamă Ryan peste capetele tinerilor care turuiau în jurul lui. Începeam să mă întreb dacă nu va trebui să contramandez totul.

Summer dădu să se încrunte la el, dar o observă lângă ușă pe Phoebe, singura care nu participa la tot tărăboiul. Nu-l mai luă în seamă pe Ryan, pornind spre fată.

— Joel, poţi să-l ajuţi pe Marcus cu răcitorul ăla? strigă Ryan, făcându-i semn unui băiat care dădea cu prosopul, în joacă, spre toţi cei ce se apropiau de el. Phoebe, poate iei tu coșurile alea de picnic…?

Phoebe îşi părăsi locul de lângă ușă, fiind înlocuită de Ryan, astfel încât Summer se abătu imediat din drum.

— Poftim, dragă, spuse Carrie, venind până lângă ea. Sunt sigură că vei avea nevoie de mai multe prosoape…

Și îi îndesă în braţe un vraf înalt de prosoape înflorate.

Summer încercă să-și păstreze sacoșa împletită pe umăr, în timp ce Carrie îi trântea pe cap pălăria cu boruri pleoștite și o împingea ușor pe ușă afară, împreună cu restul grupului.

— Sper că nu te deranjează, spuse Ryan, când Summer se opri cu privirea spre autobuzul cam rablagit care-i aștepta pe alee. Îţi sunt foarte recunoscător.

Proptind prosoapele cu bărbia, Summer nu reuși să răspundă decât cu:

— Hmmm…

Apoi, Ryan se întoarse spre Marcus, care supraveghea urcarea răcitorului în autobuz.

— Câte sucuri ai împachetat?

— Destule. Și multă gheaţă. O să fie o zi caldă, spus e Marcus.

Tinerii se urcau în autobuz, strigând și înghiontindu-se, făcând o hărmălaie cât o sută de copii, nu o duzină.

Ryan îi făcu lui Summer cu ochiul.

— Suntem gata?

— Hmmm… murmură ea din nou, începând să coboare treptele.

— Dă-mi mie chestiile-astea, așa nu vezi nimic, se oferi el, luându-i prosoapele din braţe, cu un zâmbet larg.

Summer se uită la autobuz, apoi la Ryan. Arăta extrem de atrăgător, într-o bluză polo neagră și un șort kaki.

— Îţi mulţumesc că ești atât de înţelegătoare, spuse el încet.

Bătăile inimii ei se accelerară, făcând-o să scrâșnească din dinţi și să-și mute intenţionat privirea spre autobuz.

— E opera ta, Ryan Jericho?

— De obicei, mă pot baza pe Carrie.

Summer îi aruncă o privire scurtă.

Chipul lui radia de nevinovăţie.

— Nu știu cum de a încurcat datele. Dar Clubul Grădinarilor, îţi dai seama…

— Ryan, nu cred că e o idee foarte…

Ryan o atinse pe umăr, întorcând-o ușor cu faţa spre el.

— Te rog. Vino cu noi o zi, mai mult nu-ţi cer.

— Când m-a rugat Carrie, nu m-am aşteptat la…

— Hai, femeie! Ce e rău în asta?

Privind autobuzul, Summer îşi potrivi pălăria, cu geanta strânsă sub braţ. Ar fi trebuit să facă în acel

moment caleantoarsă.

O așteptau treburi mai importante decât să le fie guvernantă unor copii cu probleme.

Când deschise gura să vorbească, amuţi. Phoebe privea atentă de pe scaunul ei, stând singură în fundul autobuzului.

Summer se uită la Ryan. Citi în expresia lui că îi ghicise deja gândurile.

Îi dădu la o parte mâna de pe umărul ei.

— Cred c-am înnebunit, spuse, coborând de pe verandă.

* * *

Costumul de baie îi stătea pe trup mai strâns decât oricare altul în viaţa ei, făcând-o pe Summer să se simtă senzuală și cam depravată. Își trase tricoul peste el.

Phoebe, care stătea în spatele ei, în încăperea aglomerată a dușurilor, chicoti.

— N-ai curaj, comentă ea. Puteam să m-aștept.

— Curaj? Nu se pune problema curajului, Phoebe. E vorba numai de…

— De ce?

— De bună-cuviinţă.

— Cum spuneam – n-ai curaj.

Summer ezită, simţind provocarea din tonul fetei. În autobuz începuse să se lege între ele o prietenie fragilă. Nu voia s-o primejduiască, dând impresia că era o pudibondă. Încrederea lui Phoebe o făcuse să se simtă bine.

Când ai vreo îndoială, șarjează! zâmbindu-i lui Phoebe, își scoase tricoul, îndesându-l în geantă înainte de a se răzgândi.

Se întoarse cu faţa spre Phoebe, încercând să ia o poziţie cât mai sexy.

— N-am curaj, hai?

Phoebe pufni.

— Dacă eu aveam un trup ca al tău, mai mult ca sigur că mi-l arătam.

Cu un gest ceremonios, Summer îşi puse pălăria, apoi îşi agăţă geanta pe umăr.

— Ai nevoie de ajutor? întrebă ea, în timp ce Phoebe se chinuia să-și îndese un bloc de desen enorm sub un braţ și un șevalet sub celălalt, cu un sac de prelată atârnat precar de umăr.

— Mulţumesc, răspunse fata, întinzându-i blocul. De-o vreme, n-am mai putut picta. Tata m-a pus să lucrez la magazin

— Ca să mă aibă sub ochi, zice.

Clătină din cap.

— Crede că mă poate ţine departe de prietenul meu, făcându-mă să stau tot timpul în magazin. Nu înţelege nimic, asta e.

Își luă șevaletul și ieși cu el pe ușa strâmtă.

— Parc-ar fi tatăl meu, comentă amical Summer.

Phoebe ridică din umeri.

— Niciunul n-ar putea fi la fel de nesuferit ca tăticul. Are-o listă de reguli, de-aici și până-n Atlanta.

— La fel și al meu, chicoti Summer. Regulamentele lui veneau direct de la Infanteria Marină.

— Glumești, strâmbă din nas Phoebe.

— A făcut tot ce-a putut, după moartea mamei. Nu cred că era prea pregătit să crească o fiică.

— Și discuta orice mișcare făceai, și te acuza de lucruri pe care nici nu te gândiseși să le faci?

Summer îşi potrivi blocul sub braţ.

— Phoebe, poate că tatăl tău are nevoie de timp pentru a se obișnui cu ideea că acum e singurul părinte care ţi-a rămas.

— Și în timpul ăla eu ce fac?

— Eu aș ține bărbia sus, ochii-n jos și gura-nchisă.

Phoebe pufni.

— Tu m-ai întrebat, se justifică Summer. Îţi spun doar ce-aș face eu.

— Ei bine, eu nu-s pușcaș marin.

— Asta văd și eu.

Îi puse o mână pe umăr.

— Știu că ţi-e greu, dar mai știu și că o vei scoate la capăt.

Fata zâmbi nesigur.

— Uite, azi, cel puţin, faci un lucru care-ţi place, conţinu a Summer, hotărâtă să-i menţină zâmbetul pe buze. Ia spune-mi, unde-i cel mai bun loc de pictat pe-aici?

— La dune.

— Cred că de-acolo se vede bine plaja.

— Da. Și se mai vede și cam tot ce se-ntâmplă în jur, adăugă sugestiv Summer.

* * *

În sinea lui, Ryan se bucura că Phoebe îi trezise lui Summer interesul. Nici să fi încercat, n-ar fi putut plănui mai bine.

Phoebe avea nevoie de un model – o femeie inteligentă, cu voinţă și succes. Summer Keeton le avea pe toate. Și încă mult mai mult, îşi spuse el, privind-o pe Summer cum pășea prin apa mică de la mal, ţinându-și pălăria cu ambele mâini. Îi făcu cu mâna, iar Summer se opri. Un moment, Ryan se temu că avea să fugă. O chemă cu un gest. N-avea de gând să se lase evitat de ea toată ziua.

Summer stătu un moment neclintită, apoi porni încet spre el. Ryan îi urmărea cu privirea toate mișcările.

În spatele lui, un val se sparse, împroșcându-i picioarele cu spumă.

— Frumos costum, remarcă el, sperând să nu sune atât de lasciv pe cât se simţea.

Summer zâmbi, evitând să-l privească în ochi.

— L-am luat cu împrumut. Cred că nu-mi vine

tocmai…

— Îţi vine de minune, o întrerupse Ryan, cu un nod în gât.

— Nu… nu e exact…

— …stilul tău, încheie el, înghiţind în sec.

— Carrie a spus că-l pot purta, continuă Summer, scoţându-și pălăria pentru a-i examina fără rost borurile largi.

Mi-a spus că a fost costumul surorii tale. Sper că nu te deranjează că-l port.

— Nu.

Cu un efort, Ryan îşi desprinse privirea dinspre curbele prelungi a căror imagine îi făcea gâtlejul să se usuce ca iasca.

— Ryan…

Ochii lui Summer se ridicară spre ai lui, cu adâncurile lor verzi dintr-odată tulburate.

— Nu știam că a… Îmi pare foarte rău.

Ryan îi privi faţa ridicată spre el, întrebându-se dacă ar fi putut să înţeleagă.

— Mătușa Carrie ţi-a spus cum s-a întâmplat? se interesă el.

— Nu mi-a spus decât că Alicia a murit.

În ochii aceia adânci se vedea acum o limpezime neașteptată, ca și cum dintr-odată s-ar fi deschis o ușă.

— Alicia s-a sinucis, în octombrie trecut, spuse încet Ryan.

Era foarte deprimată. Am găsit-o după ce-și tăiase venele – cu o întârziere de câteva ore.

O privi cum îşi compunea cu grijă expresia. Compasiune, milă…? Ryan nu-și dorea niciuna, nici alta. De ce simţise nevoia să-i spună? Summer nu putea să-l ajute cu nimic.

— N-am știut, spuse ea, cu o blândeţe care-i făcea rău.

Nu voia ca Summer să-l compătimească, nu merita. Nu, nu se putea ca mătușa Carrie să-i fi spus toate amănuntele. Ryan știa că fusese nedemn de Alicia, se simţea vinovat ca și cum el însuși ar fi mânuit cuţitul. Strânse din dinţi, încercând să alunge vechea oroare.

— Costumul îţi stă foarte bine, spuse el, hotărât să schimbe subiectul.

Pe buzele lui Summer apăru un zâmbet nesigur.

— Alicia avea niște gusturi scandaloase la îmbrăcăminte, continuă el, cu veselie forţată. N-o interesa spiritul practic, dar știa cum să-și pună în valoare fizicul.

Summer se înroși la faţă.

— Nu te simţi jenată, se grăbi el s-o liniștească. A vrut să fie un compliment.

Fu mulţumit să vadă că zâmbetul îi devenise mai sigur.

— Cred că sora ta a fost o persoană foarte interesantă.

— A, a fost, într-adevăr, râse dulce-amărui Ryan. Niciodată nu știam la ce să mă aștept din partea ei. Era când comică și plină de haz, când cât se poate de serioasă. Putea ușor să te păcălească.

Inspiră adânc, simţind cum aerul cald și cu miros de sare îi pătrundea în pieptul contractat.

— E destul de ciudat, dar unele lucruri par să se vadă mai bine de la distanţă.

— Nu mi se pare deloc ciudat, răspunse Summer. Mie mi-e mult mai ușor să abordez destule lucruri de la o distanţă respectabilă.

Şi-şi puse pălăria pe cap, trăgându-i borul astfel încât Ryan să nu-i mai vadă ochii.

— Ai încredere în mine, Summer, spuse Ryan. Nu întotdeauna poţi privi viaţa din umbră.

— Hei, domnule doctor Jericho!

Strigătul răsunase din valuri, iar Ryan se întoarse

într-acolo, pentru a vedea un băiat înalt scuturându-și apa din părul roșcovan și zburlit.

— Terminăm concursul ăsta de bodysurfing, sau vă daţi bătut de pe-acuma?

Ryan îi zâmbi băiatului. Trupul costeliv al lui Joel avea o ţinută mai ţanţoșă decât în urmă cu câteva luni, nici nu se compara cu adolescentul îmbufnat de la început. Avea să simtă lipsa unor copii ca el.

Ridică borul pălăriei lui Summer.

— Vii și tu?

— Nu știu cât ar rezista costumul ăsta în valuri, răspunse ea.

— Are șanse.

— Mă îndoiesc…

— Ce faceţi, dom' doctor, strigă din nou Joel, aşteptaţi valul perfect sau ce?

Văzând un val mare apropiindu-se, Ryan se avântă într-acolo, lovind cu putere din picioare până ajunse chiar sub creasta înaltă. Forţa valului se aduna în jur, ridicându-l, împingându-l înainte, tot mai repede. Cu capul în piept și braţele întinse, Ryan se lăsa propulsat ca o săgeată, drept spre mal.

În secunda următoare, îşi simţi mâinile atingând ceva și, cât ai clipi, se dădu peste cap, într-o învălmășeală de braţe și picioare.

— Ce n-ai…?

Gâfâind sufocat, Ryan îşi șterse ochii de apă și zări în spuma din faţa lui o lucire verde. Capul lui Summer ieși la suprafaţă chiar când Ryan simţi ceva cedând. Tânăra ţipă, apucându-se de sutienul costumului, un alt val o lovi și se scufundă din nou.

În clipa când se repezi înainte, Ryan simţi că-și luxase glezna.

Găsi braţul lui Summer și trase.

— Costumul meu… bâigui ea, bâjbâind cu breteaua.

Ryan se clătină înapoi, înjurând când un junghi de durere îi străbătu glezna.

— Te-ai lovit, spuse Summer sprijinindu-l.

Sutienul costumului alunecă din nou.

Ryan zâmbi.

Summer se lăsă pe vine în apă, trăgându-l și pe el în jos.

— Stai, Summer, lasă-mă să…

— Nu e nevoie…

— Trag doar breteaua mai sus…

— Ba nu tragi nimic! se grăbi ea să-l oprească. Trebuie să…

Alt val îi înecă restul cuvintelor.

— Nu putem sta aici, continuă Ryan, încercând să se ridice.

Îi simţi braţul cuprinzându-l pe după mijloc.

Cu eforturi considerabile, ajunseră pe plajă, unde căzură grămadă pe nisip. Ryan închise ochii, lăsând apa să-i scalde glezna îndureratã.

— Și-acum? întrebă el, conștient de prezenţa trupului ei alături.

— Nu te mișca! se auzi vocea lui Summer, tăioasă ca oţelul.

— Nici n-aveam de gând, răspunse vesel Ryan, trăgându-se mai aproape.

— I-auziţi, răsună de deasupra vocea lui Phoebe, nu vi se pare că-i cam multă lume prin jur pentru chestii din astea?

— Phoebe, răspunse Summer pe cel mai firesc ton, domnul doctor Jericho și-a scrântit glezna, iar mie mi s-a rupt costumul de baie. Poţi să ne aduci niște prosoape?

— A, sigur, răspunse Phoebe.

Ryan deschise un ochi și o văzu cum se îndepărta pe nisipul bătătorit.

— Te simţi bine, Ryan? îl întrebă Summer, cu

respiraţia adiind caldă peste pielea lui.

— Pe moment…

Savura senzaţia apropierii ei, știind că acum n-avea să se mai îndepărteze. Spera sincer ca Phoebe să întârzie cât mai mult cu prosopul.

— Scuză-mă că te-ntreb, dar cred că merit o explicaţie…

— Ce explicaţie?

Văzând-o cum clipea din ochi, nedumerită, Ryan zâmbi.

— Tu ai ceva cu mine? Mai întâi șutul în nas…

— În bărbie.

— Pe urmă canoea…

— Atunci tu ai început.

— Și-acum… hmmm… tentativă de înec? Așa obișnuiești să-ţi elimini opoziţia?

— Uiţi ceva, Ryan.

Faţa ei era aproape de a lui, iar în ochi i se citea un amuzament blând.

— N-aș crede.

— Tu ai început totul.

— N-am…

— Tu m-ai atacat primul, amintește-ţi.

— Când?

— Atunci, în prima zi, când ai alunecat pe hol și ai dat peste mine.

Ryan dădu încet din cap, privindu-i licărirea din ochi.

— Am crezut că erai un nebun, continuă Summer.

— Da, știu…

— Sper că nu ţi-ai rupt piciorul.

— Ar merita preţul, murmură Ryan.

Când se întoarse, Phoebe îi privi cu scepticism pe amândoi.

— Impresionant, Summer, comentă ea, zâmbind la vederea eforturilor de a redeveni serioși pe care le făceau.

Îi aruncă lui Summer prosopul.

— Ce anume? întrebă aceasta, grăbindu-se să se acopere.

— Îmi place cum rezolvi situaţiile. Ai iniţiativă.

Summer clătină din cap.

— Uneori, totul se întâmplă de la sine. Mai ales când un costum de baie decoltat nu-ţi mai lasă nicio altă cale.

Cele două tinere schimbară o privire complice.

Alături, Ryan se ridică încet în capul oaselor.

— Poţi umbla? îl întrebă Summer.

Atingându-și glezna umflată, Ryan simţi un junghi de durere străpungându-i piciorul. Gemând, și-l relaxă la loc.

— Merg să-i chem pe băieţi, spuse Phoebe. Te pot duce până la autobuz.

Și se îndepărtă prin apă, strigând.

Summer se așeză din nou lângă Ryan, dar nu la fel de aproape. Cerul se acoperea cu nori de furtună.

— Te doare rău? întrebă ea, palpându-i ușor piciorul învineţit.

Ryan clătină din cap. O simţea mirosind a sare și a mare, și a căldură a soarelui.

— Îmi placi când ești așa, şopti el.

— Cum?

— Așa, vraiște… spuse, scuturându-i nisipul de pe genunchi.

— După câte se pare, răspunse Summer, în timp ce-și aranja prosopul, ajung să arăt astfel ori de câte ori ești tu prin preajmă.

— Trebuie s-o rezolve cineva și pe asta. Lăsată de capul tău, ţi-ai petrece toată viaţa aranjată și dichisită, așezată în faţa computerului.

Summer înclină capul, studiindu-l.

— Iar tu consideri că n-ar trebui să stau acolo.

— Nu chiar tot timpul.

— De fapt, Carrie n-avea nicio întrunire la Clubul

Grădinarilor în dimineaţa asta, nu-i așa?

Ryan îi atinse ușor obrazul care începuse să se înroșească, într-o nuanţă ca a piersicii, diferită de aceea din momentele când se intimida.

— Te-ai simţit bine la plajă, nu? întrebă el.

— Ryan, m-ai fi putut invita cu tine pe faţă, fără subterfugii.

— Ai fi refuzat.

— Ai dreptate.

Genele ei lungi fluturară, în timp ce-și muta privirea.

— M-ai păcălit.

Ryan îşi drese glasul.

— Mă gândeam că poate te-ar interesa să afli câte ceva despre clienţii mei, spuse el, rezemându-și mâna pe coapsa ei.

— Te referi la copiii ale căror vieţi vor fi distruse de Humantec?

Când Summer se îndreptă de spate, trăgându-și umerii înapoi, Ryan îşi retrase mâna.

— Se pare că te-ai împrietenit cu Phoebe, comentă el, știind că era cazul să-și stăpânească pornirile.

— Simte lipsa mamei sale, răspunse Summer, cu o voce neașteptat de blândă. Cred că nimic n-o poate înlocui.

— Ai dreptate. Dar ceva tot putem face.

Summer tăcu un moment, privind spre valuri. Ryan văzu cum obrajii i se decolorau încet. Când întoarse din nou capul spre el, avea ochii la fel de întunecaţi ca norii de pe cer.

— Nu știu ce m-a apucat azi, spuse ea simplu. De obicei, nu mă amestec în vieţile altora.

— Summer, mă bucur că te-ai amestecat. Ești exact ceea ce-i lipsește lui Phoebe.

Și ceea ce-i lipsea și lui. Apucându-i o șuviță de păr care flutura în vânt, i-o potrivi cu grijă după ureche.

Summer stătu puţin mai ţeapănă, dar colţurile gurii i

se arcuiră într-un ușor surâs.

Capitolul 7

Summer știa că Ryan avea dureri. Piciorul i se umflase de trei ori cât volumul obișnuit. Dar, la întoarcerea spre Sand y Flats, conversase, râsese și le interpretase copiilor toate cântecele din repertoriul Beatles pe care le auzise ea vreodată. Iar când se lansase într-un potpuriu din Madonna, Summer intrase în delir. Nu se mira că, pe ultimii treizeci de kilometri, Ryan devenise deosebit de tăcut.

Când ajunseră la spital, Ryan coborî șontâc-șontâc din autobuz, cu ajutorul ei și al lui Joel.

— Acum poţi să-mi dai drumul, Joel, spuse el, rezemându-se de peretele autobuzului. Summer, poţi să conduci copiii acasă?

— Sigur că da. Altceva?

— Da, răspunse Ryan, aplecându-se spre ea. Cred că alunec.

Summer îl sprijini, cuprinzându-i mijlocul cu braţele, și simţindu-i respiraţia caldă și blândă pe gât.

— Mulţumesc, şopti el.

— Pentru puţin, spuse Summer mușcându-și buzele. În acel moment, susţinerea lui i se părea cea mai importantă sarcină din lume.

O asistentă de la urgenţă aduse un scaun cu rotile, iar Ryan nu gemu decât o singură dată, când aceasta și Summer îl ajutară să se așeze. În clipa când trupul i se desprinse de al ei, Summer avu un straniu sentiment de despărţire. Parcă simpla sarcină de a-l sprijini o consumase complet.

Alungându-și senzaţia de gol neașteptat, privi spre intrarea spitalului, iar gâtul i se uscă brusc, într-un val de panică. Era o reacţie familiară dar deconcertantă, de pe vremea când avea doisprezece ani, iar mama ei dispăruse

după niște uși asemănătoare, pentru a-și trăi ultimele săptămâni de viaţă.

— Vii să mă iei? o întrebă Ryan.

Atingerea mâinii lui pe încheietură o făcu să tresară.

— Ăă… eu… copiii… Am să-i duc la casele lor, și pe urmă…

— Până te întorci, pe mine au să mă prelucreze și ambaleze complet, așa că mă vei putea duce și pe mine acasă.

Vorbea pe un ton glumeţ, dar chipul bronzat îi devenise pământiu.

— Am să-l trimit pe Marcus, răspunse Summer, simţindu-se ca un căpitan care-și abandonează nava – dar nu putea să se întoarcă, nu suporta să mai vadă ușile spitalului. Marcus te va putea ajuta mai bine decât mine, iar eu mai am de lucru în seara asta.

Ryan se încruntă dar nu spuse nimic.

În timp ce asistenta îl urca în susul rampei, Summer mai stătu tăcută câteva momente, apoi reveni în autobuz, fără să mai privească în urmă.

* * *

Şchiopătând, Ryan intră în bucătărie și deschise ușa frigiderului. Înăuntru îl aștepta o mare dezamăgire. Luă ultima bere și o bău din câteva înghiţituri. Poate că peste câteva zile avea să poată conduce din nou jeepul. Trebuia să iasă din casă cât mai curând, altfel murea de foame – sau înnebunea. Porni înapoi, cu mare caznă, spre canapea.

Monstrul Bălţilor lătră ascuţit și se repezi spre ușă, dând din coadă.

— Intră! strigă Ryan, ocolind cufărul vechi, acoperit cu reviste, pe care-l folosea drept măsuţă de cafea. Aproape căzând, reuși să se așeze pe canapea. Când ridică privirea, o văzu în ușă pe Summer, într-o fustă închisă la culoare, strâmtă, care-i accentua formele suple, și o bluză de mătase cu nasturi perlaţi.

— Bună, îl salută ea, ridicând o pungă cu târguieli. M-am gândit că s-ar putea să ai nevoie.

Ezită.

— Pot să intru?

Ryan zâmbi, ridicol de bucuros că venise.

— Depinde de ce ai acolo, spuse el arătând spre pungă, în timp ce-și rezema piciorul pe cufăr.

— Doar o gustare, răspunse ea, golind conţinutul pungii pe bufetul din bucătărie.

Adusese și o cutie de biscuiţi pentru câini. Monstrul o observă și el, dar fără să se arate la fel de încântat ca Ryan de neașteptatul cadou.

— Din moment ce eu sunt cea care ţi s-a lăsat cu toată greutatea pe gleznă, absolut involuntar, te asigur, sublinie ea cu o licărire în ochi, provocându-l s-o contrazică, am considerat că trebuie să te ajut măcar puţin. Nu știam ce mâncăruri îţi plac, așa că am…

— A, remușcarea! O emoţie puternică! zâmbi Ryan. Și care, uneori, merită.

— Voiam și să mă scuz că l-am trimis pe Marcus la spital în locul meu, continuă ea, fără să-l privească. Am o mică problemă cu spitalele. Mă… tulbură…

— E-n regulă, spuse Ryan, luând-o de mână. Îţi mulţumesc că mi-ai ţinut locul, Summer. Nu intenţionasem să te pun la o muncă atât de grea.

— Îmi pare rău doar că…

— Summer.

Summer îşi umezi buzele, ţinându-și un moment respiraţia, ca și cum ar fi încercat să ia o hotărâre.

— Știi, a fost o idee bună.

— Care?

— Să mă inviţi… nu, să mă constrângi să vin la plajă. Nu m-am mai distrat atâta de la…

Clătină din cap.

— De la croaziera cu canoea. Iar înainte, nici nu mai

ţin minte când…

Ryan o atinse pe obraz.

— Deci, mi-ai iertat mica păcăleală?

— Da. Totuși, nu-mi place să fiu manipulată.

— Îmi pare rău.

— Dacă eu n-am voie să spun asta, nici tu n-ai voie.

Ryan oftă. O trase încet spre el, sărutând-o ușor. Îi savură gingășia buzelor, simţind fierbinţeala propriei lui dorinţe înteţindu-se neașteptat de puternic. Când Summer răspunse cu o ușoară exclamaţie, Ryan trase adânc aer în piept, făcând eforturi disperate de a se controla. Nu voia s-o sperie, s-o alunge înapoi în carapacea ei, nu acum…

— Summer, şopti el, ajutând-o să se cuibărească în braţele lui.

Tremurând, Summer îi răsfiră părul cu degetele, apoi îi zâmbi. Ryan îi mângâie urechea cu nasul, tandru, aţâţător.

O, câtă nevoie avea s-o atingă, să-i simtă toată fiinţa…

Numai sunetul slab al telefonului îl împiedică să se piardă cu totul.

— Nu te ridica, răspund eu, spuse Summer cu voce sufocată, desprinzându-se rapid din îmbrăţișare. Alo?

Ryan o văzu încruntându-se îngrijorată.

— Cine e? şopti el, încercând să se ridice.

— Jimmy Prescott, articulă neauzit Summer.

— Vorbesc cu el.

Summer ridică un deget, făcându-i semn să aștepte.

— Pot să vorbesc cu ea? întrebă, în timp ce Ryan se apropia de telefon, șontăcăind.

Apoi, lipindu-și de piept microfonul receptorului, îi spuse:

— Cred că i-a făcut ceva lui Phoebe. E foarte tulburat.

Ryan se rugă scurt, mutește, și luă receptorul.

— Trebuie să vorbim neîntârziat, îi spuse Jimmy, cu glasul tremurându-i de emoţie.

— Stai puţin, Jimmy. Spune-mi ce s-a întâmplat.

— Suntem la magazin. Cu Phoebe. Poţi să vii aici, te rog?

— Phoebe e bine?

— Cred că da…

Jimmy gâfâia sonor.

— Nu pot vorbi cu ea, continuă el. Am… am încuiat ușa.

— Vin acum, îi spuse Ryan.

Nu era sigur ce avea să găsească, dar știa că trebuia să ajungă la magazin cât mai repede.

Summer îi atinse cotul.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

— Nu știu nici eu. A spus că Phoebe e bine, ce-o mai fi însemnând și asta… Trebuie să ajung acolo.

Ochii lui Summer se întunecară.

— Te duc eu cu mașina.

— Mulţumesc, răspunse Ryan, strângând-o de mână. Dar te rog, Summer, ţine minte numai un lucru: mă duci și atât. Eu sunt instruit pentru asemenea situaţii, e meseria mea. Nu știm ce ne-așteaptă acolo și aș prefera să nu intervii.

— Atunci trebuia să te gândești la asta înainte de a ne face cunoștinţă. Phoebe și cu mine suntem prietene. Poate reușesc s-o ajut și eu.

N-avea timp s-o contrazică pe femeia care stătea în faţa lui, cu mâinile în șolduri.

— Ţine minte doar un lucru, mai spuse el. În seara asta, nu tu ești psihoterapeutul, ci eu.

* * *

Când sosiră, Jimmy Prescott stătea în parcarea magazinului.

— Mă tem că de data asta am făcut-o, spuse el,

grăbindu-se să-i întâmpine.

— Liniștește-te, Jimmy. O s-o rezolvăm noi, îl temperă Ryan.

Respiră adânc de câteva ori și relaxează-te.

Îi aruncă lui Summer o privire prevenitoare, apoi reveni cu atenţia spre Jimmy Prescott.

— Și-acum, spune-mi despre ce este vorba.

— A trebuit s-o încui pe Phoebe în depozit, spuse Jimmy, strângând pumnii. Acolo e acum. A intrat în magazin cu Speedy ăla, bătu-l-ar Dumnezeu. El a-nceput să facă pe deșteptu', a zis că fata mea, propria mea fiică, nu-i obligată să-mi dea mie socoteală. I-am zis eu lui Phoebe, cu băiatu' ăsta nu-i a bună. Înţelegi? E un tip prea dur pentru fetiţa mea.

Glasul îi tremura de furie.

— Phoebe a-nceput să bâzâie și să ţipe că ea fuge de-acasă.

A trebuit s-o-nchid, nu-ţi dai seama? E fetiţa mea…

Ochii îi luceau, așa că-și mută privirea.

Pe un ton calm, liniștitor, Ryan întrebă:

— Unde e băiatul cu care venise?

— L-am luat la goană și-ar face bine să nu mai puie picioru' pe-aici, că de data viitoare-mi scot și pușca!

Ryan știa prea bine că Jimmy ar fi fost în stare de orice ca să-și apere fiica.

— Hai înăuntru, să vedem ce face Phoebe, propuse el.

Jimmy descuie ușa, iar Ryan văzu expresia nefericită de pe faţa lui Phoebe transformându-se în ură. Fata se întoarse spre tatăl ei.

— E vremea să mergem acasă, Phoebe, spuse ursuz Jimmy.

— Pleacă de-aici, răspunse ea fără să-l privească. Nu mă duc nicăieri cu tine. Poţi și să mă-ncui la loc, fiindcă n-am să te mai ascult, tăticule, niciodată.

Își înghiţi un suspin.

— Mai degrabă mor!

— Ia stai niţel! ridică Jimmy din nou tonul. Sunt tatăl tău și-ai să faci ce zic eu! Ieși afară de-aicea imediat, că de nu…

— Că de nu, ce? întrebă Phoebe cu voce îngheţată.

— Am să…

— Jimmy, așteaptă un moment, îi întrerupse Ryan.

Cei doi aveau nevoie de timp, altfel greu ar mai fi rezolvat ceva. Ryan îl chemă pe Jimmy afară din magazin.

— Am s-o scot eu de-acolo, doc, și dac-o fi s-o jupoi de vie…

— Mă scuzaţi.

Amândoi ridicară ochii, pentru a o vedea pe Summer privindu-i calmă din ușă.

— Mă întreb dacă aș putea sta de vorbă cu Phoebe, între patru ochi…

— Vino, Jimmy, îl chem Ryan, hai să ne așezăm puţin pe debarcader. Nu mă mai pot sprijini mult pe piciorul ăsta, și ai și tu nevoie să stai jos o vreme.

— N-aș fi așa de enervat dacă…

— Înţeleg. Să le lăsăm puţin pe fete singure. Nu strică, insistă el, dând din cap spre Summer.

Cu un zâmbet încurajator la adresa lui Jimmy, Summer intră în magazin și închise ușa.

Ryan se așeză pe o bancă din faţa prăvăliei, în timp ce Jimmy se plimba încoace și-ncolo prin dreptul lui.

— N-o înţeleg, spuse acesta. Pân-a murit mamă-sa, era cea mai cuminte fetiţă din câte există. Și-acuma, uită-te la ea. Îmi răspunde, se-nvârte cu Dumnezeu știe ce golani… Am să pun eu mâna pe Speedy ăla, și de-o fi să…

— Și crezi că asta o va transforma pe Phoebe în fetiţa cuminte dinainte?

Jimmy se opri din plimbat, încruntându-se.

— Măcar o să stea acasă, spuse el încet.

— Sau îşi va găsi altul.

— La dracu'…!

Ochii aprinși ai lui Jimmy începură să se înceţoșeze.

— O iubesc așa de mult… şopti el.

— Știu, Jimmy. Și nu vrei să i se întâmple nimic rău.

— Pe bune că da.

— Așa că o închizi în casă.

Jimmy clătină din cap.

— Nimic altceva nu merge…

— Te temi pentru ea, așa e?

— Mda… Un copil e cea mai mare răspundere, pentru un părinte singur…

— Iar tu ai rămas singur.

Ryan îl auzi înghiţind în sec. După care, Jimmy începu să vorbească. Despre soţia lui, despre cât de mult îi lipsea, despre familia strâns unită de altă dată.

Ryan îl asculta.

* * *

— Pentru seara asta s-a rezolvat, spuse Ryan în timp ce deschidea fereastra furgonului. Jimmy n-a băut și cred că și-a mai ușurat sufletul. Dar vreau să știu cum ai reușit tu s-o liniștești pe Phoebe.

Summer ridică din umeri, cu mâinile strânse pe volan.

— N-am făcut prea mult, am lăsat-o doar să-mi plângă pe umăr.

Trase adânc aer în piept, dregându-și vocea.

— Va fi totul în regulă?

Summer dădu din cap, rămânând cu ochii spre drum.

Phoebe avusese nevoie de o persoană pe al cărei umăr să poată plânge în liniște, iar Ryan se întreba dacă nu cumva şi Summer simţea acum aceeași nevoie. O strânse de umăr, vrând s-o ia din nou în braţe.

— Ascultă, știu că ai fost de mare ajutor. Dar situaţiile ca astea te consumă. Dacă nu ești pregătită să

faci faţă…

— Fac faţă, cu siguranţă, spuse ea. Întotdeauna m-am putut controla…

Vocea i se frânse, și tăcu.

— Trage pe dreapta, îi ceru Ryan.

— Ce?

— Oprește acolo… Așa.

— De ce?

După ce mașina se opri, Ryan o cuprinse pe Summer de umeri. Nu era sigur ce să-i spună, ce să facă, dar în acel moment avea convingerea că voia să-i limpezească din nou, cu orice preţ, ochii aceia adumbriţi.

— Summer, spuse el blând, nu-ţi nega sentimentele. Nu faci nimic rău dacă te lași în voia lor.

O simţi devenind mai rigidă în braţele lui, dar nu-i dădu drumul. Nu acum.

— Există o mare diferenţă între a-ţi controla emoţiile și a le manevra.

— Vorbești exact ca un psiholog, murmură Summer, cu privirea drept înainte, spre întunericul din faţa parbrizului.

— Este adevărat, spuse el încet.

— Poate pentru unii.

Ryan îi privi degetele delicate, strânse pe volan. Voia s-o atingă, nu doar fizic, să ajungă în acel loc ascuns undeva în adâncul ei, chinuit de singurătate și teamă.

— Ryan, am învăţat de timpuriu cum să-mi port singură de grijă, iar una dintre primele lecţii a fost să merg înainte, orice s-ar întâmpla înăuntrul meu.

— Dar…

— Tatăl meu m-a învăţat.

Summer îşi coborî bărbia, astfel încât Ryan nu-i mai putu vedea ochii.

— Nu șovăia nicio clipă.

Ryan îi auzi respiraţia devenind mai crispată.

— Când simţeam că totul se făcea praf în jur, el mi-era alături, continuă ea în șoaptă. Nu aveam timp să stau și să plâng. Nici după mama, nici pentru vreun al motiv. Ne-a fost greu, dar am răzbit.

— Summer, tu nu ești tatăl tău.

— Am trăit mult timp aplicându-i regulile. Altfel nu pot.

Ryan îi acoperi mâna cu a lui, simţindu-i încordarea din degetele arcuite. Strângea volanul ca și cum ar fi fost ultimul lucru care o mai ţinea pe linia de plutire.

— Summer…

— Phoebe și tatăl ei au nevoie de terapie, Ryan, nu eu, spuse ea, cu vocea mai fermă. Nu sunt una dintre pacientele tale.

— Vreau să te ajut, Summer. Ţin la tine, ești tulburată și…

Summer îi împinse mâna la o parte, privindu-l încruntată.

— Îţi mulţumesc, dar nu am nevoie, spuse ea, pronunţând răspicat fiecare cuvânt.

Ryan se retrase pe scaunul lui.

— Sunt gata să te ascult oricând simţi că vrei să-mi vorbești, răspunse el, străduindu-se să păstreze distanţa.

Ar fi trebuit s-o îmbrăţișeze, s-o ţină strâns, mult, mult timp. Dar știa că nu l-ar fi lăsat – nu în noaptea aceea.

Furgonul porni din nou, cu o smucitură.

— Mai bine fă-ţi griji pentru Phoebe, spuse ea ţeapăn, nu pentru mine.

Capitolul 8

— Phoebe, nu e deloc o idee bună, spuse Summer, dorindu-și s-o fi putut convinge să-l consulte pe Ryan; dar fata refuza cu îndărătnicie. Dacă m-ai lăsa să-l chem pe domnul doctor Jericho…

Phoebe îşi săltă rucsacul mai sus pe umăr, coborând

de pe veranda de la „Alford Place”.

— Ar încerca doar să-mi schimbe gândul, atâta. Și nici să nu-ncerci. Nimeni nu mă poate opri. Credeam că ai să mă înţelegi, în legătură cu Speedy. Dar văd că nu înţelegi nimic.

— Ba te înţeleg, Phoebe, numai că nu poţi să…

— Nu mai pot să stau niciun minut cu tăticul, aia nu pot. E complet neînţelegător.

— Tatăl tău te iubește, Phoebe. Dacă-i dai o șansă…

— Te rog, o privi Phoebe rugător. Credeam că pot avea încredere în tine.

Își frecă tâmpla cu degetele.

— Păreai să știi ce simţeam. De-asta am crezut că mă pot baza pe tine, ca să mă înţelegi.

— O, dar te înţeleg…!

Summer trase adânc aer în piept, conștientă de parfumul slab din grădina magică a lui Carrie, care plutea prin ceaţa dimineţii. Nu i-ar fi stricat o mână de ajutor de pe altă lume.

— Când a murit mama mea, și mie mi s-a schimbat radical viaţa, spuse ea încet. Uneori, cred că toate regulile și ordinele acelea îl ajutau mai mult pe tatăl meu, nu pe mine, dar acum știu că erau tot ceea ce-mi putea dărui. Trebuie să ai răbdare cu tatăl tău.

Phoebe porni pe alee.

Speedy trebuia să sosească din clipă-n clipă, iar Summer n-o putea opri nicicum să plece cu el. Își răvăși părul cu degetele, încercând să-și imagineze ce-ar fi făcut Ryan într-o asemenea situaţie. Dar ea nu avea puterile lui vrăjite, n-avea niciun efect asupra fetei.

Phoebe sosise imediat după cină, iar Summer o încurajase să-i vorbească, gândindu-se la nervii lui Jimmy și nedorind ca fata să ajungă iar închisă în magazie, ca în urmă cu trei zile.

Ryan o prevenise cât de greu era să joace rolul de

psihoterapeut.

Vorbiseră toată noaptea. Summer bănuise că Phoebe îşi mai revenise, că acorda o şansă posibilităţii de a învăţa să se înţeleagă cu tatăl ei. Dar, dimineaţa, fata insistase iar că trebuia să plece.

Prima reacţie a lui Summer fusese de furie. Acum, începea s-o înlocuiască frica. Auzea zgomotul inconfundabil al unui motor de mașină, apropiindu-se.

— Ei, cred că asta a fost, spuse Phoebe, adresându-i un zâmbet încordat. Nu mai pot sta cu tăticul, pur și simplu nu mai pot. N-am face decât să ne rănim unul pe altul.

Îi puse lui Summer o mână pe braţ.

— Te rog, explică-i, și lui, și domnului doctor Jericho.

Și, fără o singură privire în urmă, plecă grăbită spre camioneta veche care se oprise în faţa casei.

— Phoebe, așteaptă… Te rog! strigă Summer pe urmele ei, dar cuvintele îi fură acoperite de zgomotul motorului.

* * *

Ciocănitul puternic în ușa camerei o făcu pe Summer să tresară.

După toate telefoanele înnebunite pe care le primise, avea nervii întinși la limită, iar ziua abia începuse. Deschise ușa, cu speranţă.

— Ai vreo veste?

După ce intră, Ryan ezită un moment, cutreierând camera cu privirea.

— Ei, insistă Summer, citind răspunsul în expresia lui abătută. O, Ryan, numai eu sunt de vină. Am încercat s-o opresc, dar n-am putut. N-am știut cum s-o conving să rămână. Am fost o proastă… cea mai mare proastă, continuă ea, cu cuvintele rostogolindu-i-se pe negândite. Am încurcat totul. Nu trebuia să mă amestec. Ai avut dreptate…

— Hai, liniștește-te. Poate că nimeni n-ar fi putut-o ţine pe loc. Va fi bine, o asigură el încet, calm. Îţi promit. Phoebe o s-o scoată la capăt, și tu la fel.

Tandreţea din privirea lui îi frângea inima, făcând-o să-și înfrunte cu greu lacrimile.

— Of, Ryan, nu putem prevedea nimic. Nu mai știu ce să fac…

Ryan o cuprinse blând într-o îmbrăţișare caldă, încurajatoare.

— Ce pot face ca să îndrept lucrurile? întrebă ea, chinuindu-se să-și păstreze calmul. Trebuie… trebuie să fac ceva.

— Am anunţat autorităţile, spuse el, mângâind-o pe obraz.

O caută. Și am vorbit cu toţi cei cu care ar putea lua legătura.

Acum nu ne mai rămâne decât să așteptăm.

Summer zâmbi nesigur.

— Așa-i mai bine.

Aplecându-se, Ryan o sărută ușor pe frunte.

Părul lui îi mângâie faţa. Mirosea plăcut – a săpun și a putere. Trupul ei reacţionă imediat, cuprinzându-i gâtul cu braţele, pentru a-l trage în jos. Îl sărută la rândul ei, apăsat, pe gură, făcând ca vibraţii încărcate de tensiune să-i străbată toţi nervii. Surprinsă de imboldurile care i se trezeau în trup, clipi din ochi.

— Summer, spuse Ryan.

— Da?

— Încercând să comunici cu Phoebe, ţi-ai asumat un risc, continuă el, privind-o ferm. Mă bucur că ai făcut asta. De prea multe ori nu știm când să ne apropiem de cineva, nu ne asumăm acest risc. Tu ai făcut-o.

— Dar a ieșit pe dos…

— Orice s-ar întâmpla, Summer, ai procedat așa cum trebuia.

Îi puse mâinile pe umeri.

— N-ai greșit apropiindu-te de Phoebe. Înţelegi?

O strânse, ca și cum nu l-ar fi ascultat deja cu cea mai mare atenţie.

— Da, răspunse ea, simţind atracţia irezistibilă a acelor ochi indigo care o capturaseră.

— Ești dispusă s-o accepţi pe Phoebe. S-o primești alături de tine. Avea nevoie de asta. Cu toţii avem nevoie de asta.

Se aplecă înainte, ţintuind-o ușor de perne, cu mâinile rezemate de o parte și de alta a capului.

— Chiar și tu, Summer.

Și se aplecă spre ea, atingându-i nasul cu al lui, mișcându-și ușor buzele peste obrazul ei, în jos spre bărbie.

Summer rămase nemișcată. Fierbinţeala din adâncul ei se înteţea, tot mai puternică la fiecare nouă atingere, până când ajunse să-i inunde, tremurător, tot trupul. Gura lui Ryan se opri peste buzele ei, într-o mângâiere înceată.

— Summer, murmură el răgușit. Ce durere te-a ţinut departe de toate astea, departe de viaţă?

Cuvintele lui îi ardeau inima. Ryan nu avea de unde știi ce simţea ea – frica aceea aflată mereu atât de aproape, pe care trebuia s-o ascundă. Tatăl ei o crezuse așa de ascultătoare…

Max era convins că nu era decât devotamentul faţă de muncă.

Și niciunul nu avea dreptate.

Aceasta era povara ei, o apăsare ascunsă, în adâncul sufletului, pe care n-o putea împărtăși nimănui. Nu era sigură decât de un singur lucru: că nimeni aflat în suferinţă n-o lăsa indiferentă. Fără excepţie. Nimic mai simplu și nimic mai tragic.

— Summer, ţi se citește în ochi, spuse Ryan. Te îndepărtezi, spre un loc pustiu și întunecos. Nu trebuie să

fie așa.

Nu se mișcase, dar Summer îi simţea trupul pe toată lungimea, încordat lângă al ei.

— Lasă-mă să te iau în braţe, îi ceru el. Doar atât, să te ţin în braţe.

Și o trase spre el, cuibărind-o în coconul sigur al braţelor.

— Nu înţeleg ce se întâmplă cu mine, şopti Summer. Cred că-mi pierd minţile.

— Nu-i adevărat. Nu ţi le pierzi deloc. Încetează doar să mai gândești.

Îi cuprinse capul în braţe, sărutând-o încetișor, până când Summer se simţi înfierbântată până-n măduva oaselor. Dorea mai mult – îl dorea pe Ryan, pe tot.

Această revelaţie îi opri brusc avalanșa simţurilor. Înţepeni, cu tot trupul paralizat, suspendat într-o pulsaţie neașteptată, pe când mintea i se chinuia să se limpezească.

— Summer? se auzi glasul îngroșat al lui Ryan.

Zăcea în braţele lui, incapabilă să se miște, dornică să ţină minte acel moment. Dacă ar fi putut iubi pe cineva, el ar fi fost acela. Dar nu putea. Iar Ryan merita mai mult, mult mai mult

— O iubire care i-ar fi străpuns întunecimea din ochi. O iubire care nu se temea să crească și să înflorească în lumina soarelui.

Summer nu i-o putea dărui.

Lângă ea, Ryan se mișcă.

— N-am să-ţi fac niciun rău, spuse el.

Summer îi urmări cu degetul conturul obrazului, simţind cum i se încordau mușchii sub pielea bronzată.

— Știu, spuse ea.

Gâtul i se contractă. Respiră adânc, ca să-și păstreze mintea limpede.

— Nu cred că e… înţelept.

El se retrase încet.

— E nevoie să fie?

— Ryan, îmi pare rău. Eu…

— Nu. Să nu-ţi pară. Ţin la tine, Summer. Meriţi să te simţi bine.

Pulsul lui palpita într-o venă de pe gât.

Cu capul durând-o după atâtea eforturi de a-i înfrunta căldura reconfortantă, Summer îşi potrivi stângaci bluza şi-şi netezi fusta.

Ryan se ridică în capul oaselor, trecându-și o mână peste faţă, ca și cum tocmai s-ar fi trezit din somn. Clătină din cap.

— Summer, n-am să te forţez. Nu vreau să fac asta niciodată.

Acum am să plec.

— Nu… Nu pleca.

I-o ceruse fără să se gândească – dar, într-adevăr, nu voia să plece. Nu încă. N-ar fi suportat să rămână singură, mai ales în acele momente.

— Te rog, rămâi. Vorbește-mi, atâta.

Nu-i venea să creadă ce făcea, dar n-avea încotro.

Ryan o privi, cu o sprânceană înălţată. Buzele i se arcuiră într-un ușor zâmbet.

— Dacă insiști…

Se ridică încet în picioare şi-şi trase un scaun lângă pat.

— Dar ar fi mai bine să stau aici. S-ar putea să fie… ăă… mai ușor.

Și se așează, cu picioarele întinse în faţă și mâinile împreunate la ceafă.

— Deci. Despre ce vrei să vorbim?

— Despre orice, răspunse Summer, nedorind altceva decât să-și oprească zbuciumul inimii în gol. Despre camera asta, spuse ea, repezindu-se la primul gând care-i trecu prin minte.

Există ceva ce nu-ţi place la ea?

Ryan nu se grăbi să răspundă.

— De ce mă întrebi? replică el, cu privirea oprindu-i-se spre dulapul masiv. Ţi-a spus ceva mătușa Carrie?

— Nu, răspunse Summer, cu interesul stârnit.

Deci, nu era doar rodul imaginaţiei sale…

— A fost camera Aliciei.

În glasul lui Ryan se simţea o tensiune pe care Summer n-o mai auzise niciodată. Nu se putu stăpâni să-l întrebe:

— Aici a…?

— …murit? Da. Pe podea, lângă patul ăsta, spuse el încet.

— A…

— Probabil i se pare ciudat unei persoane atât de raţionale ca tine, Summer, dar a fost o vreme când îi simţeam foarte intens prezenţa aici – tristeţea, starea de confuzie…

Summer vru să întindă braţele spre el, dar îşi înăbuși pornirea. N-avea cum să-l ajute.

Ryan închise ochii, poate ca să alunge amintirea – sau ca să şi-o întipărească mai adânc în memorie, n-avea de unde ști.

— De obicei, ori de câte ori vin la „Alford Place”, ajung aici.

A început imediat după moartea Aliciei. Îmi făceam pelerinajul până la ușă.

Oftă.

— Dar niciodată nu m-am putut îndura să intru.

Apoi deschise ochii și zâmbi. Summer simţi că i se oprea inima în loc.

— Îmi imaginam că ritualul mă ajuta să rezist. Știi că noi, psihologii, căutăm mereu mijloace mai bune de a face asta.

Râse, dar în ochi nu i se zărea nici urmă de umor.

— Îmi pare rău, şopti pe negândite Summer.

Cuvinte atât de mici, atât de slabe, care păreau să moară chiar în timp ce i se desprindeau de pe buze… Dar de mai mult nu era în stare, mai mult nu îndrăznea. Acum înţelegea de ce Ryan nu voise s-o audă rostindu-le.

— Ani de zile m-am frământat în pragul uşii ăsteia, continuă el, încrucişându-şi braţele pe piept. Abia când ai apărut tu l-am trecut. Pare ciudat, dar simt nevoia să-ţi mulţumesc.

— Nu înţeleg.

O privi, cu căldura revenindu-i în ochi.

— Nici nu e nevoie.

Se aplecă înainte.

— Mi-ai uşurat situaţia, Summer. Asta-i tot ce ştiu.

— În prima noapte când am venit aici, mi-a plăcut camera asta, spuse ea, înghiţind în sec. Mi-am închipuit chiar că patul ăsta e un culcuş de puf.

Ryan o privi sceptic.

— Aşa este, insistă ea. Şi m-am cuibărit în el.

Clătinând din cap, Ryan răspunse:

— Nu mi-o prea pot imagina pe Summer Keeton, specialista în computere de la Humantec, într-un culcuş de puf – imaginar sau nu.

— Ei bine, asta a fost. Şi, într-un fel ciudat, m-am simţit binevenită.

— Summer, spuse el, trăgând-o uşurel de o şuviţă de păr pe care şi-o înfăşură pe deget. Când ţi-am mulţumit, am vorbit serios.

— Dar n-am făcut nimic…

— Ba ai făcut. Şi acum faci ceva.

Îi cuprinse bărbia în căuşul palmei şi o sărută, cald, stăruitor. Summer îşi înăbuşi un geamăt, impunându-şi să întoarcă într-o parte capul.

— Cred… cred că e timpul să pleci.

* * *

Summer se uită la ceas, ezitând între programare şi

întoarcerea la „Alford Place”. Era aproape șapte.

Din ziua dispariţiei lui Phoebe, se cufundase în muncă, dar încetase să mai lucreze seara. Voia să fie acasă dacă fata telefona.

Carrie îi promisese s-o sune în caz că Phoebe apărea la

„Alford Place”, dar făgăduiala ei nu era de ajuns.

— Văd că faci o pauză, comentă Ryan de lângă ușă. Îţi place îngheţata, nu-i așa?

Summer zâmbi, mai înveselită.

— Mor după ea.

Ryan dădu la o parte un teanc de imprimate și puse pe birou o pungă mică albă și o linguriţă.

— Închide ochii și deschide gura.

Imediat ce se supuse, Summer fu răsplătită cu un gust dulce și rece pe limbă.

— Ciocolată?

— Mocca de mentă.

— Mmmm!

— Nu te mișca, o opri Ryan, ștergându-i cu un sărut dâra de îngheţată pe care reușise să i-o lase pe nas.

Ţârâitul strident al telefonului îi reteză lui Summer chicotitul.

— S-ar putea să fie Carrie, spuse ea repede, întinzând mâna să răspundă. Alo? A… Max…

Îl privi pe Ryan, ridicând din umeri.

— Nu, Max, nu știu de nicio problemă… Proiectul merge lins-prelins ca… ca mocca de mentă.

Îndepărtând receptorul de faţă, mai luă o linguriţă, făcându-i semn lui Ryan să se așeze la loc.

Max o întrerupse:

— Summer… Summer, mai ești acolo?

— Da…

— Azi am primit un telefon de la Roscoe. Știai că Sandy Flats se eschivează?

— Ce faceee…?

— Am spus că oamenii sunt pe punctul să dea înapoi. Cum arată modulul bazei de date? E gata, nu-i așa? Dacă da, i-am agăţat.

Din receptor se auzi un pârâit, iar Summer se întrebă dacă înţelesese bine.

— Ce vrei să spui? Au cumpărat deja tot pachetul. E acordul obișnuit.

— De data asta a trebuit să negociez altfel. Aveam nevoie de finanţe pentru tranzacţia din străinătate – care, apropo, a ieșit nemai…

— Oprește-te!

Summer introduse linguriţa în pungă și se întoarse cu spatele spre Ryan.

— De când ai început să schimbi singur modul în care încheiem contractele? întrebă ea în șoaptă. Suntem parteneri, sau ai uitat…?

— Știu, dar Roscoe era supus multor presiuni. Ţi-am spus că a trebuit să mă cam învârtesc.

— Și despre ce fel de învârtit e vorba? se interesă Summer, simţind un nod în stomac.

— Nicio grijă. Clinica Sandy Flats s-a angajat pentru faza unu, echipamentele hardware, software-ul de reţea și automatizarea birotică de bază. Modulul bazei de date nu trebuia decât să fie gata într-o lună. Dacă este, nu mai pot da înapoi.

— Ce?

— Summer, nu te aprinde.

— Nu mă aprind. Numai că…

— Ascultă, tu lucrezi întotdeauna magnific. Ai un talent cu totul deosebit. Lucrezi șaisprezece ore pe zi și le rezolvi pe toate. Știam eu că nu era niciun risc să pierdem. Păi, tu ești în stare până și să…

— Max…

— Cunoscându-ţi programul, pun pariu că ai făcut

deja instructajele pentru bazele de date.

— Dar, Max…

— Sunt sigur că nu avem niciun motiv de îngrijorare. Așa e? Summer totul e că am promis că sistemul va fi gata, în stare de funcţionare, într-o lună, nu în șase săptămâni, ca de obicei.

Oricum, ăsta e programul tău normal, așa că n-avem nicio problemă…

— Și dacă baza de date nu e gata? întrebă Summer, ţinându-și apoi respiraţia.

— Atunci, clinica nu va fi obligată să ia tot pachetul.

— Aha…

— Ţine minte doar atât, contez pe tine. Fă asta pentru noi.

Pe urmă, tranzacţia din Bombay ne va duce drept în vârf. Mai avem doar un pas, Summer, îi simt deja mirosul…

Summer privi spre spatele lui Ryan, străbătută de un fior, încercând să-i descifreze mișcările ușoare ale omoplaţilor.

— De fapt, cum stai? întrebă Max.

— Pe scaun.

— Summer?

— A, stau… bine.

Luă linguriţa și o înfipse în îngheţată, simţind că stomacul îi făcea implozie.

— Max, spuse ea amestecând încet îngheţata care se topea, am să-ţi dau un raport la sfârșitul săptămânii. Atunci voi ști cum stăm.

Mai mult se temea să spună.

— Asta voiam să aud. Hai că faci o treabă excelentă.

— Mda, excelentă, repetă ea fără entuziasm.

— Nu glumeam în legătură cu acordul din Bombay.

— Știu.

Summer puse receptorul în furcă, îndreptând cablul cu mișcări atente și precise, apoi trase adânc aer în piept.

— Ryan.

Ryan se întoarse spre ea, cu chipul rigid, dar Summer văzu în ochii lui lucrul de care se temuse.

— Era…

— Maxwell Pelion.

Glasul lui devenise tăios.

— Ryan, știai despre aranjamentul din contract? îl întrebă, sperând ca bănuielile care i se strecurau insidios în minte să fie neîntemeiate.

— Ţi-am spus că lupt împotriva contractului cu Humantec, răspunse el sec.

— Știi, sunt foarte în urmă cu programul…

— Știu.

— Și știi și de ce am rămas în urmă.

Își înghiţi nodul din gât.

— Știi sau nu, Ryan?

— Știu că am încercat să te conving să-ţi iei puţin timp liber ca să descoperi cu ce ne ocupăm noi aici și…

— M-ai împiedicat anume să termin bazele de date, conţinu a Summer, dorindu-și ca el să nege, sperând s-o convingă de contrariu.

— Așa e.

Cuvintele lui făcură ca în stomac să-i îngheţe un bulgăre rece și dur.

— N-am avut intenţia să-ţi fac vreun rău.

— Intenţia…? Înţeleg.

Bulgărele creștea, înfrigurându-i tot trupul.

— Ba nu, nu înţelegi, făcu Ryan un pas spre ea. Încercam să…

— Încetează!

Lacrimile care ameninţau s-o podidească începură să îngheţe înapoia ochilor uscaţi.

— Contractul special al lui Max a fost tocmai pretextul de care aveai nevoie, nu? continuă ea, cu o voce uluitor de controlată.

Nu trebuia decât să mă împiedici să-mi fac meseria…

— Asta am lăsat-o în urmă, Summer.

Ryan mai făcu un pas spre ea, dar Summer se retrase, convinsă că cea mai mică atingere a lui ar fi sfărâmat gheţarul în care se transformase.

— Te rog, crede-mă, insistă el. Recunosc, am vrut să împiedic Humantec să termine proiectul la timp. Ţi-am spus că trebuia să lupt împotriva lui.

— Da, mi-ai spus. Și dacă rămâneam cu mintea la muncă, nu eu aș fi avut probleme, ci tu.

— Summer…

— Ai câştigat ciocnirea asta, dar încă nu mă recunosc învinsă.

— Ţi-am mai spus, Summer, între noi nu e un război, stărui exasperat Ryan. Nu înţelegi încă?

Furia sfâșia cu ghearele inima lui Summer, scormonind să smulgă sămânţa de încredere care îndrăznise să încolţească acolo.

— Știi ceva, Ryan? Eşti un maestru al manipulării, declară ea cu venin. Da, unul dintre cei mai abili. Eşti mult mai priceput decât am putut eu spera vreodată să fiu.

Începu să se plimbe prin cameră, neputându-l privi, nesuportând să vadă rănile pe care i le cauza.

— Eu nu m-am insinuat niciodată în viaţa personală a cuiva, în inima cuiva, ca să obţin un contract pentru Humantec. Ai procedat necinstit și murdar, domnule doctor Jericho.

— Ai înţeles complet greșit. N-am…

— Ba ai, și nu încerca să negi. Poţi să negi?

Nu-i așteptă răspunsul.

— Pleacă, te rog! îi ceru ea, trecând la ușă.

Ryan o privi sfidător.

— N-am să plec până nu înţelegi, spuse el, închizând ușa.

Mă vei asculta, Summer, vrei, nu vrei.

Trecu în dreptul ușii, împiedicând-o și pe ea să iasă.

— Summer, indiferent ce crezi despre mine, te rog să fii convinsă că situaţia s-a schimbat. Trebuie să crezi că tot ce s-a întâmplat între noi este…

— O minciună. Și-acum, lasă-mă să plec, Ryan.

Dădu să-l ocolească, dar Ryan o apucă de încheietura mâinii, strâns ca într-un clește.

— Mă alungi din cauza unui telefon, Summer Keeton. Sunt același om care te-a ţinut în braţe și…

— Nu! strigă ea smulgându-se.

Sprâncenele lui Ryan se înălţară.

— Categoric, nu ești ceea ce vrei să pari, continuă Summer.

La auzul acestor cuvinte, trăsăturile lui se înăspriră înspăimântător.

— Nu știu cine ești. Tot ce știu e că te-ai folosit de mine.

Ryan o privi în ochi – și, dincolo de furie, Summer îi văzu în expresie durerea.

— Iar tu, fata-minune de la Humantec – cred că nu te-ai folosit niciodată de nimeni, replică el, cu un glas scăzut, dar ucigător.

Summer se încordă. „Hai, continuă”, îl îndemnă ea în gând. Cu cuvintele putea lupta, cuvintele o făceau puternică în faţa lui.

— Niciodată n-a fost nimic între noi, Ryan. Iar pentru Humantec, jocul nu s-a terminat încă. Nu renunţ la instalarea de la Sandy Flats.

— Nici eu nu mă dau bătut, scrâșni el.

Deschise ușa și ieși.

Ca prin ceaţă, Summer se așeză la computer, ascultând sunetul pașilor lui care se îndepărtau pe hol. Scrută programul, fără să poată distinge cuvintele care se înceţoșau în faţa ei.

Cu timpul, o îndârjire cruntă începu să se aștearnă

peste durere, pecetluind-o în adâncul ei, etanș, ca pe un butoi cu reziduuri chimice. N-avea să mai lase niciodată coroziunea să-i ajungă la inimă. Humantec era prioritatea ei – și așa trebuia să fie. Acum înţelegea.

Capitolul 9

— Bună ziua, domnișoară Keeton, o salută Roscoe pe un ton băţos și formal. Cred că suntem gata pentru demonstraţie.

Summer scrută chipurile celor din încăpere. Toţi păreau destul de curioși – un început acceptabil.

— Iar pe domnul doctor Jericho cred că-l cunoaşteţi deja, continuă Roscoe, arătând în spatele ei.

Gâtul lui Summer se uscă.

— Bună dimineaţa.

Glasul scăzut și calm care o salutase era inconfundabil.

Summer se întoarse încet, păstrându-și expresia reţinută, în ciuda bătăilor furioase ale inimii.

— Cred că mi-ai promis o demonstraţie, acum câtva timp, spuse Ryan, așezându-se.

Arăta ca adversarul cel mai formidabil pe care-l întâlnise vreodată. Domina toată sala, cu constituţia lui masivă și costumul negru. Toţi ochii se abătuseră de la ea spre bărbatul cel înalt care tocmai se așezase alături.

Printr-un imens efort de voinţă, Summer reuși să zâmbească.

Numără în sinea ei până la zece – de două ori – și începu prezentarea cu o energie născută din hotărâre.

Cu excepţia unui singur om, îşi privea atentă toţi ascultătorii. Ori de câte ori observa câte un semn de îndoială, dădea asigurări suplimentare. Ori de câte ori depista interes, dezvolta, descriind sistemul Humantec în cuvintele cele mai promiţătoare.

Când fu gata să se concentreze asupra detaliilor

bazei de date, atrase atenţia grupului asupra unui ecran mare, pe care îl conectase la computerul instalat în fundul sălii. Se așează la keyboard.

Ryan o urmă.

— Simt nevoia să-mi întind piciorul ăsta olog, spuse el, ridicând din umeri.

Degetele lui Summer, poziţionate graţios deasupra tastelor, se întăriră ca granitul.

— Continuă, te rog. Pot să văd foarte bine, peste umărul tău, spuse el cu o seninătate care o călca pe nervi.

Când Summer afișă primul menu, Ryan se aplecă înainte, privind mai atent. Concentrându-se asupra ecranului, Summer îşi continuă prezentarea, ignorându-l cu o intensitate care cel mai mult o dezavantaja pe ea însăși.

— Vă daţi seama, cred, că fără bazele de date sistemul nu e nici pe departe atât de puternic pe cât v-ar fi necesar, conchise ea, cu cel mai profesional și convingător surâs.

— Într-adevăr, răspunse Roscoe Williams. Cu siguranţă, bazele de date sunt…

— Îl îmbunătăţesc, fără îndoială, interveni Ryan, dar la ce trebuie să renunţăm pentru ele? Spuneţi-mi.

Trecu încet în faţa celorlalţi, ușorul său şchiopătat accentuându-i și mai mult efectul cuvintelor.

— Poate această tehnologie, excelentă de altminteri, să înlocuiască serviciile directe aduse clienţilor? întrebă el, bătând în ecran ca într-un pepene copt. Bugetul nostru nu le poate suporta integral pe amândouă. Avem de ales între Humantec și… umanitate.

— Ăă… dacă-mi permiteţi să adaug ceva… ceru Summer.

Ryan se încruntă la ea, dar nu răspunse.

Îndreptându-și umerii, Summer se ridică, așteptând ca toate capetele să se întoarcă spre ea.

— Celelalte instalări ale noastre au dus la câştiguri semnificative în materie de eficienţă și eficacitate, atestate documentar.

Informaţiile disponibile cu ajutorul sistemului nostru ajută la o reducere a costurilor. Într-o perioadă de numai câţiva ani…

— Clienţii noștri nu au la dispoziţie ani de zile ca să aștepte, o întrerupse Ryan, neînduplecat. Nu este vorba numai de sistemul prezentat aici.

Arătă spre ecran, coborând glasul cât putea de convingător.

— Orice decizie de a orienta resursele în altă direcţie decât sprijinul direct adus clienţilor îndepărtează această clinică de scopurile pe care și le-a propus. Sandy Flats trebuie să se dedice în primul rând oamenilor.

Summer tocmai pregătea un răspuns care să atenueze efectul cuvintelor lui, când Roscoe se ridică în picioare.

— Ai ridicat probleme legitime, domnule doctor Jericho, spuse el. Finanţarea centrului dumitale de reabilitare a suferit un număr de neajunsuri. Nu încape nicio îndoială că erodarea în continuare a resurselor dirijate spre clienţi va avea un impact cât se poate de serios.

Summer tăcea, știind că Roscoe pornea de la semnalele care se făcuseră deja simţite. Nu putea asigura comisia că tehnologia n-ar fi dus la pierderea serviciilor pentru clienţi.

De unde să știe ea cum finanţa Sandy Flats sistemul? N-ar fi trebuit să fie problema ei. Dar, cumva, în ultimele câteva săptămâni devenise și a ei.

Se gândi la Phoebe şi-şi dădu seama că ajunsese la un pas de ceea ce aștepta Max de la ea.

Vânzarea cu orice preţ era principalul obiectiv al lui Maxwell Pelion. Așa și trebuia să fie, altfel Humantec s-ar

fi prăbușit încă din primul an. Dar Summer nu se putuse îndura să reducă la minimum impactul pe care-l avea sistemul Humantec asupra serviciilor clinicii Sandy Flats. Își prezenta sistemul cât putea de bine, cu conștiinţa împăcată. Era, însă, de ajuns atât?

* * *

Pe faţa lui Summer se citeau semne de oboseală, pe care Ryan nu le văzuse la sosirea ei în Sandy Flats. Nu credea că dormise prea mult în ultima vreme și bănuia că iar sărea peste mese.

— Ai dat un spectacol impresionant, spuse el, rezemându-se cu umărul de tocul ușii.

— Și tu, replică Summer, continuând să strângă hârtiile împrăștiate pe birou.

— Deci, ce vei face în cele trei zile până se hotărăsc membrii comisiei? întrebă el, ridicând o foaie care căzuse pe jos.

— Cercetări pentru proiectul următor.

Summer luă fila din mâinile lui fără să-l privească, punând-o deasupra celorlalte.

— Acum scuză-mă, continuă ea închizându-și servieta.

Trebuie să plec.

Ryan nu schiţă nicio mișcare de a se da la o parte din ușă.

Ba mai mult: intră în birou, tăindu-i efectiv calea spre ieșire.

Ceea ce avea de spus nu putea să aștepte o invitaţie improbabilă.

— Summer.

Îl privi scurt, ridicând servieta în faţa ei ca pe o pavăză.

— Ascultă, începu el, amândoi ne-am făcut numărul în faţa comisiei. Până se ajunge la o decizie, nu mai poţi face nimic.

Summer preferă să-i evite ochii, uitându-se în gol, undeva în spatele lui.

— Te rog, continuă Ryan, ridicând palmele. Credeam că suntem prieteni, sau chiar mai mult…

Rămase rigidă, ca un robot Humantec, complet sub control, ceea ce-l irita și mai mult. În acel moment, propriile lui acţiuni numai controlabile nu erau. Îi venea s-o zgâlţâie.

— La naiba, mârâi el încet, frustrat. După tot ce s-a întâmplat între noi, nu poţi nici măcar încerca să-mi înţelegi poziţia?

O auzi inspirând tăios.

— Poziţia ta? A, cred că o înţeleg. N-ai făcut decât ceea ce a trebuit să faci. Orice e permis, atâta vreme cât îţi slujește centrul de reabilitare.

Ryan îi văzu umerii înmuindu-se abia perceptibil, pleoapele tremurând, și înţelese că nu mai era chiar atât de sigură.

— Îţi înţeleg prea bine poziţia, urmă Summer pe un ton la fel de băţos cum îi era spatele. N-am fost decât un obstacol în calea ta. Dar, oricât ai acuza Humantec că e lipsit de scrupule, domnule doctor Jericho, metodele dumitale sunt incomparabil mai incalificabile…

— Summer, nu este…

— Crezi că-ţi poţi justifica minciunile și trucurile cu ajutorul unei cauze nobile, dar nu poţi.

— N-am vrut să-ţi fac niciun rău…

— N-ai vrut decât să-ţi faci datoria, spuse ea forţat, strângându-şi servieta la piept.

— Nu, n-a fost vorba numai de datorie, nici în cazul meu și nici într-al tău.

Degetele lui Summer se albiseră, dar liniile feţei îi rămăseseră rigide. O, cât mai simţea nevoia s-o cuprindă în braţe, îşi spuse e Ryan, în timp ce o privească pându-i printre degete.

— Nu e vorba numai de Humantec și de clinica Sandy Flats, insistă el, căutând o licărire de înţelegere în privirea ei umbrită. Despre oameni e vorba. De mine și de tine…

— Ryan, îmi stai în drum.

Când o văzu privind pe lângă el ca și cum ar fi ieșit deja din viaţa ei, Ryan simţi ceva cedând într-însul.

— Îţi stau în drum? întrebă el, simţind că flacăra furiei neputincioase se aprindea din nou. Ai luat cea mai comodă și sigură hotărâre, nu-i așa?

— Nu știu ce vrei să spui, replică Summer cu voce îngheţată, netezindu-și cocul impecabil de la ceafă.

— Ţi-e ușor să declari că suntem dușmani, nu-i așa? Suntem două facţiuni în război, nu doi oameni – doar o companie de software și un centru de reabilitare. Așa cum îţi convine ţie.

Nu suporţi să fii umană, să ai încredere, să simţi. Știi ce ești, Summer Keeton? Ești o lașă.

Ochii ei se treziră la viaţă, scăpărători.

— Ce-ai spus…?

— Ce-ai auzit. Omenia înseamnă durere. Așa e, durere, și odată cu ea și derută, și pe undeva pe-acolo, mă crezi sau nu, și o șansă de bucurie. Bucurie adevărată, de-aia care-ţi oprește inima în loc și-ţi umple sufletul. Dar tu n-ai chef de-așa ceva, nu?

Furia îl străbătea ca un vânt fierbinte, uscându-i gura, făcând să-l usture ochii.

— Vrei să rămâi în siguranţă – mereu la computerele tale, în nepreţuita ţară Humantec a logicii.

Făcu un pas, dându-se la o parte din dreptul ușii.

— Bine, Summer, atunci n-ai decât să te duci. Du-te și ascunde-te.

Summer pălise. Un moment, nu făcu nicio mișcare, stând atât de nemișcată încât părea nici să nu mai respire.

— Ryan Jericho, spuse ea, ţintindu-l cu un deget tremurător, n-am nevoie de sentimente ca astea despre

care vorbești tu. Am făcut o greșeală încurcându-mă cu tine, sau cu copiii.

Se răsuci pe călcâie să plece, dar în clipa următoare ușa fu blocată de trupul voluminos al lui Roscoe Williams.

— Ăă… scuzaţi-mă, domnișoară Keeton, spuse el, l-aţi văzut cumva pe…? A, aici erai. Ryan, tocmai mi s-a adus la cunoștinţă că una dintre pacientele tale a fost internată la urgenţă.

Phoebe Prescott, citi el de pe un bilet.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Ryan, smulgându-i neceremonios hârtia din mână.

Roscoe continuă să-și privească mâinile goale.

— A luat o supradoză din nu știu ce narcotice… Tentativă de sinucidere, probabil.

Summer îşi duse mâna la gură.

— O, nu…!

— E la terapie intensivă, continuă Ryan, înfundându-și mâinile în buzunare. A fost anunţată și familia.

— Mă duc direct la spital, spuse Ryan.

Nu-i venea să creadă. Sinucidere? Nu. Nu Phoebe… Bătăile inimii îi pulsau în tâmple. Dar mai greșise și înainte. Se înșelase amarnic…

În timp ce pornea pe coridor, auzi pași în urma lui dar nu încetini mersul. Gândurile îi erau învăluite ca într-o negură deasă. Mai conștientiză vag sunetul, câteva clipe, în timp ce se îndepărta.

* * *

Aerul din sala de așteptare a spitalului trăsnea a antiseptice.

Summer respira cu mare efort, neputând să-și recapet e **131** suflul. Jimmy Prescott privea fix ecranul televizorului, în timp ce Ryan îi vorbea pe un ton deschis și onest, prea încet ca Summer să audă ce spunea.

Nu putea face nimic, era paralizată de oroare. Orice-ar fi spus Ryan, știa că Phoebe n-ar fi fugit, n-ar fu ajuns

unde ajunsese, dacă nu se amesteca ea. Trebuise să-și adune tot curajul ca să intre pe ușile spitalului, dar nu putuse să nu vină.

Își mușcă buza, când văzu un medic tânăr apropiindu-se de Jimmy și Ryan.

— O să scape, spuse încet doctorul.

Summer închise ochii, lăsându-se pradă ușurării, în timp ce auzea glasul calm al lui Ryan cerând detalii. Doctorul îi spuse că Phoebe dormea, după ce scăpase ca prin urechile acului, iar acum urma să-și revină.

Cu un zâmbet vag, Summer reuși să deschidă ochii.

Medicul îi făcu semn lui Jimmy Prescott să se apropie, spunându-i că-și putea vizita fiica, dar numai pentru câteva minute.

Jimmy dispăru pe coridor.

Summer se ridică de pe scaun, cu picioarele tremurându-i, și porni prin sala de așteptare. Trebuia să discute cu Ryan, să-i explice…

Se așeză lângă el, în locul lui Jimmy, și-l atinse pe umăr.

Ryan ridică din umeri, aproape imperceptibil. Summer îşi lăsă mâna să cadă.

— Trebuia să mă aștept, mormăi el, vorbind mai mult de unul singur. Eram atât de sigur că Phoebe nu consuma droguri… Fir-ar al dracului să fie…

Strânse pumnii.

— Trebuia să plec de-aici cu luni în urmă.

La vederea durerii întipărite pe chipul lui, Summer simţi că i se strângea inima.

— Nu știi ce vorbești, Ryan.

— Ba știu, răspunse el, cu o privire bântuită.

— Numai eu sunt de vină, continuă Summer. Nu trebuia s-o las să fugă.

— Nu, Summer.

O luă de umeri. Mâinile lui erau aspre, câtuși de

puţin liniștitoare.

— N-ai fi putut-o opri să plece. Era pacienta mea, am judecat greșit…

Îi dădu drumul brusc, întorcându-se.

— La naiba, cred că nimeni n-ar fi putut s-o oprească!

Glasul îi coborî până la șoaptă.

— Eram atât de sigur că nu avea tendinţe sinucigașe…

Rămase mult timp cu privirea spre televizor. Summer îi luă cu blândeţe mâna într-ale ei, dar ochii lui rămaseră îndreptaţi spre ecran, la o lume întreagă depărtare de ea. Simţea că era ceva în neregulă.

— Ryan…

Vocea i se întretăie.

— Ai făcut tot ce era omenește posibil, continuă ea, înfruntându-şi lacrimile. Phoebe o să se restabilească…

Înghiţi un nod cât pumnul.

— Atâta vreme cât mai e în viaţă, mai are o șansă. Poate că acum a învăţat și ea ceva… poate…

— Destul, Summer. Crezi că nu știu toate astea?

Faţa lui chipeșă era încremenită într-o mască aspră. Își trase mâna înapoi.

— Ascultă, n-are niciun rost să mai stai aici, spuse el cu o detașare stranie. Du-te și odihnește-te, te-ai chinuit destul…

— Pleci?

— Nu. Trebuie să-l aștept pe Jimmy.

— Ryan, ce este? Te rog, spune-mi…

Așteptă un timp. Ryan nu-i răspunse.

— Ai încredere-n mine, Ryan, pot să…

— Să am încredere în tine? râse el fără chef. Ai înţeles pe dos, complet pe dos.

— Dar…

— Du-te, Summer, pleacă de-aici!

Și reveni cu privirea spre televizor.

Summer ezită, privind cum îi palpita un mușchi mic al obrazului. Inima îi bubuia în piept. „Te alungă”, îşi zise ea în timp ce pornea spre ieșire, fără să mai privească în urmă. „Iar tu îl lași”.

Ești o lașă, Summer Keeton.

Capitolul 10

Carrie Alford apăru fără zgomot prin gardiul viu de gardenii.

Plutirea ei tăcută, ivindu-se ca din pământ, o făcu pe Summer să tresară. Bătrâna părea să facă parte dintre spiritele grădinii.

— Summer dragă, spuse ea cu vocea ei de păsărică, atingându-i ușor obrazul cu degetele. Floare frumoasă, azi ești așa de palidă… Te îndepărtezi de noi?

— În curând voi pleca.

— Înţeleg…

Buzele lui Carrie zâmbeau, dar ochii îi erau pătrunzători.

Summer avea senzaţia că-i iscodea cele mai ascunde gânduri.

— Fata a stat prea mult la soare, spuse Marcus, pe un ton nepăsător care risipi vraja momentului.

— Vino, Summer, o chemă Carrie, luând-o de braţ. Lângă apă e mai răcoare. Ar trebui să stăm de vorbă.

Vocea îi era blândă, dar poruncitoare.

— Atenţie la cer, le preveni Marcus, din spate.

Carrie se așează pe marginea debarcaderului, surprinzător de mlădioasă, lăsându-și picioarele mici să atârne deasupra apei.

— Azi-dimineaţă a dat telefon Ryan, spuse ea, făcându-i semn lui Summer să se așeze alături. Mi-a spus despre Phoebe.

— Aha…

Oare Ryan era bine? Cum vorbise? Buzele îi ţinură cu

forţa întrebările în loc.

— Îmi pare atât de rău că s-a întâmplat așa. Ryan a rămas la spital când am plecat eu, dar…

Cuvintele i se opriră în gât. Își linse buzele, privind lung spre apă.

— Fată dragă…

Pe faţa ridată a lui Carrie se ivi un zâmbet înţelept.

— Ţii mult la el, nu-i așa?

Summer încercă să ridice din umeri, dar aceștia nu făcură decât să i se înfioare ciudat.

Bătrâna tăcu un moment, privind-o cu ochi mari, îngânduraţ i.

— Cred că-l poţi ajuta, spuse ea încet.

Undeva în apropiere, un pește plesni suprafaţa apei cu coada, amplificând încremenirea bălţii.

— Până acum n-am reușit decât să creez probleme, răspunse Summer, înghiţind un nod.

Carrie clătină din cap.

— Nu, Carrie, așa este…

Summer încercă să-i vorbească despre centrul de reabilitare, despre felul cum Ryan căutase să oprească proiectul Humantec și cum se împrietenise ea cu Phoebe, vorbind învălmășit și cam fără șir. Carrie, însă, nu făcea decât s-o privească, de parcă le-ar fi știut deja pe toate.

— Pot să îndrept măcar parţial problema, încheie Summer.

Mi-a venit o idee de îmbunătăţire a sistemului Humantec, care va salva și centrul de reabilitare.

Trecu mult timp până când bătrâna vorbi. Când deschise gura, întrebarea ei ciudată o luă pe Summer prin surprindere.

— Cât de mult ţi-a spus Ryan despre sora lui? întrebă ea, punându-i delicat o mână pe braţ.

— Mi-a spus cea mai mare parte. Cum explorau împreună mlaștina, cum încerca s-o ferească de probleme

și…

Coborî privirea spre apele întunecate.

— …și cum a murit. Cred că Ryan și-a iubit foarte mult sora.

— O, da, murmură Carrie. Alicia era o fată minunată.

Frumoasă și capricioasă…

În voce i se simţea o undă de tristeţe.

— Când a crescut, jocurile au devenit mai serioase și nu-l lăsa întotdeauna pe păzitorul ei să se joace.

Scoase din buzunarul fustei o punguţă cu cusături decorative și-i arătă lui Summer fotografia unei tinere fete.

— Alicia?

— Da.

Fata stătea pe treptele de la „Alford Place”, într-o rochie cu volane și cu o umbrelă de soare în mână. Summer observă imediat că era rudă de sânge cu Ryan. Păr negru și ochi albaștri ca gheaţa. Dar, spre deosebire de Ryan, tânăra din fotografie emana o delicateţe cristalină, negrăit de fragilă.

— E foarte frumoasă, spuse ea.

— Alicia călătorise cu mama ei câţiva ani. Pe-atunci, nu știam că avea mari probleme. Devenise foarte închisă în sine.

Nici chiar părinţii ei n-o înţelegeau. S-a întors în State, probabil cu speranţa că Ryan avea să rezolve totul, ca de obicei.

Numai că, de data asta, n-a putut face nimic.

Luă fotografia înapoi, fără s-o privească.

— Abia după aceea am aflat că, la întoarcerea în ţară, fusese internată în spital. Când a ajuns la noi, era în tratament.

O fată atât de frumoasă și de vulnerabilă, îşi spuse e Summer, privind-o pe Carrie cum punea punga la loc în buzunar.

— Ryan se consideră vinovat de moartea ei, adăugă

bătrâna.

Deci, asta văzuse în ochii lui, la spital. Nici nu era de mirare. Era genul de om care să-și asume o asemenea suferinţă.

— Are nevoie de ajutorul tău… mai şopti încet Carrie.

Summer îşi ţinu respiraţia. Privirea ei o urmări pe a lui Carrie spre o barză care îşi căuta de mâncare prin apa mică.

Arșiţa dimineţii era atât de arzătoare, încât aerul părea s-o apese pe umeri, greu.

— Nu știu dacă…

— Fă ce-ţi spune inima.

— Dar…

Carrie se ridică în picioare, întrerupând-o cu un gest.

— Inima, Summer.

* * *

Ryan se trezi în zgomotul ușii care se trântea insistent. Se ridică în capul oaselor pe canapea, încercând să se orienteze, cu mintea înceţoșată de somn.

Monstrul Bălţilor îi puse o labă pe genunchi, scheunând.

— Nu-mi veni cu figura lui Lassie, bătrâne, n-am chef acum, bombăni Ryan, ciufulindu-i capul lăţos. Ce noapte…

Stătuse cu Jimmy până în zori, mai mult pentru a-l ţine să nu se ia după Speedy cu pușca. Iar bubuiturile ușii îi dădeau dureri de cap. Se dădu jos din pat și, deodată, clipi din ochi surprins de furtuna care izbucni pe neașteptate de jur-împrejur.

Ploaia începu să năvălească prin plasa contra ţânţarilor, udându-i cămașa leoarcă în câteva secunde și risipindu-i aburii de pe creier. Cu o mișcare rapidă, Ryan închise ușa, blocând-o cu cârligul.

Un bubuit de tunet reverberă peste mlaștină, ca pentru a-i accentua nefericirea. Ploaia părea să-l compătimească și ea, lăcrimând de pe streșinile casei.

Monstrul scânci.

Îi auzi ghearele zgâriind scândurile ușii. Apoi, botul îmblănit îi împinse piciorul.

— Ce-i, băiete? Doar nu vrei să ieși pe vremea asta…

Privi spre apele măturate de vânt. Iar ceea ce văzu îl făcu să se încordeze din tot trupul.

Miji ochii prin ploaie, spre canoea goală care plutea încet în josul râului.

Când ajunse pe ponton, nu mai avea nicio îndoială de unde venise barca. Apucă ancora de pe fundul lotcii lui de pescuit, o aruncă spre canoe și, trăgând de frânghie, o aduse la mal.

Era barca mătușii Carrie, fără pagaie în ea, doar o pereche de sandale plutind prin apa de pe fund. Ale lui Summer erau…? Privind intens în amonte, Ryan nu putu să vadă decât perdeaua cenușiu-verzuie, deasă, a ploii.

Fără să piardă vremea cu legarea canoei, sări în barca de pescuit. Îl strigă pe Monstrul Bălţilor, dar câinele o luase deja la fugă prin vegetaţia de pe mal.

— Tâmpitule! strigă Ryan, simţind nevoia să se descarce pe cineva.

Ca pentru a-i sfida îndârjirea, furtuna se înteţea tot mai tare. Ryan încerca să vadă prin rafalele ploii, cârmindu-și barca aproape de mal, în timp ce vântul îi urla pe la urechi.

Urla…? Nu era vântul, ci Monstrul Bălţilor. Poate că… Ryan aruncă ancora pe mal.

— Monstrule! strigă el. Aici, băiete!… Monstru! Unde ești?

Câinele nu apăru, în schimb urletele începură din nou, mai aproape. Ryan sări în apa mică și trase barca pe malul mâlos, grăbindu-se spre locul de unde se auzea sinistrul sunet.

— Fă bine și să nu mă chemi de pomană, javră… mormăi el înverșunat.

O găsi ghemuită lângă un chiparos, dârdâind, udă până la oase, cu faţa palidă ca luna – cea mai frumoasă imagine din lume. În clipa următoare, Summer fu în braţele lui, suspinând.

O strânse la piept până când îşi simţi inima începând să bată din nou.

Summer îşi îngropă faţa în adâncitura umărului cald al lui Ryan. Simţi că era ridicată în braţe și purtată pe sus.

— Nu… n-am nimic… îngăimă ea, fără să-și desprindă braţele de gâtul lui.

— Nu? Și ce făceai în mlaștină, pe furtuna asta? întrebă el, cu glasul înăsprit.

— Eram… plecasem cu canoea și… am văzut un șarpe și m-am speriat… am căzut… încercam să…

Se opri, cu curajul părăsind-o ca pârâiașele de ploaie care i se prelingeau prin păr. Abia când o depuse în barcă, Summer simţi că-și mai venea în fire.

— Îţi mulţumesc că ai venit să mă cauţi… mai murmură ea.

Pe tine pot conta întotdeauna.

— Nu, Summer, nu întotdeauna… răspunse Ryan, cu privirea spre râul din faţa lor.

Tonul lui îngheţat o făcu să se înfioare.

— Am venit la tine! izbucni ea, încurcată.

— Așa…? replică Ryan fără să ridice capul, în timp ce lega frânghia.

— Vreau să zic, nu… nu ieșisem doar la… la o plimbare…

— Era și greu, fără pagaie.

— Am încercat să-ţi explic. A apărut un șarpe, și…

— Nu acum. Trebuie să te schimbi cu haine uscate. Te duc înapoi la Alford…

— Nu, Ryan, îl opri Summer, înlăturându-și din faţă o șuviţă de păr udă. Nici măcar nu te interesează să afli de ce sunt aici?

— Fiindcă Monstrul are un nas fin și ţi-a găsit urma în mlaștină.

O apucă de umeri, strângându-i-i cu putere în mâini.

— Summer, nu-ţi dai seama că puteai să mori?

„Te iubesc”, îi venea lui Summer să spună, dar omul din faţa ei era un străin. Dintr-odată, se temu foarte tare – pentru el și pentru sine.

— Summer, nu trebuia să vii! strigă Ryan, pentru a se face auzit peste zgomotul vântului și al ploii.

— Dar acum sunt aici și…

Un copac din apropiere fu lovit de trăsnet, bubuitura retezându-i cuvintele.

— Să nu ne certăm aici, până ne trăsnește și pe noi, spus e Ryan, începând s-o tragă de mijloc, spre casă. Poftim, șterge-te, continuă el înăuntru, după ce scoase un prosop din dulap, întinzându-i-l fără s-o privească.

— Îţi mulţumesc… murmură ea, cu sufletul la gură, dârdâind. Sunt… sunt în ultimul hal.

Ryan luă încă un prosop și-i acoperi cu el părul ud.

— Ești tu multe, Summer, dar n-ai ajuns chiar în ultimul hal… spuse încet, privind-o cu o asemenea tristeţe încât Summer întinse instinctiv o mână ca să-i atingă obrazul.

— Ryan, eu…

— Trebuie să te usuci, o întrerupse, începând să-i frece părul cu prosopul.

Summer simţi un nod în gât. Oricât ar fi încercat, cuvintele pe care dorea atât de mult să le rostească nu voiau să iasă.

Nevoia de a fi înţeleasă de el o făcea să explodeze.

— Ryan, te în…

— Trebuie să-ţi scoţi hainele astea ude, i-o reteză el, retrăgându-se. Mai bine să te duc înapoi la „Alford Place”.

Summer trase adânc aer în piept, contiuind să tremure din tot trupul.

— Ryan, Carrie mi-a povestit despre sora ta. Mi-a spus că…

— Mă așteptam s-o facă, în cele din urmă. Ascultă, Summer, are intenţii bune, dar…

— Te rog, Ryan, ascultă-mă.

Ridicând mâna, Ryan clătină din cap.

— Summer, nu. Nu sunt cine sau ceea ce crezi că sunt. E mai bine să pleci acum – mai bine pentru amândoi.

— Ryan, pot să mă schimb cu ceva uscat înainte de a pleca?

Mi-e atât de frig… spuse ea, clănţănind din dinţi intenţionat.

— „Alford Place” nu e chiar atât de departe…

Summer simulă un dârdâit.

— Iartă-mă, mormăi el, frecându-și faţa cu palmele. Am înnebunit. Sigur, îţi pot da ceva uscat.

— Merge orice, spuse repede Summer. Și cred că, dacă fac și un duș, am să mă încălzesc destul de bine.

Și, înainte ca Ryan să obiecteze, o tuli spre baie. Numai de zece minute avea nevoie.

* * *

Ryan era în dormitor, căutând în scrin niște haine potrivite pentru Summer, când auzi dușul oprindu-se. Scoase o bluză de flanelă, dar o îndesă înapoi. Culoarea ei verde semăna prea mult cu nuanţa ochilor lui Summer. Deja îi era destul de greu, nu avea nevoie și de alte complicaţii. Alese o cămașă groasă neagră și o pereche de pantaloni de trening.

Închizând sertarul, auzi în spatele lui lipăitul unor picioare desculţe pe podele. Se întoarse, iar ritmul bătăilor inimii i se modifică dureros.

Summer stătea lângă fereastră, arătând ca o zeitate mitologică în lumina palidă, spălată de ploaie. Prosopul îi stătea drapat larg peste curbele trupului și, sub privirea lui Ryan, și-l lăsă să alunece în jos, încet, aţâţător, până căzu.

Fermecat, Ryan încremeni, urmărindu-i fiecare mișcare. Umbrele stropilor de ploaie de pe geam i se unduiau pe trup într-un dans hipnotic.

Când făcu primul pas spre el, Ryan înghiţi un nod.

— Summer, ţi-am…

Îi întinse cămașa, iar ea i-o luă dintre degete, aruncând-o pe pat cu un zâmbet straniu, ispititor, pe buze.

— Nu scoate o vorbă, Ryan.

Îl sărută, mișcându-și excitant pe lângă el trupul gol, neted ca mătasea și fierbinte ca focul.

— Ar trebui să-ţi scoţi pantalonii ăștia uzi, spuse ea, trecându-şi ușor degetele peste pieptul lui, înfierbântându-i pielea.

Mâna i se opri la betelia jeanșilor.

Ryan auzi pocnetul încheietorii, urmat de ţiuitul slab al fermoarului.

Părul ei umed mirosea a șampon, iar Ryan îşi îngropă faţa în el, nedorind să gândească, știind că trebuia s-o facă, să se controleze.

— Summer… Summer… Ce faci?

— Mai trebuie să întrebi? murmură ea.

Cuprinzându-i faţa în mâini, i-o ridică spre a lui, cu mintea învârtindu-i-se ameţitor la vederea acelor ochi de smarald.

Trebuia s-o oprească până nu era prea târziu.

— Summer, asta-i o… Trebuie să…

— Să te ating, completă ea.

Ryan trase aer în piept, când mâna ei îl cuprinse.

Focul pe care Summer îl aprinsese înăuntrul lui amenința să-i devoreze complet voinţa.

— Știi ce faci? o întrebă el cu glas răgușit.

Summer chicoti.

— A, da, cred că știu.

— Dar…

— Vorbești prea mult, domnule doctor Jericho.

Îl mângâie ușor, iar puterea lui de a judeca se dizolvă într-un geamăt scăzut.

O trase spre el, frământându-i cu mâinile pielea netedă și umedă a spatelui.

Gura ei o găsi pe a lui, cu buzele fierbinţi, dornice.

Ryan o luă în braţe și o depuse ușor pe pat, după care se retrase s-o privească. Era atât de frumoasă, cu buclele aurii revărsate pe pernă… Și îl privea cu o bucurie atât de sinceră, încât Ryan se simţea gata-gata să explodeze. Își lăsă blugii să alunece pe podea și se întinse lângă ea pe pat. Era Summe r Keeton cea pe care o căutase în toate acele săptămâni.

Îi încercui mai întâi cu vârful degetului un sân tare și gingaș, apoi și pe celălalt. Summer gemu încet, când Ryan descrise aceeași mișcare cu limba, oprindu-se la fiecare sfârc pentru a-l suge și excita.

— O, Ryan… Ryan…

Îl trase spre ea, desfăcându-și picioarele astfel încât bărbăţia lui să se rezeme în valea dintre ele.

Cu un mare efort de voinţă, Ryan se retrase.

— Dar… Ryan…

— Șșș… şopti el. Doar o clipă.

Scoase din sertarul noptierei un pacheţel pătrat, în timp ce Summer îl privea cu ochi arzători.

— Mă surprinzi, Summer, spuse el cu blândeţe. Obișnuiai să fii pregătită pentru orice…

Și ridică prezervativul.

Summer făcu ochii mari.

— Nu… nu m-am gândit…

— Ah, Summer, nu știi cât am așteptat să aud asta…

Începu să și-l aplice, iar mâinile ei mici și calde îl cuprinseră, ajutându-l să termine. Strânsoarea ei îl făcea să pulseze convulsiv, iar Summer, cu murmure de încurajare, îl călăuzi spre ea.

Începură un dans ritmic, care îi luă în stăpânire,

trăgându-i spre o culme insuportabilă a extazului desprins din timp.

Și atunci, cerurile se deschiseră.

Summer ţipă, în timp ce Ryan o strângea în braţe, cu un geamăt sonor. Plutind orbește dincolo de stele, o ţinu strâns, convins că dacă-i dădea drumul îl aștepta moartea undeva, în spaţiu…

Mult timp după ce rămase secătuit continuă s-o ţină, pătrunzându-se de gingășia ei ca un om care moare de sete, întipărindu-și pentru totdeauna în memorie senzaţia ei lipită de el.

— O, Ryan, te iubesc…

Șoapta guturală a lui Summer îl readuse brutal la realitate, din oaza pe care şi-o făurise în braţele ei.

— Nu…

N-o putea lăsa să-l iubească. Nu-i putea permite să aibă nevoie de el.

— Ba te iubesc, Ryan. De-asta am venit azi aici. Numai că n-ai vrut să mă asculţi…

— O, Doamne, Summer…

Se simţea ca un trădător de ultima speţă. Să ia iubirea pe care ea i-o oferea din toată inima și să i-o azvârle înapoi în faţă… N-avea să-l ierte niciodată. Nu merita iertarea ei.

— Ce-am făcut?

— Ce-ai făcut? întrebă și ea, ridicându-se cu cearșaful înfășurat în jurul trupului. Aș spune că am făcut dragoste. Cu rezultate absolut satisfăcătoare, aș putea să adaug…

Zâmbi, oftând prelung.

— Ăsta era și planul meu, înţelegi…

— Planul?

— Nu contează. Ce-am făcut e bun făcut. Te iubesc, Ryan.

— Nu spune asta.

— Ryan, nu m-am gândit la…

— Tocmai asta e, că nu te-ai gândit, o întrerupse el.

Știa că era crud, dar n-o putea lăsa să-și deschidă armura; cuvintele aproape îl înecau.

— Nu mă iubești. Am făcut sex, minunat, superb – ceea ce voiam să fac cu tine de când te-am văzut prima oară.

Se întoarse să evite privirea înnegurată care-l străpungea ca un cuţit.

— Te rog, Ryan, vorbește-mi…

Nu putea vorbi. Dacă scotea un cuvânt, n-ar mai fi putut s-o alunge.

— Ryan?

Se lăsase întunericul. Ploua statornic, încet. „Nu se mai îndreaptă vremea asta”, îşi spuse el. Niciodată n-avea să se mai îndrepte.

— Îmbracă-te, Summer. Te duc înapoi la mătușa Carrie.

Și ieși grăbit din cameră.

Capitolul 11

Când jeepul porni să coboare aleea în serpentine care ducea la „Alford Place”, Summer rupse tăcerea.

— Mai voiam să-ţi spun și altceva, zise ea, privind pe fereastră spre mușchiul spaniol ud de ploaie.

— Nu e nevoie să mai spui nimic, Summer. Ce s-a întâmplat a fost din vina mea. Nu trebuia să…

— Termină! îl întrerupse ea. Te rog, măcar asta nu mi-o lua.

Tăcerea se lăsă din nou, și mai apăsătoare. Summer îşi drese vocea.

— E vorba de centrul de reabilitare, începu ea, în timp ce opreau în faţa verandei de la „Alford Place”.

— Cred că Humantec a lăsat micul meu proiect fără nicio șansă.

— Îţi vei face centrul, spuse simplu Summer. Nu mă îndoiesc.

— Comisia încă n-a luat nicio decizie.

— Ascultă-mă până la capăt! Comisia ta ar face cea mai mare prostie respingând oferta Humantec.

— Ce ofertă?

Summer începu să-i descrie planul, cu tot entuziasmul de care era în stare, sub privirea lui opacă. Când auzi despre convorbirea cu Max, Ryan strânse din dinţi.

— Deci, bătrânul Maxwell va scoate un iepure din pălărie, așa-i? comentă Ryan, deschizând portiera.

Summer coborî din mașină și se grăbi s-o ocolească până lângă portiera lui.

— E hotărât să-i vândă ideea lui Roscoe. Sandy Flats e un poligon de încercare excelent, spuse ea.

Ryan se rezemă de jeep.

— Trebuie să recunosc că partenerul tău are talent la vânzări, comentă el sarcastic.

Summer îşi mușcă buzele, dar era hotărâtă să se facă ascultată.

— Sandy Flats e o clinică mică, un microcosm perfect pentru dezvoltare. Cu puţin noroc, sistemul de computere al clinicii ar putea chiar să scoată bani.

— Ei, asta explică în sfârșit interesul tău.

— Încerc să-ţi arăt că m-am schimbat, insistă Summer, bătându-l cu pumnul în piept. Acum înţeleg de ce e atât de important centrul de reabilitare.

Ochii lui Ryan rămaseră reci. Porni spre verandă.

— Ryan, o să meargă, știu c-o să meargă, stărui ea în timp ce-l urma. Luni de zile am imaginat module suplimentare. Cât ai bate din palme, centrul de reabilitare va fi gata.

— Deci, ai pus la punct totul…

Ryan închise ochii.

— Îţi mulţumesc, Summer. Așa mi-e mai ușor.

— Mai ușor…?

— Dacă planul tău e aprobat de comisie, și dacă mi se autorizează și mie finanţarea centrului, plec mai liniștit.

Lovi cu vârful piciorului o treaptă de lemn cu vopseaua cojită.

— Dar oricum plec de la Sandy Flats. N-am să mai conduc centre de reabilitare – niciodată.

Și începu să urce din nou treptele, două câte două.

Summer rămase la baza scării, dar nu se lăsă.

— Nu poţi pleca acum! strigă ea. Centrul de reabilitare e visul tău, trebuie să rămâi aici.

Ryan se întoarse spre ea, privind-o ca de pe malul opus al unei prăpăstii.

— Ce știi tu despre visurile mele?

Ridică mâna, nelăsând-o să răspundă.

— Am reușit să-ţi câştig încrederea, Summer. N-a fost greu deloc – cunosc toate trucurile. Și tocmai când credeai că am înţeles, când credeai că-ţi voi fi alături în cele mai grele momente – pac! Apar în altă parte. Tehnica e totul.

Oftă din toţi rărunchii.

— Da, da, mă pricep la tot felul de jocuri.

Summer ridică bărbia. Știa despre ce fel de joc era vorbă acum. Se numea auto-compasiune. Nu-l putea combate decât aprinzându-i un foc sub picioare.

— Ryan, fapta ta n-a fost cu nimic mai rea decât ceea ce fac e Max de fiecare dată când intră în câte-un spital.

Îl văzu strâmbându-se.

— Analizează situaţia și face tot ce trebuie ca să vândă sistemul.

Aveţi multe în comun.

— Serios?

Ryan făcu un pas spre ea, iar Summer îşi simţi părul de la ceafă zbârlindu-se.

— Eu lucrez cu fiinţe omenești, nu cu mașini. Când

fac greșeli, nu mai pot să le îndrept.

Făcu o pauză, îngustându-și ochii.

— Ce anume avem în comun, Maxwell Pelion și cu mine? o întrebă.

Summer îşi linse buzele, potrivindu-și mânecile prea lungi ale cămășii.

— Amândoi vă urmăriţi scopurile din toată inima.

— Chiar așa? Ia spune-mi, Summer, ce înseamnă Max pentru tine?

— E partenerul meu de afaceri și, o dată, am avut o… o relaţie mult mai strânsă. A trecut mult timp de-atunci.

— Înţeleg.

— Ba nu înţelegi nimic, replică Summer, proptindu-și mâinile în șolduri. Ryan, n-am știut ce înseamnă să ţii cu adevărat la cineva, până când am venit aici. Nici măcar nu mă credeam capabilă să ţin din tot sufletul la altă persoană, înainte de a te cunoaşte pe tine. Tu mi-ai arătat…

— Summer…

Îi atinse ușor umerii, apoi îşi lăsă mâinile să cadă și făcu un pas înapoi.

— Roscoe mi-a spus cândva că ai un anumit har, spuse ea, apropiindu-se. N-am înţeles la ce se referea, dar acum știu. Ai un efect aparte asupra oamenilor, îi…

— Ajunge, Summer, toate astea au trecut. S-a terminat.

* * *

Summer se șterse la ochi, privind prin apartament.

Luminată numai de ecranul computerului, camera arăta ca o cavernă – imens de mare și de pustie. Aprinse lampa de pe birou, strângându-și pe trup halatul flaușat. Mijind ochii în lumină, încercă din nou să deslușească însemnările pe care le făcuse în calendarul de birou.

Luă din cămară o pungă de pufuleţi cu brânză și se întoarse la computer, ronţăind. Trebuia să și-l scoată pe

Ryan din minte – din mintea și din viaţa ei.

Mâna îi tresări la auzul ţârâitului ascuţit al soneriei, făcând punga să zboare drept în monitor, împrăștiindu-și conţinutul peste keyboard. „Ăștia da, nervi!” îşi spuse e Summer, iritată.

— Cine e? întrebă, înclinând keyboardul peste pungă ca să scuture la loc pufuleţii și firimiturile. Max?

— Da, eu sunt. Știi, chiar c-ar trebui să-ţi iei un fax.

— De ce? se interesă Summer, deschizând ușa.

— Ca să nu traversez tot orașul cu mașina, sâmbăta noaptea, replică el zâmbind, în timp ce intra în living. Amica mea mă așteaptă jos, așa că n-am să stau mult. Tocmai am primit planurile noului spital și mă gândeam că ai nevoie de timp ca să le studiezi.

Întinse hârtiile pe canapea.

— Max, nu cred c-o să meargă.

— Ba cum să nu meargă?! Nu e un spital prea întins. Ne va fi ușor să tragem cablurile prin…

— Nu la asta mă refeream.

Strânse la piept punga cu pufuleţi, așezându-se pe marginea canapelei.

— Ai grijă, să nu șifonezi planurile, o preveni Max, salvând câteva hârtii.

— Puţin îmi pasă de planuri, clătină încet din cap Summer.

Așa era. Nu-i păsa deloc. De nimic.

— Nu vin la Bombay, îşi auzi ea propria voce declarând.

Un moment, Max o privi fără să înţeleagă.

— Ești obosită, nu-i așa? Iartă-mă, Summer. Nu m-am gândit, înainte să vin…

Se așează alături, punându-i o mână pe genunchi.

Era un gest firesc, îl făcuse de nenumărate ori – dar, când coborî privirea, Summer îşi aminti de fluturele care i se așezase pe genunchi în timpul croazierei pe râu, cu

Ryan. I se puse un nod în gât.

— Desigur, ai timp destul să te uiţi la ele mai târziu, conţinu a Max. Ai să te simţi altfel mâine…

— Nu…

Vocea îi suna ca un horcăit slab.

— Nu, n-am să mă simt altfel, adăugă ea, mai tare.

— Stai un moment, Summer.

— Max…

— Cred că știu despre ce e vorba.

Oftă prelung.

— De când te-ai întors de la Sandy Flats, nu mai ești aceeași.

— Ai dreptate.

Într-adevăr, era alta, cu totul alta – dacă până și Max observa…

— Ar fi trebuit să lămurim situaţia pe loc, spuse el.

— Da, așa ar fi trebuit.

Max se încruntă.

— Suntem parteneri de multă vreme. Nu-mi poţi ierta o singură greșeală?

— N-a fost greșeala ta. A mea a fost. Tot timpul a fost numai vina mea.

— Vorbești fără sens, Summer.

— Vrei să știi ce anume nu are sens? replică ea.

Max clătină din cap, privind-o de parcă-și pierduse minţile.

Poate chiar și le pierduse. În orice caz, se simţea în stare să facă o… o mică nebunie.

— Poţi să te descurci singur la Bombay, spuse Summer. Eu mă întorc la Sandy Flats.

Şi-şi aruncă un pufuleţ în gură, înainte de a apuca să-și retragă cuvintele.

— Summer, avem deja biletele de avion…

— Ia pe altcineva cu tine. Ar fi o șustă foarte interesantă.

Se simţea de-a dreptul euforizată.

— Nu mi se pare deloc nostim, replică Max, cu o privire aspră.

— Ai dreptate, îi zâmbi Summer. Nu e distracţie, e vorba de afaceri. Așa că, ia spune-mi, când vrei să programez toate îmbunătăţirile, dacă vin și eu cu tine? Gândește-te, Max.

— Dar…

— N-are niciun sens să bat drumurile, când am de conceput și de programat atâtea, continuă ea mai calm. Vorbesc cât se poate de logic, Max. Trebuie să instruim pe altcineva pentru instalări.

— Asta ar însemna o leafă în plus…

— Mă întorc în South Carolina, insistă ferm Summer. Avem acolo un poligon de testare și vreau să-l folosesc.

— Vom vorbi despre asta mai târziu, spuse Max, adunându-și hârtiile de pe canapea. Ai muncit prea mult, ai nevoie de puţină odihnă…

— Într-adevăr. Și știu locul ideal. O casă veche și frumoasă, cu vedere spre cel mai leneș râu din sud.

* * *

Summer stătea pe veranda de la „Alford Place”, nevenindu-i să creadă că se întorsese. Fusese atât de simplu. După ce puseseră la punct toate detaliile, Max devenise neașteptat de înţelegător.

Pe măsură ce se lăsa întunericul, simţea o apăsare tot mai grea pe inimă. În timpul cinei, Carrie ciripise încontinuu despre ultimele întâmplări din Sandy Flats – numai despre Ryan nu-i spusese nimic. Iar Summer nu se putuse îndura s-o întrebe.

Un foșnet ciudat dincolo de gardul viu îi atrase atenţia.

Oare chiar bântuiau spirite prin grădina lui Carrie? Sau așa era, sau începea să-și piardă minţile.

— Cine-i acolo? întrebă.

Neprimind niciun răspuns, se întoarse să fugă. După doi pași pe verandă, nimeri drept într-un obstacol neclintit, ca un zid uriaș de piatră. Ricoșă înapoi și și-ar fi spart capul pe cărămizile aleii, dacă nu reușea în ultimul moment să se răsucească într-o parte, amortizându-și căderea.

Foșnetul ajunse lângă faţa ei – și ceva îi linse urechea.

Summer deschise un ochi.

— Monstrule! exclamă ea, apucându-l de ceafă. Halal spirit!

M-ai speriat de moarte!

În clipa următoare, deasupra ei apăru Ryan. Zâmbea strâmb, cu un aer băieţesc, răutăcios, care-i umplea ochii de luminiţe.

— N-am vrut să te speriem…

— Nu mă… ăă… așteptam să fie nimeni aici.

Summer se ridică jenată, netezindu-și părul, cu ajutorul limbii Monstrului.

Ryan, cu o sprânceană arcuită, continua să zâmbească.

Abţinându-se să apuce mâna pe care i-o întinsese, Summer se săltă în picioare.

— Ar fi trebuit să dau un telefon, spuse el, atingându-i bărbia cu degetele.

Încremenită de privirea ochilor lui albaștri ca de cristal, Summer simţi că se pierdea complet cu firea.

— Mereu ţii bărbia atât de sus, Summer?

Clipi din ochi, încuviinţând buimacă.

Ryan îşi lăsă mâna să cadă, cu un zâmbet, ca și cum acela ar fi fost răspunsul pe care-l aștepta.

— Monstrul Bălţilor și cu mine am aflat că te-ai întors, o informă el.

Așezându-se pe piciorul ei, Monstrul scheună încet, în semn de confirmare.

Apoi Ryan o cuprinse în braţe, cucerindu-i buzele cu ale lui, arzător și tandru în același timp. O strânse cu putere la piept, iar trupul lui Summer se cuibări în îmbrăţișare. Nu suport, îşi spuse, Doamne, fă-l să se oprească…

În clipa următoare o podidiră lacrimile. Îi curgeau pe obraji, mari și grele…

— Summer…

Incapabilă să vorbească, nu făcu decât să clatine din cap.

Ce-ar mai fi putut spune, ce nu spusese deja? Că-l iubea? Nu era de ajuns, i-o spusese chiar el.

— Summer, știu că ţi-am spus să-ţi păstrezi lacrimile pentru altcineva, dar…

— Ce cauţi aici? izbucni ea, ștergându-se la ochi cu dosurile mâinilor. Credeam că ai… Când te-ai întors?

O atinse pe buze cu degetele, făcându-i cuvintele să se evapore.

— Nici n-am plecat, spuse el. Tu ai învăţat să ai încredere.

Am ajuns la concluzia că pot avea și eu.

Își trecu o mână prin păr, răvășindu-și-l, în timp ce respira încet, prelung.

— Trebuia să încerc.

Monstrul scheună.

— Nu acum, băiete…

Blând, le luă în mâinile lui mari și calde pe cele ale lui Summer.

— Te iubesc, spuse, cu o privire intensă care ajungea până în inima ei, ridicându-i-o în văzduh pentru a o purta departe, departe…

— O, Ryan… şopti ea, abia îndrăznind să mai respire.

— Mă încred acum în cele mai adânci instincte ale mele, continuă el cu glas răgușit. Și tot ce-mi spun ele e că am nevoie de tine. Voiam să mă duc la Atlanta, până am

aflat că urma să te întorci.

Îi sărută cu nespusă blândeţe buzele încremenite de uimire.

— Te iubesc, Summer Keeton.

Ryan avea nevoie de ea. Ryan o iubea!

Monstrul scânci din nou, lovind-o ritmic și puternic cu coada în picior.

— Bine, băiete, ajungem și acolo… spuse Ryan, presărând sărutări ușoare pe fruntea ei. Summer, mărită-te cu mine.

Cererea lui, înceată dar irezistibilă, o învălui într-o vrajă.

Întotdeauna știuse că în glasul acela exista forţă, o forţă care acum se îndrepta spre ea, din răsputeri. Numai Ryan Jericho putea face ca o poruncă să sune atât de blând și în același timp imposibil de nesocotit.

— Summer? Primești?

Summer dădu din cap.

— Curând?

Ea răspunse la fel, simţind cum ritmul inimii lui se potrivea cu al ei.

— Am putea pune totul la punct după ce-ţi termini ameliorările sistemului. Nu vreau ca Maxwell să te bată la cap cu telefoanele. Îţi promit că, de data asta, te voi lăsa să te integrezi în program.

Summer chicoti.

— Ce-i așa de comic?

— Și eu, care credeam că sunt singura pe care o interesează programul…

— Of, mai lasă-l dracului de program! murmură senzual Ryan și o sărută pe îndelete, la fel de încet și adânc ca și curentul râului care curgea pe lângă ei.

Sfârșit